VIE RE
VIE RS

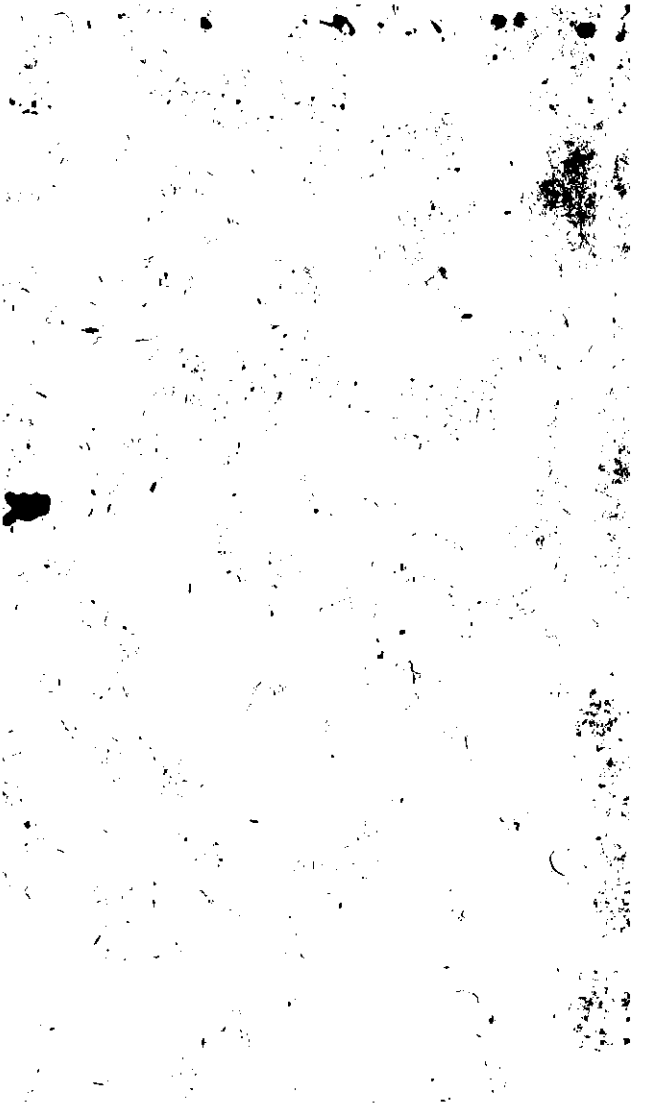

Ex oblatione Sp
Procuratoris Michael
Telchi

3553
F26 II
T

MAGYAR VERSEK,

Mellyeket

TEMETÉSI ÉS LAKADLAMI

Különbözö Alkalmatoſságokra írt vólt

VERESTÓI GYÖRGY,

Életébe, a' Kolo'svári Reform. Kollegiumba elöſzör *Filoſofiát* és *Matheſist*, azután Sz. *Theologiát* tanitó *Profeſſor*, végre az Erdélyi *Reformata* Ekkléſiáknak *SUPERINTENDENSE*.

Moſtan pedig a' Verſekbe gyönyörködöknek kedvekért, özve-ſzedettek, és együtt ki-adattak.

KOLO'SVÁRATT,

Nyomt. a' REF. COLLEG. Betüivel, 1772. Eſt.

Reimprimatur.

Cibinii die 29 Maji, 1772.

B. Jos. Ant. Baytai.
m. p.

1589

JÓ AKARÓ OLVASÓ!

NEm tagadhattyuk, hogy nem csak egyéb tudós Munkákkal, hanem Verſes Könyvek ſzámával-is más Nemzetek ſokkal felyül haladnak bennünket. Mert, ámbár találtatnak Nemzetünkbe akármelly Tudományra alkalmas Elmék, nem tudunk mind-azonáltal igen ſok Munkákat elé-mútatni, kivált az ékes Tudományokra (a' mint nevezni ſokták) tartozókat. Melly ritkaságnak, Nemzetünk' bizonyos hajlandóſága-é? a' Tudóſok' reſtsége-é? a' furtsább elmék' nem öſztönöztetéſe-é, jutalom és illendö betsület által? vagy más egyéb légyen az oka? nem tzélom moſt hoſſzafon vitatni. Elég az, hogy mennél keveſſebbek vagynak olly' Munkák nyelvünkön, mellyek az elmés Könyvek ſzámát nevelhetik, annál-illendöbb leg-kisſebbet-is a' félét, meg-betsülnünk, és az örökös feledékenységből mint-egy ki-ragadnunk. Mellyre nézve, mivel ama' nem régen élt Néhai T. T. Férjfiúnak, VERESTOI GYÖRGY *Uramnak, életébe elöſzör a'* a' Kolo'svári Reform. Collegium' ſok Eſztendökig Filoſofiát és Matheſit, azután Sz. Theologiát tanitó Profeſſorának, végre az Erdélyi Reform. Sz. Ekkléſiák' SVPERINTENDENSének, *ſok ſzépen folyó Verſei, mellye-*

mellyeket külömbözö Lakadalmi és Halotti alkalmatosságokra, Profeſſori hivatala feránt e'gyſzer 's máſſzor írt, ollyanoknak eſmértettek minden a'hoz értöktöl, hogy ama' Magyar Ovidius*nak GYÖNGYÖSI ISTVÁNnak elmés Verſei mellé, akármelly thecába méltán tétethetnének; illendönek ítéltük azokat öſzve-ſzedni, és egy tsomóba ki-adni. Annyival-is inkább, hogy némellyek azok közzül már úgy el-tüntenek vólt, hogy alig lehetett fel-is találni. Vagynak ugyan még ezeken kivül, jeles apró Bútsúzó Verſei, ſok rendbéli Halotti* Oratio*iba, mellyeket elöſzör ſzándékunk vólt ki-ſzedni, és ide nyomtattatni; de mivel azokat az* Oratio*katis, mint-hogy elméſek és ſokaknál igen kedveſek, talám ujra Világ eleibe fogjuk botsátani (kivált ha ezen Verſekkel kedvet találhatunk az Olvasók elött) ottan maga helyén kedveſebben olvaſtathatnak. A' Deák Verſek irásába-is, nem vólt alább való tehetsége a' b. e.* Author*nak mint a' ſzületett nyelvén valókba. Sokakat-is írt azon a' nyelven, mellyek ſzintén úgy megérdemlenék, hogy újabb nyomtatás által, többeknek mint e'dig, jutnának eſméretségekre, és maradnának örök emlékezetre, de bizonyos okokra nézve, a' Magyar Verſekkel akartunk elö próbát tenni. Melly jó igyekezetünket vedd jó neven jó akaró Olvasó, és légy egéſſégbe.* Irtuk Kolo'sváratt, 1772. Eſztendöben.

SALA-

SALAMON' DITSÉRETEIRE MÉLTO
ASZ SZ O NY,

N. Mélt. Született Gróf *LOSONTZI*

BÁNFFI KATA

ASZSZONY Ö EXCELLENTZIÁJA:

Nagy Méltósággal fénylö

LIBER BARO *HADADI*

VESSELÉNYI ISTVÁN

UR Ö EXCELLENTZIÁJÁNAK;

Felséges Urunk' Status Intimus és Erdélyben Gubernialis Tanáts-Ur Hívének; Ö Felsége Képiben a' Királyi Táblán az Erdély-Orfzági Statusok' Praefidensének, Nemes Közép-Szólnok Vármegye Fö-Ispánjának 's a't.

ÉLETÉBEN SZERETÖ HALÁLÁBAN-IS
TÖLE EL-NEM VÁLT HÁZAS-
T Á R S A.

Elsö Rész.

Szerezz, MUSÁM, Gyémánt Táblákat magadnak,
Sok ſáz Eſtendökig mellyek meg-maradnak,
Eméſtö Tüz miatt öſve nem olvadnak,
Papiros módjára el-is nem rothadnak.

Irj Verſet azokra Gróf BÁNFFI KATÁról,
Régi Uri Házból lett ſármazásáról,
Kegyes Életének egéſ follyásáról,
Végre, óh fájdalom! nem várt haláláról.

Ird-fel tartós Arany Betükkel Szépségét,
Ékes Liliomnál kedvesb Szüzeſségét,
Páros Életének Tökélleteſségét,
És FÉRJével együtt nyúgvó Temetségét.

Hogy így mind addiglan éljen jó Hírében,
Míg a' Halak úſnak Tenger' kék Vizében,
És míg rajzik a' Méh HYBLA Mezejében,
Vagy míg jár a' ſép Nap fényes Szekerében.

Kezdvén e' Munkádhoz, ne kövesd azokat,
A' kik Vers-Iráſra ha adják magokat,

Ohajt-

Ohajtják HELICON 's PARNASSUS Halmokat,
Bálvány APOLLÓTA bízván ott dolgokat.
CRISTUS' SCHOLÁJában Te nem így tanúltál,
APOLLÓtól ſoha Verſet nem, kóldúltál;
De még-is akármelly nagy dologhoz nyúltál,
Próbált Verſeiddel a'ban bóldogúltál.
obb azért fel-menned SION Szent Hegyére,
A' Kereſztyénségnek Tanuló-Helyére,
Hajtsd-meg Térdeidet ott JÉ'SUS Nevére,
Kérvén: Vigye Verſed' tzélozott Végére.
' nagy BÁNFFI Háznak Uri Méltósága,
Régi nagy Nemzete, kegyes Buzgósága,
Hazája mellett tett gyakor fáradsága,
Nyilván vagyon: tudja ezt ERDÉLY ORSZÁGA.
ofontzi BÁNFFI GYÖRGY e' Házból ſzületett,
NAGY LEOPOLD Tsászár kit igen ſzeretett,
Fényes Méltóságnak Székibe ültetett,
És GUBERNÁTORnak ERDÉLYben tétetett.
'nek HITES-TÁRSA vala BETHLEN KLÁRA,
Ki mint Kegyeſségnek eleven Oltára,
Egéſz Életében ISTEN előtt jára,
Lévén FÉRJÉnek-is Vígaſztalására.
ép Uri Gyermekek E'töl Születének,
Kik közzül némellyek Sírbe tétetének,
Még mikor Gyermeki Életet élnének,
Némellyek pediglen fel-nevekedének.
ERENTZ, GERGEY, ÉVA, JO'SEF, és BORBÁRA,
E' nagy Uri Háznak ſzomorúságára

El-múlának hamar, mint reggeli Pára,
A' mellyet el-oſlat fel-jött Nap' ſúgára.
De ezeken kivül Nyóltzan még valának,
A' kik Ember-kori Idöre jutának:
Az Elsöt Ezek közt nevezték KATÁnak,
Kit el-kezdett Verſem tett maga Tzéljának,
A' máſik Nevéröl ANNÁnak hívatott,
Gróf SZÉKELY ÁDÁMnak ki Társúl adatott;
De kedves FÉRJÉvel kevéſsé lakhatott,
Élete' ſonala mert majd el-vágatott.
DIÉNES URFI vólt Harmadik e' Sorban,
Számot tett akármelly Orſzágos Táborban;
De e'nek-is Teſte fekſzik már a' porban,
Van ſok ſzem Érette könyvezö záporban.
A' Negyedik GYÖRGY vólt Ezeknek Rendekben,
Ki még él e' Földön, de e' Földiekben
Nem bízik, reményét nem veti ezekben;
Mert már-is Hit által lakik az Egekben.
Az Ötödik Rendben Verſem már állatja
MÁRIÁt, ki moſtan könyveit hullatja.
GENERÁL GYULAI FERENTZét ſiratja,
Bánatját már ſzive tsak alig birhatja.
Nevét a' Hatodik viſeli KLÁRÁnak,
Gróf BETHLEN ÁDÁMnak kit Társúl adának:
Él még Ez, Házában örvendez Párjának,
Éljen, el ſe húnyjék öröme Napjának.
A' Hetedik Ezek között neveztetett
KRISTINÁnak, a' ki mihelyt fel-nöhetett,

Tár

Társul Baro KEMÉNY 'SIGMONDhoz köttetett,
De oftán tsak hamar a' Sirba tétetett.
'SU'SÁNNA végtére ezeket követte,
Ezt JO'SIKA IMRE elöbb Társul vette,
HOGENPOThoz HYMEN azután ſzerzette;
De jaj már Életét Halál el-metſzette.
Térj viſſza már MUSAM, Gróf BÁNFFI KATÁra,
El-kezdett Munkádnak Materiájára,
Vedd Ötet Verſednek repülö ſárnyára,
'S emeld-fel az Égnek Tsillagos Bóltjára.
Avagy vidd a'dig ſzent és kegyes dolgait,
Hol a' Virradó Nap fel-hozza Lovait,
Vagy Eſtvére kelve a' Tenger habjait
Süti, és nyúgtatja Nappali gondjait.
Vóltak az emlitett Gyermekek mind ſzépek,
Ékeſek Teſtekben, Elméjekben épek,
Ollyak mint APELLES' kezétöl írt Képek;
Tsudálták-is Öket ſok egybe-gyült Népek.
De ezeket még-is Szépsége KATÁnak
Fellyül-múlta; Párja nem vólt Formájának:
Sokan Ezt, tsudálván Képit Ortzájának,
Mondották BÁNFFI Ház' Hajnal-Tsillagának.
Szép Elme-is lakott ez ékes Termetben,
A' melly egyik Tzímer az Uri Nemzetben,
Nem-is maradt Neve tsak a' ſzegeletben,
Hanem máſok elött élt nagy Ditséretben.
Még Gyermek-korában maga-viſeléſe,
Nézéſe, Beſzéde, Járáſa, Keléſe,

Meg-mútatta, hogy ha lehet fel-növése,
Az Égig Hírének leſſ emelkedése.

Mert mihelyt ki-kele rengö Böltsöjéből,
És lábra indúla Dajkája Öléből,
Okoſság tetſék-ki minden Beſédéből.
És Szemérmetelség ſeme' nézéséből.

Ki tudná le-írni Örömét ATYJÁnak?
El-felejti Székit nagy Méltóságának,
Szemléli Játékit Kisded KATÁjának,
És tsudálja okos Beſédit Szájának.

Kivált Édes ANYJA örvendez ſívében.
Tziterákat penget tapſoló kedvében,
Könyv-hull ſemeiből buzdúlt örömében,
Hogy illy' ſép Gyermeket láthat kebelében.

Az ANYAi Vér már buzog-is Ö benne,
Hogy olly' neveltetéſt általa Ez venne,
Melly Tiſteſségére Udvarának lenne,
És hogy E're motskot a' roſ Hír ne kenne.

Mint-hogy tudja terhes dolgait Férjének,
És gondját Kormányon ülö Személyjének,
Neveltetéséhez kedves Gyermekének,
Maga nyúl, erejét míg birja kezének.

Másként-is a' Léány Gyermeket nevelni
ANYÁé, ANYÁnak kell hát ezt mivelni:
Ö a' Meſter e'ben: tudja el-rendelni,
A' Léánynak magát mint kelljen viſelni.

A' Léányt nevelni nem FÉRJFI munkája;
Mit tud belé, e'nek mint alljon Pártája?

Hoſ-

Hoſſu-é vagy rövid légyen 'Pántlikája?
Lépéſiben eſik mitsoda hibája?

Nem kell ugyan épen e' gondot le-venni
Az ATYÁról, és tsak az ANYÁra tenni;
De még-is tsak inkább kell itt fel-ſerkenni
Az ANYÁnak, és kell ſzemeſebnek lenni.

Mivel-hogy ezeket tudja BETHLEN KLÁRA,
Forditja Elméjét Kisded KATÁjára,
Neveléſit véſzi ANYAi Gondjára,
Ugy vígyáz réá, mint ſzeme világára.

Olvasásra elöbb Léányát tanítja.
Már Ez a' Bibliát akárhol ki-nyítja,
Olvas, e' ſzent Munkát épen nem tágítja,
A' mellyel ANYJÁnak ſzívét vídámítja.

De hogy rendi lenne fel-vett Munkájának,
Kezdi Olvasását a' ſzent Bibliának
Elöl, addig nyúgváſt nem-is ád magának,
Míg végére nem lép tzélozott dolgának.

Tsuda! még Hetedik Eſztendejében jár,
A' Bibliát még-is által-olvaſta már:
A' több Léányok-is ezt tselekednék bár,
Mert ezt el-múlatni a' Léleknek nagy kár.

A' Kis Catechesist e' mellett forgatja,
Azt Könyv nélkül véle ANYJA tanúltatja:
Mondja-is Letzkéjét, az ANYJA hallgatja,
És nagy örömében könyveit hullatja.

Mondván: Meg-hallgattál ISTEN kéréſemben,
Nagy jóval ſzerettél Páros Életemben,

Áldozom Tenéked könyörgö ſívemben,
Hogy meg-vigaſztaltál Engem' Gyermekemben.
E'nél-is ANYAi ſíve többre mégyen,
Hagyja Léányának: Fövebb gondja légyen,
Hogy NAGY CATECHESIST kezeibe végyen;
Mertt azt nem tanúlni kár és igen ſégyen.

Adja Ez-is, nézvén ANYJA hagyására,
Magát a' javallott Könyv' tanulására,
Tanúlja ſebeſen ANYJA tsudájára,
Egy Letzkében el-is mondja nem ſokkára.
Nints azonban a' ſok Könyörgéſnek vége,
Serkengeti Ötet ANYJA Kegyeſsége,
Hogy a' Könyörgésben légyen ſerénysége;
ISTEN elött mert úgy léſzen kedveſsége.

Oh kegyes KIS-ASZSZONY! óh gyönyörü Alak!
Terméſzeted Néked arany és nem ſalak!
Méltó, Verſeimben hogy a'dig áldjalak,
Otzéán Tengerben míg úſznak a' Halak.
Oh kegyes KIS-ASZSZONY, te tsak Gyermek vagy még,
Kegyeſséggel még-is ſíved buzog és ég!
Ne-is légy ISTENhez ollyan, mint fagyos jég;
Dolgaidot mert úgy követi bóldog vég.

Oh kegyes KIS-ASZSZONY! óh melly BÓLDOG léſzen,
A' ki jövendöben Téged' Társul véſzen!
Annak bizony Sorſa eſik a' jobb Réſzen,
Mert Maga Fejében ſzép Koronát téſzen.
Kegyeſségét ANYJA látván Léányának,
Azt tartja már tovább ANYAi Gondjának,

Hogy

Hogy Léányát, a' ki Diſe Udvarának,
Adja Scholájába munkás Minervának.

Tanúl-is már KATA varni, fonni, ſöni,
Máſok elött Híre mellyekkel kezd nöni,
Szíve-is kezd újabb Ditsérettel föni,
Mint-hogy tsudájára ſokan kezdnek jöni.

Nints olly' réſe a' jó Gazda-Aſſonyságnak,
Tudtára ne vólna melly e' ſép Virágnak:
Remek Summája Ez majd minden Jóságnak,
Tüköre a' gondos Szorgalmatoſságnak.

Oh! melly ſépen tudja Ez magát viſelni,
Ennek nézéſivel nem tudnál bé-telni;
Mert kívánta édes ANYJA úgy nevelni,
Hogy a' Betsületnek tudna meg-felelni.

Szüzeſségének már Pünköſti Ró'sája
Ki-nyílt, és Hajnal-ſínt mútat ſép Ortzája,
Minden Liliomnál kedveſebb Formája:
Szép, jó, gazdag, ſokan vágynak-is reája.

Szemed' tzirkalmával vi'sgáljad-meg Ezt bár,
Termetiben nintsen ſemmi hiba és kár,
Moſt tizen-ötödik Eſtendejében jár,
Ékes, mint az Alak, épen el-adó már.

MÁSODIK RÉSZ.

Mint a' ſép Virágok, ha fel-nevekednek,
A' Virágos Kertben noha ékeskednek,
De ſép illatjokkal oda nem rekednek,
Hanem nagy és tágas Földre ki-terjednek.

Vagy mint a' Nap magát ha útnak ereſzti,
És Lámpását a' ſzép Égre fel-függeſzti,
Tsak az Égbe kedves fényét nem rekeſzti,
Hanem mind az egéſz Földre ki-terjeſzti.

Ugy a' jó Hírt tsak egy Helynek kis Határa
Bé nem fogja, kél az repülö ſzárnyára,
Nagy darab Földeket el-jár nem ſokkára,
El-mégyen Nap-kelet 's Enyéſzet tájára.

Látjuk e'nek BÁNFFI KATÁban példáját,
Ki noha még lakja ATYJA Háza-táját;
De már ſok Föld tudja Személye' Formáját,
És Szüzeſségének Hajnalló Ró'sáját.

Nagy Tartományokat mert el-járt Híre már,
Tudja Kegyeſségét Falu és Kóltsos Vár,
Moſt Nap Kelet felé, moſt Nyúgot felé jár
Híre, akarkitöl ezt tudakozd-meg bár.

Tudja már a' SZILÁGY, tudja HADÁD-VÁRA,
Melly ſzép Szüzet nevelt ERDÉLYnek Határa:
VESSELÉNYI ISTVÁN URFInak tudtára
Vagyon ez: Ö-is vágy Gróf BÁNFFI KATÁra.

Igen jeles URFI: ſzép 's deli Termete,
Uri mind Elméje, mind pedig Nemzete,
Bölts Beſzéde, tiſzta és kegyes Élete,
Mellyekért mindenütt van-is Betsülete.

Édes ATYJA PÁL vólt, ki még él Hirében,
Mint-hogy ſokat próbált MARSnak Mezejében,
GENERALISságot viſelt Életében,
Elméjében Bölts vólt, Bátor vólt Szívében.

Édes

Édes ANYJÁt hívták BÉLDI 'SU'SÁNNÁnak,
Ki míg élt, ISTENnek élt, és nem Magának;
Mert nem vólt ſzünete Alami'snájának,
És Egekig haló ſok Imádságának.

Illy' nagy Uri Házból lévén ſzármazáſa,
A'ra van Szívének minden tzélozáſa,
Hogy miatta, míg leſz Élete' folyáſa,
Nemzetének porba ne légyen hulláſa.

A' VESSELÉNYI VÉR e'dig-is belöle
Ki-tetſzett; mert roſz Hír nem vólt ö felöle:
Ezután ſem áll-el a' jó Hír mellölle,
A' Gyalázat pedig meſzſze fut elöle.

HADADnak kö-fallal kerített ſzép VÁRA
Övé, e'ben lakni meg-únta Magára:
Azért e' tüzzel ég Szívének Oltára,
Hogy hamar ſzert tégyen Gróf BÁNFFI KATÁra.

Tzélozott dolgában nem reſt a' Nemes Vér,
Henyélés, Túnyaság, hozzá épen nem ſér,
Szállására ſoha a' Reſtség bé nem tér;
Mert, tudja, Boroſtyán Koſzorút úgy nem nyér.

A' ſietö dolgot ſzüſség ſiettetni,
Mert a' kéſedelmet kár ſzokta követni:
A' ki rák lábon jár, méltö azt nevetni,
Mint-hogy el-akarja jó Hírét temetni.

VESSELÉNYI ISTVÁN URFI ezt Magában
Meg-fontolván, nem ül tsak HADAD-VÁRÁban;
Hanem már ERDÉLYnek repdes Határában,
Hogy jó véget érjen el-kezdett dolgában.

Szép

Szép Sereg van véle, melly Ötet kíséri,
De még-is az URFIt minden ki-eſméri;
Mert Szépséggel Ötet egy-is fel nem éri:
Valaki meg-látja, Személyét ditséri.

Egy médályos Kóltsog repdes Süvegében,
Aranyas Buzogány villog jobb Kezében:
Van nagy Bízodalom reménylö Szívében,
Hogy meg nem tsalatik fel-tett Örömében.

Közel van hozzájok immár GYALU-VÁRA,
Melly négy Kegelettel épült Kép Formára:
A' GUBERNATORnak vagyon már tudtára,
Hogy oda érkezik az URFI-is mára.

Vala már a' Napnak Délre fel-jövéſe,
Mikor az URFInak eſék érkezéſe:
Sok Kemnek a' Várban van reá nézéſe,
Mint-hogy rendes minden maga-viſeléſe.

A' Belsö Palota már ki vagyon nyítva,
Fényes Kárpitokkal meg-vagyon újítva,
Minden Székek vagynak Bárſonyjal borítva,
Az Ajtó elött van két Strá'sa állítva.

A' GUBERNATOR itt akar Kembe lenni,
Az URFIval: Ez-is kíván már bé-menni;
Mert akar az URnak Tiſteſséget tenni,
És Töle Dolgában Vígaſtaláſt venni.

Bé-menvén az URFI meg-hajtott térdekkel,
Köſönti az URat fontos Beſédekkel:
Nem élt CICERO-is régentén illyekkel,
Mikor tsudáltatta magát ſok Népekkel.

Meg-

Meg-felele az UR Köſöntö Szavára,
Mondja néki: Talám még fordúl javára,
Hogy HADAD-VÁRÁból jött Udvarlására,
Szolgálhat HADADnak, úgy-mond, GYALU-Vára.

Az URFInál e' Szók kedveſek valának,
Reménylö Szívében új tüzet gyújtának,
Vitorláját jó ſél hajtja Sajkájának,
Bóldog véget ígér már fel-tett Dolgának.

Moſt nem lehet több Szót az URFInak tenni,
Mert már az Ebédre ki-kelletik menni;
De iſmét ſándékát, hogy ha fognak enni,
Az UR elött majdon elö fogja venni.

Azonban mindnyájan AſStalhoz ülének,
Sok Dolgokról egy-más közt beſélgetének,
De ég belöl tüze az URFI Szívének,
Mert látja Szépségét KATA Személyjének.

E'dig tsak Szépségét máſoktól hallotta,
Ugy ítélt felöle, a' mint más mondotta,
De meg-vallja, hogy illy' ſépnek nem tartotta:
Áldott ſél vólt, Ötet melly ide hajtotta.

Mint-hogy már ideje van, AſStalt bontának,
Egyebek mindnyájan Dolgokra oſlának:
De az URFI módot 's idöt vár Magának,
Tzélját meg-jelentse hogy Szíve' Titkának.

A' GUBERNATOR-is ezt már éſre vette,
Az URFIt különös helyre-is vezette,
Maga mellé Bárſony Székre le-ültette,
És BeſédIt Hozzá illy' rendel kezdette.

Mond-

Mond-meg, Kedves Vendég, Hozzám miért jöttél?
Tsak moſt van, GYALUba hogy bé-köſöntöttél,
De még-is Örömmel Engem' bé-töltöttél;
Mert ſép Erköltsiddel Magadhoz kötöttél.

Bár a' MAGYAR Ifjak mind illyek vólnának,
Talám Édes Hazánk Végén Halálának
Meg-elevenedéſt venne még Magának,
Mint a' PHOENIX Madár porából hamvának.

Mond-meg, hogy miért lett e'dig Utazáſod?
Mi végre lett Hozzám moſt bé-fordúláſod?
Udvaromban meddig léſen múlatáſod?
Innen mikor eſik viſſa fordúláſod.

E' Szókra az URFI meg-gyúla ſínében,
E'dig bízott, már moſt kétséges Szívében,
Mert moſt van Kotzkája hajító kezében,
Végre illyen Szókra fakad Beſédében.

Méltóságos Gróf UR, Hazánk Ör-állója!
Kétséges Dolgában kívánt APOLLOja!
Kire néz ERDÉLYnek hánykódó Hajója,
És a' MAGYAR NÉPnek maroknyi Tarlója.

Fel-fedezem titkát ide jövéſemnek,
Ki-nyitom Ajtaját Elótted Szívemnek:
Igaz Hites Társ kell egyes Személyjemnek,
Ki Vígaſtalója légyen Életemnek.

Egy Virág-ſáll nótt-fel fényes Udvarodban,
KATA KIS-ASZSZONY Ez, áll ſabadságodban,
Hogy Nékem add: bízom jó-akaratodban,
Talám meg-vígaſtalſ Válaſ-adáſodban.

Hal-

Halgat vala az UR rendes Beſzédére
Az URFInak, vévén azokat Szívére:
Mondja, Hólnap Válaſzt téſzen Kérésére,
A'dig várakozni ne lenne terhére.

Közlé az UR mindjárt ezt Feleségével,
Nem kell hoſzſzú Tanáts, vagynak ez Elmével,
Meg-elégedjenek e' jó Szerentsével,
Tsak-hogy KATÁnak-is légyen ez Hírével.

Meg-is mondák Néki, mellyen fel-gyúlada,
Meg-pirúla ſzíne, ismét meg-hervada,
Akara ſzólani, nyelve meg-akada,
De illy' Beſzédekre végtére fakada.

Édes ATYÁM 's ANYÁm, kik fel-neveltetek,
A' fúvó ſzéltöl-is e'dig öriztetek,
A' mint tetſzik, velem úgy tselekedjetek;
Mert én ſemmiben nem ſzólok ellenetek.

Engedetlen e'dig ſem vóltam Hozzátok,
Mert úgy Mennyböl Reám ſzállott vólna átok,
Moſt-is bízom minden Dolgomat Reátok,
Az Én Jóm mi légyen, mert jobban tudjátok.

Oh kegyes KIS-ASZSZONY! óh tiſzta Kegyeſség!
Engedelmes Bárány és Szemérmeteſség!
Veled ſzületett-é ez URi Nemeſség,
'S ATYÁIDhoz való nagy engedelmeſség.

Bár minden Léányok Téged követnének,
Bár engedelmeſek Atyjokhoz lennének,
Mert úgy az ISTENtöl böv áldáſt nyernének,
Hírekkel-is a' ſzép Égen repdesnének.

Máſod

Máſod Nap' az Idö mihelyt fel-virrada,
GYALUban mindenütt nagy Öröm támada,
Mert VESSELÉNYInek az UR válaſt ada,
Övé már illy' meſſe a' kiért fárada.

Mind ketten egy-máſtól Jegy-Gyürüt váltának,
Jelen vagyon a' Pap, Hitet-is mondának:
Nagy Öröme vagyon moſt GYALU-VÁRÁnak,
Zeng és örvend minden réſe kö-falának.

A' GUBERNATORnak ez már Akaratja,
Hogy mikor a' Hóldnak kétſer ſarvazatja,
Meg-újúl, 's meg-telik kétſer ábrázatja,
E' kedves Párt mindjárt együvé adatja.

Víg már VESSELÉNYI Váltott Gyürüjével,
Mégyen HADAD felé Udvara Népével,
Maga már oda-is érkezett békével,
De Szíve GYALUban maradt Kedvesével.

HARMADIK RÉSZ.

Nints a' váró Szívnek ſemmi nyúgodalma,
Ámbár övé légyen PARNASSUS' két Halma;
De tsak olly elötte, mint tsépü és ſalma,
Míg kezébe nem jút a' várt Arany Alma.

VESSELÉNYI van moſt illy Várakozásban,
Éjjel ſem telhetik kedve az alvásban,
Várakozó Szíve van nagy búsúlásban,
Mert Hajnalló Ege nints még virradásban.

Egy

Egy kis Várás Néki tetſik nehéz könek,
Egy fertály Orátska tíz a'nyi Idönek,
Egy Hónap láttatik Elötte Rettönek,
Söt két Honapotska egéſz Eſtendönek.

De ímé kedvének Napja fel-derüle,
Mert a' rendelt Idö már elö kerüle:
Azért ſép Pompával Ö-is fel-kéſzüle,
És, mint ſebes Ráró, GYALUba repüle.

Vígad és örvendez moſtan GYALU-VÁRA,
Fényes minden réſze, mint Napnak ſúgára;
Mert ſép Kárpitokat öltözött magára:
Gyült ſok Uri Ember e' jeles Pompára.

Van nagy Öröm: áldják az egybe-kötött Párt,
Mondják: a' Szerentse' Kereke moſt jól járt,
Mert Egyik a' Másban nem vallott ſemmi kárt,
Mindenik el-nyerte, a' mit óhajtva várt.

Réſzeſe már KATA a' Páros Világnak,
Uj Életét mondja egéſz Bóldogságnak,
Szikrája ſints benne a' Szomorúságnak,
Mert nyúgſik Kertében a' Páros Vigságnak.

Örül VESSELÉNYI ſép Feleségének,
Szemléli már Napját Virradó Egének:
Hálákat ád illy nagy Jóért ISTENének,
Áldozván Oltárán könyörgö Szívének.

Szük a' jó Feleség, a' ki a'ra tett ſert,
Magának ISTENtöl nagy Bóldogságot nyert;
De roſz Feleséggel a' kit ISTEN meg-vert,
Sok Kereſztet lát az Házában és ſok pert.

Nagy Kints és nagy Jóſág a' kegyes Feleség,
Karbunkulus Könél Ez nagyobb Nyereség:
Nem írhatja Ezt le minden nyelv 's gyengeség,
Hanem Salamoni Penna és Böltseſség.

Réſzes VESSELÉNYI e' nagy nyereségben,
Mint-hogy máſok ſelett nyert a' Feleségben,
Lakik-is már Véle együtt Békeſségben,
Nintsen ſemmi réſze a' keſerüségben.

Miként a' fényes Nap ha indúl útjára,
És fel-jö az Égnek Virradó Bóltjára,
Örvendez e' roppant Földnek nagy Határa,
Mellyet ISTEN tsinált Golyobis formára.

Ugy örvendez moſtan a' VESSELÉNYI Ház,
Zeng, vígad, és tapſol, Öröme több mint ſáz:
Szerentséje nem-is léſzen ollyan, mint váz,
Vagy mint a' tserépre kenetett vékony máz.

Mert Gróf BÁNFFI KATA Ennek Fényeſsége,
Napja, Koronája, Díſze, Ékeſsége:
Van mindenek elött méltó Kedveſsége,
Mert nints Erköltsének ſemmi félſzegsége.

Könyörgéſſel kél-fel reggeli Ágyából,
Nappal-is gyakrabban az jö-ki ſzájából,
Eſtve Könyörgéſſel tér-ki Munkájából,
Tanúlhat akárki E'nek Példájából.

Kegyeſség Élete és minden Munkája,
Fel-ment már a' Mennybe ſok Alami'snája;
Mert ö a' Szegénynek Táplaló Dajkája:
Áldáſt-is mond Reá ſok Embernek ſzája.

Min-

Minden-féle Rendhez mútat Emberséget,
Az URI Rendek közt URI Nemeſséget,
A' Köz Rendek között Bölts Egyenlöséget,
Tselédei között Engedelmeſséget.
Kedves Hites-Társát, mint Lelkét, ſzereti,
Semmi Boſzúsággal ſoha nem illeti,
Magát minbenekben Véle kedvelteti,
Leg-kiſſebb Szavát-is A'nak meg nem veti.
Mint rakodott Hajó mindenkor haſznot hajt,
Viſel két Vállain ſok gondot és ſok bajt:
Udvara nem kiált a' ſzükség miatt jajt,
Sem nem hallanál ott éhezés miatt zajt.
Az ISTEN Szolgait tartja betsületben,
Az Utólsó-is van Nála Tekintetben,
Nintsen réſze ama' fene Terméſzetben,
Mellynél a' ſzegény Pap vagyon illdözetben.
Az ISTENnek Házát járja ſerénységgel,
Bárátságot kötött már a' magas Éggel,
ISTENéhez Szíve buzog Kegyeſséggel,
És Mennyégből alá ſzállott Melegséggel.
Mondjad Musám: Nintsen Ez Aszszonynak Párja,
Soha Ennek a' Sir Nevét Bé Nem Zárja,
El Sem Törli Semmi Özön-viznek Árja,
Halhatatlan Hire Mert az Eget Járja.
De vétkeznék Pennám, ha tovább nem menne,
És Gyermekeiröl ſemmi Hírt nem tenne,
Háládatlan Nevet így magára venne,
Verſemben-is hiba és tsonkaság lenne.

BÁNFFI KATÁt mondom én Bóldog ANYÁnak;
Mert ſép Gyermekeket ſült kedves URÁnak,
Kik fényes Tsillagi a' Magyar Hazának,
És erös OſlopI az ISTEN' Házának.
Báró VESSELÉNYI FERENTZet említem
Elsöben, kiröl moſt Verſem' rövidítem;
De másſor, a' mit moſt írok, meg-bövitem,
És Nevét a' magas Égig fel-repítem.
Jeles URI Férjfi, Hazánk' Ékeſsége,
A' míg Életének vólt Feletlensége,
MANTUában ſegyvert viſelt Vitézsége,
A' KÉT-FEJÜ SAShoz nagy lévén Hüsége.
Moſt-is ott van és áll Hüsége Szívének,
De már végett vetett Fegyverkezésének:
Ithon lakik, Párja vagyon Életének,
RHÉDEI 'SU'SÁNNA Neve Kedvesének.
A' jó Feleséget bizony fel-találta,
Azt a' Bóldog Napok közzé-is ſámlalta,
Melly Ötet e' Virág-ſállal meg-kínálta;
Mert Ezt a' Terméſet ſelíden formálta.
Éljen mind a' Kettö egymás Szerelmében,
E'nek Szíve lakjék Ama'nak Szívében,
Amaz-is álljon-meg E'nek Hüségében:
Légyen mind a' Kettö Bóldog Életében.
Báró VESSELÉNYI ISTVÁNt említem már,
A' ki még a' Páros Világon kivül jár,
Fegyver minden kedve, nem Házaſsági Pár,
Erös, állhatatos, mint a' Keritett Vár.

Mos-

Mostan-is, az Idö mivel úgy kívánta,
FELSÉGES TSÁSZÁRA mellett Kardot ránta:
Mint-hogy állhatatos, Dolgát meg nem bánta;
Mert Magát TSÁSZÁRA' Hüségére fánta.
Légyen úgy, és semmi Ötet ne rettentse,
Szolgáljon mindenben Néki a' ſerentse,
Jó-kedvét az ISTEN Hozzá ki-jelentse,
Veſzélytöl Vitézi Életét meg-mentse.
De két Leányi-is e' kegyes ANYÁNAK
Vagynak, kik Díſzei fényes Udvarának:
Az Elsöt Ezek közt hívják MÁRIÁnak,
A' Máſik viſeli Nevét 'SU'SÁNNÁnak.
Szép Kép mind a' Kettö, ſép Erkölts el-is bir,
Illy' ſép Képet maga APELLES-is nem ír,
A' nagy Eget veri ſelölek a' jó Hír:
Késön ſedezze-bé Öket a' gyáſzos Sír.
MÁRIA, hogy ki-nyílt kedves Szüzeſsége,
És Házaſságra vált zöldellö Szépsége,
Lett Báró JO'SIKA MO'SES Feleſége,
Kinél van tsudára méltó Kedveſsége.
Itt az URi Férjfi URi Feleségét,
A' Jóság fel-lelte kívánt Nyereségét,
A' Szépség meg-nyerte reménylett Szépségét,
Szállíttsa Ezekre ISTEN Békeſségét.
TELEKI ÁDÁM lett Férje 'SU'SÁNNÁnak,
Nagy Ember, Oſzlopa a' MAGYAR Hazának,
Kezdete és Vége Bölts minden Dolgának,
Meg-felel RÓMAI Gróf Titulussának.

Kívánom, ſokkáig e' kedves Pár éljen,
Egyik áldás után magán máſt ſzemléljen,
Ellenségeitöl ſemmit-is ne féljen,
Hízelkedéſt MOMUS itt bennem ne véljen.
Bóldog ANYA, a' ki illy Gyermekeket ſzül,
Neve gyalázatos porban a'nak nem ül,
Jó Hírt hall a' felöl mindenütt minden fül,
A' mennyböl-is a'ra ſok jó és áldás gyül.
Bóldog BÁNFFI KATA illy ſzép magzatokkal;
Mert Házának Ege úgy fénylik azokkal,
Mint meg-a'nyi fényes Hajnal-Tsillagokkal,
Illy' Jóért ISTENnek tartozik-is ſokkal.
Gyermekeit óh! melly nagy gondal nevelte,
Azokhoz, mint ANYA, magát úgy viſelte,
A' mit jobbnak látott, Vélek azt mivelte,
Míg a' Tsillagokig neveket emelte.
Négy kedves Leányi még néki valának,
A' kiket ſzült vala Szerelmes URának;
De mint gyenge Ró'ſák, mikor ki-nyílnának,
Tsetsemö korokban mind el-hervadának.
Ezek KLÁRA, KATA, KRISTINA, BORBÁRA,
Kiket az éretlen Halál ſirbe zára;
De fel-kelnek onnét (ha annak Határa,
El-jö) az Utólsó Trombita ſzavára.

NEGYEDIK RÉSZ.

Oh árnyék Világnak Változandósága!
Sikamló jég hátán álló Bóldogsága,

Egy

Egy ſempillantáſig tartó Vígaſsága,
Gyenge tserép lábon épült Urasága.
E' Világnak óh! melly rövid Ditsöſsége,
Ürmös Örömének egy tsep édeſsége,
De Tenger, söt még több, nagy keſerüsége:
Tsak ſín, nem Valóság, minden ékeſsége.

Kik a' Ditsöſségnek Egén ma repdesnek,
Jaj! hólnap a' Földnek porába le-eſnek:
Égy sorſa vagyon itt Rútnak és Ékesnek,
Szegénynek, Gazdagnak, Paraſztnak, Nemeſnek.

Jaj! miként ſiraſſam változandóságát?
E' Világnak és nagy állhatatlanságát,
Panaſzomnak miként öntsem-ki fokságát,
És bódúlt ſívemnek nagy ſzomorúságát.

De, jaj! hogy említsem már BÁNFFI KATÁnak
Nevét, mert majd Vége leſz vígaſságának:
Látom Enyéſzését már fényes napjának,
Hallom ſiralmát-is gyáſzos udvarának.

Oh te tsalárd Világ! illy' nagy Bút fejünkre
Miért hozál, Homályt vonván-fel' égünkre?
Vas Tántzot és békot vetél örömünkre,
Nehéz malom-követ boritál szívünkre.

Eddig BÁNFFI KATA élt nagy Bóldogságban,
Mint Páros Gerlitze, Páros Vígaſságban:
Szerelmes Férje-is élt nagy Uraságban,
TANÁTS-UR 's PRÆSIDENS lévén ez Orſzágban.

Több Terch-is fekütt Vállain FÉRJének,
Mert vólt (Fia lévén a' jó szerentsének)

Fö-Ispánja Közép-Szólnok Vármegyének :
Meg-felelt Emberül gondos Tiſztségének.

Az Igaznak Igyét el nem fordította,
Feketének ö a' Fejért nem mondotta,
A' ſegény özvegyet meg nem búſította,
Sem a' ſegény Árvát el nem puſztitotta.

Nem régen-is Ötet Uj Tiſztre emelte
A' két-fejü sas, és igen meg-tiſztelte,
Statusi tanáts-ur Hívének rendelte,
Mellyben ö-is magát Hüséggel viſelte.

Hát még mennyit ſolgált az Isten Házának?
Mint ör-álló, mennyit haſznált Vallásának?
Ha e'röl valaha Könyveket írnának,
Bizony gondot adna akármelly Pennának.

De, óh nagy változás! ezek már el-múltak,
A' víg napok gyáſos napokra fordúltak,
Reánk nagy Bánatnak árjai tódúltak,
Tündöklö Egeink Homályba borúltak.

Mert már VESSELÉNYI ISTVÁN UR le-tette
Életét, Udvarát Gyáſ bé-teritette,
Gyermekei álnak zokogva mellette,
Könyvezö Záporban van ſok ſem érette.

Hát még hogy írjam-le Bús Házas-Társának,
Bánatját? nints vége könyves panaſzának,
Az Égig hatott már ſava síralmának,
Nagy özön-vize foly Könyv-hullatásának.

Szíve majd meg-haſad ſörnyü bánatjában,
Tsak jaj, tsak panaſz van zokogó szájában.

Tsak

Tsak ſir, tsak keſereg fekete gyáſzában,
Örömet magának nem talál házában.

Itt árva GERLITZÉT látnál nyögésében,
Melly keſergi Társát Bús Özvegységében,
Vagy látnál HÁLTZIONT nagy keſergésében,
Mikor ſir zokogva Tenger szél-véſzében.

Vagy talám keſergö PELLIKÁN ſaggatja
Mellyét, Bánatjában Torkát haſogatja,
Meleg piros Vérét a' Földel itatja,
Sirását a' Hegyek között tsattogtatja,

Jaj! a' ſzép Házaſság vált már Özvegységgé,
A' Páros Vígaſság Bús Feletlenséggé,
A' kedves Édeſség vált Keſerüséggé,
A' Páros melegség fagyos Hidegséggé.

Nem kell már e' Világ Gróf BÁNFFI KATÁnak,
Más Világot kíván ſzüntelen magának,
Hideg Teſtét által-ölelte Társának,
És így kezdi Hozzá Rendit ſiralmának.

Nem mégy, kedves Társam, nálam nélkül nem mégy!
A' mint e'dig, moſt-is Hozzám Hüséges légy!
Jaj! ne hagyj-el, Társul moſtan-is melléd végy!
Két égyező szív közt jaj! ſzakadáſt ne tégy.

Tudod! el nem váltam Töled Életedben,
Végig meg-maradtam igaz Hüségedben,
Mert szivem lakozott mindenkor szívedben:
Töled moſt ſem válom-el Temetségedben.

Együtt mégyek Veled a' Földnek gyomrába,
Bé-kísérlek Téged' Temetöd' Bóltjába,

És mikor öltözöl Angyali Formába,
Együtt öltözöm-fel Teſtem' sátorába.
Meg-hagyom ; Koporsót Köböl tsináljanak,
A'ra Vas Pennával illy' szókat írjanak:
EZEK HÜSÉGESEK EGYMÁSHOZ VÓLTANAK,
MÉG HALÁLOKBAN-IS ÖK EL NEM VÁLTANAK.
Meg-haſada az Ég könyves panaſzára,
Válaſz jöve mennyből sürü síralmára,
Mert FÉRJE' Halála után nem ſokkára
Juta életének végsö Orájára.

Kéſzen vagyon, ſemmit a' Haláltól nem fél,
Szívét nem tsapdoſſa kétségben ejtö ſzél;
Mert Elötte vagyon már a' mennyei Tzél,
Örök Bóldogságot mellynél magának lél.

Sok Könyörgésével víjja az Ég Várát,
Az ISTENNEK adta már szíve Oltárát,
Mindjárt el-hagyja moſt e' Földnek Határát,
A' mennyei napnak látja már ſúgárát.

A' Jé'susnak nevét sürün emlegeti,
Minden reménységét A'ban helyhezteti,
Örül, Örömében tsak azt beſzéllgeti,
Hogy majd a' SIONON Jé'susát követi,
De TESTAMENTOMOT kíván élöbb tenni,
Addig ez Életböl nem akar ki-menni,
Adakozó kíván mind Halálig lenni:
Nem akar magára Fösvény nevet venni.
Rendit nem írom-le TESTAMENTOMának,
Hízelkedéſt azért mert reám ſognának,

Elég

Elég az, hogy mondom én Ezt nagy Tsudának,
És nagy Fejedelmi Személy Munkájának.

Mert meg-vígaztala sok Ekkléſiákat,
Collegiumokat, és kiſſebb Scholákat;
Deákokat, és sok kegyes Prófétákat:
Vallyon ki tett illy' nagy Hitbéli Tsudákat.

Testálása E'nek ezerekre mégyen:
Méltó, hogy áldásban köztünk neve légyen:
Méltó, hogy Ö Róla más-is Példát végyen,
'S az Isten' Házával illy' nagy Jókat tégyen.

Mihelyt Testálása írva el-kéſzüle,
Bóldog Lelke a' ſzép Mennybe fel-repüle,
El-kéſzült Királyi székibe bé-üle,
Várt Arany Ideje ott már fel-derüle.

Meg-hidegült Teſte e' Földön marada,
A' Vérnek folyáſa a'ban el-apada,
Ortzáján a' piros Ró'sa meg-hervada,
Férjének Teſtétöl im' el nem ſzakada.

Ugy van! Ezt kivánta sok óhajtásában,
Meg-is nyerte, a' mit kívánt síralmában;
A' Kivel élt együtt élete folytában,
A'nak Teſte mellé feküvék hóltában.

Ugy van! mert Férjével épen egy idöben
Egy sírbe tétetek Sibón a' mezöben:
Együtt kelnek-is-fel, mikor jövendöben
El-jövénd a' Kristus ſzép fényes felhöben.

Oh! ritka Ezeknek Páros Egyeſségek.
Együtt életekben vólt nagy Békeſségek,

Az ISTENhez együtt buzgott Kegyeſségek,
Egy Helyt 's egy Időben lön-is Temetségek.

Sírnak GYERMEKEI, néznek az egekre,
Kezeket kótsolták bánatos fejekre,
E' Világban élni vagyon már terhekre;
Mert hóltig való Gyá£ borúlt víg kedvekre.

Sírnak két VEJEI, ſírnak ſok szegények,
Szemeikből folynak áradó örvények;
Mert oda vagyon már zöldellö remények,
Setétségbe merült tündöklö nap-fények.

Benn az Oltár mellett a' PAPOK-is ſírnak,
A' nagy bánat miatt magokkal ſem birnak:
A' gyá£os Prófétak bús Verſeket írnak,
És zokognak £élin a' Temetö sírnak.

Nyúgodjál-meg, kegyes ASZSZONY itt FÉRJEDdel,
Lelked még valaha egyesül Teſteddel,
A'kor birni fogod mind a' két Ré£eddel,
Az Eget, örvendvén együtt ISTENeddel.

Többet, ſokkal többet még Rólad £ólhatnék,
De e'nél nagyobbat vallyon mit mondhatnék,
Minden Ditséreted hogyha meg-íratnék,
Arra Salamoni Penna kívántatnék.

Mondjad, MU'SÁM: NINTSEN EZ ASZSZONYNAK PÁRJA,
SOHA ENNEK A' SIR NEVÉT BÉ NEM ZÁRJA;
EL SEM TÖRLI SEMMI ÖZÖN-VIZNEK ÁRJA;
HALHATATLAN HIRE MERT AZ EGET JÁRJA.

V É G E.

NÉ-

NÉHAI LIB. BÁRO

VESSELÉNYI ISTVÁN

PRAESIDENS UR Ö EXCELLENTZIÁJA' M. Vásárhellyen írt Halotti Chártájának

TOLDALÉKJA (a)

JAj miként végyem-fel Vers író Pennámat?
Miképen nyiſſam-fel bé-ſzegzett Tentámat,
Vallyon hogy kezdjem-el keſerves nótámat?
Mitsoda könyvekkel áztaſſam Ortzámat?
Reſzket fel-vett Pennám. és, a' mit egyſzer ír,
Le-törli, mint-hogy tseng köztünk e' nem várt Hír:
MEG-HÓLT VESSELÉNYI ISTVÁN. Olly igen sír
Ezen HITES-PÁRJA, hogy magával ſem bír.
Oh gonoſz szerentse! óh kedvetlen óra!
Örömünket miért fordităd jaj-szóra,
És víg Tavaſzunkat Téli fagyas HÓra?
Vallyon gyáſzos Idönk fordul-é már jóra?

Val-

(a) Nem töltvén-bé t. i. a' Vásárhelyröl küldött Verſek a' Chártát egészen, N. Tiſzt. *Veresſói* Uram tóldotta-ki ezen Verſekkel.

Vajha bús Fejemet valaki Kút-fövé
Tenné az Ég alatt, vagy terhes Felhövé,
És vinné olly' Földre, melly puſzta mezövé
Változott, vagy pedig ſetétes Erdövé!
Ott le-ülvén, Éjjel és Nappal síratnám
EZ URI EMBERT, és fel-ſóval jajgatnám:
Könyvemet, mint Zápor-esö, úgy hullatnám:
Ortzáimat sürü vizekkel áztatnám.

Bús szívem mind a'dig nyúgalmat nem venne.
Míg-nem Könyveimből nagy Folyó-víz lenne:
Hogy az Uton-járó, ki ott által menne,
A'ra VESSELÉNYI nevezetet tenne.

De mi haſzna téſzen máſt egy Panaſzára
Bús szívem, és Égig ható síralmára?
Mert, míg Panaſzomnak érnék vég-pontjára,
Szállana a' ſzép nap eſtvéli Házára.

Panaſzomat azért illendöbb le-tennem:
Repülö Hitemmel jobb mennybe fel-mennem,
Ott Könyörgéſemben Isten elött lennem,
És Töle hathatós Vígaſztaláſt vennem.

Istenem! népedhez ne légy illy' moſtoha:
Friſſelje-meg ugyan azt Tüzednek Koha,
Míg le-hull darabos ſalakja és móha;
De ne hagyd-el, ATYÁM, végképen azt ſoha.

Eſsék-meg Atyai szived már népeden,
Ne törj-ki több Tzedrus-Fákat szent Hegyeden
Viſeljed az Özvegy-Árvát-is szivedben,
Mondjad Néki: NE FÉLJ, ESMÉRLEK NEVEDEN.

V É G E.

IZRA-

IZRAELNEK MIND SZEKEREI MIND LOVAGJAI,
NÉHAI MÉLTOSÁGOS SZÜLETETT GROF

LOSONTZI

BÁNFFI GYÖRGY

UR Ö NÀGYSÁGA:

KEGYELMES URUNK' VI. CAROLUS ROMAI TSÁSZÁR Ö-FELSÉGÉNÉK ARANY-KOLTSOS KAMARÁS UR HIVE, NEMES DOBOKA VÁRMEGYÉNEK FÖ-ISPÁNJA; AZ ERDÉLYI REFORMATA ECCLESIÁK', COLLEGIUMOK', ÉS SCHOLÁK FÖ-CURATORA;

JO-TSELEKEDETEKKEL ÉS ALAMI'SNÁKKAL VILÁG' TSVDÁJÁRA GAZDAG PATRONVSA.

KElj-fel, óh KEGYESSÉG! végy Pennát kezedbe,
Boroſtyán Koſzorut tégy Tiſztes Fejedbe,
Magadról Verſeket írj Tudós Könyvedbe,
Moſt más MATÉRIA ne juſſon Eſzedbe.
Ne tsudáld hogy e're kérlek én Tégedet,
Ezzel mert nagyobbra emelem Nevedet,
Az Égig viſzem-ſel Emlékezetedet,
És Örök Idökre terjeſztem Híredet.

Ne tsudáld ezt. Pennám mert le nem írhatja,
Sem tudatlan nyelvem le nem rajzolhatja,
A' KEGYESSÉGET, melly nem e' Föld' fajzatja,
Hanem a' szent Égnek szentséges magzatja.
A' Bölts Eſzeſséget tsak a' Bölts Eſzeſség
Irhatja-le, köztök lévén nagy egyeſség,
Az Ékeſséget-is tsak a' ſzép Ékeſség:
Ugy a' KEGYESSÉGET tsak az egy KEGYESSÉG.

De, hogy ne tartsalak függöben Tégedet,
Gróf BÁNFFI GYÖGY URra függeſzſzed ſzemedet;
Mert benne találod-fel nem tsak nevedet,
Hanem mind magadat, mind terméſzetedet.
Ez egéſz KEGYESSÉG vala Életében,
Mennyei Tüz égett ſzüntelen szívében,
Nem e' Földön lakott e' Földön létében,
Hanem a' Mennyei Udvar' közepében.

Kelj-

Kelj-fel hát, KEGYESSÉG, hagyj-el egyebeket,
Irj Gróf BÁNFFI GYÖRGYröl ditsérö Verſeket,
Irj KEGYESSÉGéröl igaz Beſzédeket;
Mert magadról fogſ itt irni mindeneket.

Vedd Pennádra azt-is, Ö kiktöl ſzületett;
Eredete melly nagy Nemzetböl vétetett,
ATYJA' Udvarában fel mint neveltetett,
Mint élt, miként hólt-meg, el-mint temettetett'

E're pedig Verſed segedelmet végyen,
A' MENNYEI URtól, a' ki Veled légyen,
Míg el-kezdett munkád kívánt végre mégyen;
Mert néked APOLLÓt említened ſzégyen.

A' nagy BÁNFFI HÁZnak fényes Ditsösége,
És régi Idökre menö Nemeſsége
Nyilván vagyon. E'ben ſenkinek kétsége
Nintsen. Világos ez mint nap' fényeſsége.

E' HÁZnak leg-elsö ATYJA Hertzegséget
Viſelt, és Királyi Fejedelemséget,
Vagy inkább Királyság forma nagy Tiſztséget,
Igazgatván Botja alatt ſok Népséget.

Nagyot mondok ugyan, mikor Királyságot,
Avagy nagy Királyság forma Méltóságot
Emlegetek; de nem mondok hazugságot,
Avagy hízelkedö hitván tsalfaságot.

Mert, a' Régiektöl a' mint meg-íratott,
Mikor a' MAGYARSÁG e' Földre bé-hatott,
És Tölök SCYTHIA üreſsen hagyatott,
Köztök a' Fö Hertzeg BAJANnak mondatott.

A' kit rövidebben Bánnak neveztenek,
És Országló Király gyanánt tiſzteltenek,
Vezérlö Botjára mindnyájan néztenek,
Parantsolatjának híven engedtenek,

A' kitöl a' fényes BÁNFFI HÁZ eredett,
És e' jelen való Idökig terjedett,
Illyen nagy Bánsággal régen fényeskedett,
Melly épen Királyi Székkel vetekedett.

Innen, a' kik e' nagy Bántól eredtenek,
BÁNFFI nevezetet magokra vettenek,
És nemzetségeſtöl így neveztettenek,
Mellyel nagy ATYJOKról meg-emlekeztenek.

De mint-hogy e' Földön mindenek változnak,
Rendes folyáſoktól gyakran el-távoznak,
Mint a' gyenge Ora, hamar bontakoznak.
Söt darabokra-is néha ſzakadoznak.

A' nagy Bansagnak-is eſék változáſa,
A' Fö Hertzegségböl lön alább ſzálláſa;
De nem eſék még-is végsö el-romláſa,
Mert néhol még ma-is vagyon fenn-álláſa!

Illyenek Tót, Boznya, és Horvát Országok,
Illyen Dalmátzia, és más szomſzédságok.
Mellyeknek Jus ſzerint vagyon még Banságok,
De úgy hogy ne légyen Felsö szabadságok.

Hanem hogy a' MAGYAR KIRÁLYtól függjenek,
Mint nagy APOSTOLra A'ra úgy nézzenek,
SZENT KORONÁjához igazak légyenek,
És Ellene ſoha pártot ne üſsenek.

Itt

Itt már a' BÁNFFI HÁZ újabb Ditsőſséggel
Fénylik, és Kormányon ülö Felsőséggel:
Bizonyitom én ezt a' Bölts Régiséggel,
A' melly ezt meg-írta elég nagy bövséggel.
E're másképen-is elég bizonyságok
A' TÓTOK, úgy BOZNYA és HORVÁT Orſzágok,
Ugy DALMÁTZIA-is és más Szomſzédságok,
Mellyeknek Jus ſzerint ma-is van Bánságok.
Mert a' BÁNFFI HÁZból ſokan ſzármaztanak,
Kik e' Nemzetekben Bán Urak vóltanak,
Szárazon és Vízen ſokat próbáltanak,
És Hazájok mellett híven fáradtanak.
ERDÉLYben-is fenn-áll e' nagy HÁZnak Neve,
Meg nem emléſzti Ezt a' Régiség reve,
El ſem ſüti ſemmi Irigységnek heve,
Ugy meg-fundáltátott Ez már jó eleve.
Adott Ez Erdélynek Vitéz HECTOROkat,
Adott Eget tartó vállas ATLÁSokat,
Törvényekhez értö Bölts LYCURGUSokát,
Vérekkel áldozó nagy CURTIUSokat.
A' régi Dolgokról a' kik olvaſtanak,
Tudják, hogy e' HÁZból VAJDÁK ſzármaztanak,
Kik, mint Fejedelmek, úgy uralkodtanak,
És ERDÉLYnek minden Népével birtanak.
GUBERNATORral-is e' HÁZ ékeskedett.
Kivel egéſz ERDÉLY nagyon ditsekedett,
Tsak nem a' Tsillagos Égig emelkedett,
Mint a' tündöklö Nap, majd úgy fényeskedett.

E' GUBERNATORnak Nevét-is mondanom
Majd meg kell, és rövid Versbe ſorítanom,
Mikoron ATYJÁRÓL A'nak kell ſólanom,
A' kiért e' Munkát kellett inditanom.

Ha MAGYAR OrſZágra már innen ki-mégyek,
Ámbár tsak kevéſsé Elmémmel ott légyek,
HoſſZas múlatozáſt ámbár ott ne tégyek;
De találok, a' mit Verſeimre végyek.

Mert a' BÁNFFIakat ez-is meg-tiſztelte,
Mint ANYA, Hozzájok magát úgy viſelte,
Hol egy, hol más fényes TiſZtségre emelte;
Míg a' Tsillagokig Híreket nevelte.

Kivált a'kor Öket nagyra méltóztatta,
Tsak-nem ſebes Ráró ſZárnyakon jártatta,
A' szerentsével-is Öket tsudáltatta,
PALATINUSSÁGRA mikoron juttatta.

Nem említek moſtan más egyéb TiſZtséget,
Mellyel MAGYAR ORSZÁG e' nagy Nemzetséget
Meg-tiſztelte, a'ban mert én ma-is véget
Nem érnék, látok itt ollyan nagy bövséget.

Másként-is már Verſem új gondokba merül,
Mert elömbe ez új Matéria terül:
A' BÁNFFI HÁZ egyéb Tzimert miért kerül,
Tsak a' KARDOS GRIFET viſelvén Tzimerül.

A' mint látom, könnyen ezt meg nem mondhatom;
A' Leveles Ládák, mint-hogy nem tudhatom,
Mit tartnak, azokat én nem forgathatom:
A' miket tudok, tsak azokat írhatom.

A'

A' Poëták írják mesélö Könyvekben.
Hogy az Éjſzak alatt fekvö nagy Hegyekben,
Laknának a' GRIFek, mint ſaját féſzkekben.
Nem kívánván lakni más egyéb Helyekben.
Ott pedig nagy rakás Aranyjal birnának;
A'ra ſorgalmatos gondot tartanának,
A' körül ſzüntelen rendel ſtrásálnának,
Hogy a'ban valami kárt ne vallanának.
Talám az a' régi nagy Bán ſok Kintsel birt,
A' kiröl Verſemben fellyebb-is tettem Hírt,
És mivel-hogy Pénzért máſok után nem sírt,
A' Régiség Néki GRIF Tzímert azért írt.
Avagy talám inkább Apollót tiſztelte,
Apolló munkáját mindenben mivelte,
Böltseſséggel magát az Égig emelte,
Azért Apollónak Tzimerét viſelte.
Mert a' vak Régiség, melly el-fordította
A' Jót, vagy homályjal azt bé-borította,
Apollót Böltseſség Atyjának tartotta,
Mellyel tsak a' fényes Eget búſította.
Ugy a' GRIFeket-is Nékie ſzentelte,
Verſes szekerébe Lovakul rendelte,
Mellyeken járt mikor Hárfáját viſelte,
Nem mikor az Égre magát fel-emelte.
Talám igazabb az, a' mit én hallottam,
Mellyet máſoknak-is gyakorta mondottam;
E' Verſekbe pedig moſt bé-ſzorítottam,
De ahoz magamtól ſemmit nem tóldottam.

Vólt a' Törökök közt egy nagy Vitéz régen,
Ki ſokſzor a' mezön és a' Tábor végen,
Ló háton úgy repült, mint madár az Égen,
Vagy mint az el-hajtott márvány a' ſík jégen.

E' ſzentelt Vitéz vólt, és GRIFnek hívatott,
Ki kevélyen mindent Bajra hívogatot,
De reménységében végre meg-tsalatott,
Mert egy Vitéz BÁNFFI Urtól le-vágatott.

A' Nagy BÁNFFI HÁZnak KARDOS GRIF Tzímere,
Itt kezdetett, mellyet ez a' BÁNFFI nyere.
Mikor Török GRIFet meg-ölte fegyvere,
Mellyen el-rémült a' FÉL-HOLD ſok ezere.

De moſt e' félékröl többet nem írok már;
Mert ezeknél Engem' ſzebb matéria vár,
Elöttem Loſontzi Gróf BÁNFFI GYÖRGY Ur jár,
Kit tsak el-mellöznem vólna igen nagy kár.

Lett olly' nagy ATYÁtól E'nek ſzármazáſa,
Kinek ha vagyon-is már Sírben lakáſa;
De Hírének a'dig fenn tart virágzáſa,
Míg leſz a' ſzép Napnak az Égen járáſa,

BÁNFFI GYÖRGYnek édes ATYJA-is hívatott.
Nagy Ember vólt; Erdély mert Töle halgatott.
E'nek a' TSÁSZÁRtól nagy Tiſztség adatott;
GUBERNATORságra mert magaſztaltatott.

Ez áz, a' kiröl én fellyebb emlékeztem,
De ott halgataſsál nevét el-fedeztem;
Moſt pedig mikoron már ide érkeztem,
Neve ſzerint, a' mint illett, ki-fejeztem.

Ma-is

Ma-is JE'nek köztünk Emlékezete ſzép,
Fenn-tart ditsérete, mint arany álló-kép,
Mellyet ſemmi ſzél-véſz a'dig öſzve nem tép,
A' Hét Hegyek között míg leſz ERDÉLYI nép.

ANYJÁT említem már. Ez vólt BETHLEN KLÁRA,
Ki jóllehet el-ment már nyúgodalmára;
De nevét hirdeti ERDÉLYnek Határa,
A' míg fejünk felett forog az ég Vára.

Mert KEGYESSÉGÉVEL, míg élt, meg-haladott
Máſokat. E' Földhöz ſzíve nem ragadott,
Minden-nap bövséges alami'snát adott;
Házából a' szegény mert ki nem ſzakadott.

E'nek tizen-három Gyermeki valának,
Kiket fájdalommal ſzült kedves Urának:
Kik közzül némellyek hamar el-múlának,
De némellyek Ember-korra-is jutának.

FERENTZ, GERGELY, ÉVA, JO'SEF, ésBORBÁRA,
Világra jövéſek után nem ſokkára
Véletlen jutának Halál' kaſzájára;
Életek' órája mert hamar le-jára.

A' többi, úgy vagyon, fel-nevekedének,
Szépen Ember-kori idöt-is érének;
De többire ök-is már el-enyéſzének,
Mert kettön kiviil mind sírbe tétetének.

Oda van e' HÁZnak ama' Fényeſsége,
VESSELÉNYI ISTVÁN' kedves Feleſége,
BÁNFFI KATA, Kinek nagy vólt Kegyeſsége;
Mert ſzentül élt, ſzentül vólt élete' vége.

Oda vagyon ANNA SZÉKELY ÁDÁM' Párja,
Kiért hull ſokaknál moſt-is böv könyv' árja,
Bóldog Lelke e'nek az Egeket járja,
Teſte még a' sírben Teremtöjét várja.

Ama' jeles Urſi DIÉNES-is régen
Oda van, és túl ment e' Földi inségen.
Nem áll Bóldogsága már a' síma jégen,
Hanem az oda-fel tündöklö Szép égen.

A' Hóltak közt GYÖRGYöt moſtan nem említem,
Azzal bús szívemet mert tsak ſebesítem:
Másként-is Verſemet majd Reá térítem,
És Hirét a' fényes égig fel-repítem.

KRISTINA-is, ki vólt elsö Felesége
KEMÉNY 'SIGMOND Urnak és gyönyörüsége,
Oda van, napjának el-húnyt fényeſsége;
Mert borúlt reája halál' ſetétsége.

'SU'SÁNNA-is már e' Földröl ki-vágatott,
JO'SIKA IMRÉnek ki Társúl adatott:
Elöbb, de hogy e'töl özvegyen hagyatott,
Azután HUGENI'OT mellé tsatoltatott.

Ezek már meg-hóltak. De MÁRIA él még,
Él, de tsak keſereg, nints panaſzában vég,
Moſt hevül, moſt fázik, moſt olly' mint fagyos jég;
GYULAI FERENTZét mert el-kapta az ég.

Íl KLÁRA-is BETHLEN ÁDÁM Felesége:
Éljen, mert tsudára méltó Kegyeſsége!
Éljen, mert Férjéhez vagyon nagy Hüsége!
Éljen, késön légyen életének vége.

De

De már BÁNFFI GYÖRGYre iſmét viſſza-térek,
Nagy érdeme ſzerint kit midön ditsérek,
Olly' jó reménységet magamnak ígérek,
Hogy ſzerentsés véget Verſeimben érek.
Leg-elöbb tekintek rengö böltsöjére,
Ott nagyott mútató kisded ſzemélyére,
Mellyel mindent húzott maga ſzérelmére:
Böltsöjéből úgy ki-tetſzett Nemes vére.
Az Embernek ritkán hazud ábrázatja:
Többire a' külsö ortza ki-mútatja,
Belöl kinek-kinek mi az indúlatja,
Jóra-é, vagy roſzra hajlik akaratja?
A' kisdedekben-is ezt tapaſztalhatni,
Kiknek ábrázatjok meg-ſzokta mútatni,
Nagy-korokban miket fognak ök forgatni,
Elméjekkel mikre fognak vonattatni.
Innen a' Régiség, ha gyermek ſziületett,
Mihelyt böltsöjébe az bé-helyheztetett,
A'hoz jövendölö böltseket vitetett,
'S a'nak formájából jövendöt nézetett.
Bár jövendö-mondók ide ne jöjjenek,
Mivel-hogy, a' mint ezt láthatják mindenek,
E' gyermek ortzáján olly' jelek fénylenek,
Mellyek már elöre nagy jót jelentenek.
Egéſz ábrázatja mútat Kegyeſséget,
És mennyei tüzzel fel-buzdúlt Szentséget,
Tekintete mútat egéſz Emberséget,
Szemei mútatnak Tökélleteſséget.

Örül édes Atyja ſzerelmes Fiának!
Örül édes Anyja kedves magzatjának!
És, mint-hogy ö rajta formája Atyjának
Látſzik, azért néki GYÖRGY nevet adának.

Böltsöjét el-hagyván: hogy lábra indúla,
A' ſzép tudománynak tüzével fel-gyúla,
Mindjárt nagy örömmel a' könyvekhez nyúla,
Mellyel édes Atyja ugyan meg-újjúla.

Más gyermekek mihelyt lábra índúlhatnak,
Azt tartják leg-ſzebbnek, ha tsigát tsaphatnak,
Vagy a' porban báſtyás várat tsinálhatnak,
Vagy füzfa paripán ſzéljel nyargalhatnak.

Nem így tselekſzik ez, forgat jobb dolgokat,
Tanúl, haſogatja a' tudományokat,
Vi'sgálja az égen fénylö tsillagokat,
Mint Atlas, fejével éri már azokat.

Elméjével fel-ül a' nap' ſzekerébe,
Nézi, mint véſzi-fel gyeplöjét kezébe,
Mint öltözik reggel virradó fényébe,
Mint ſzáll az eſtvéli tenger' kebelébe.

Úgy ſzintén vi'sgálja a' Hóldnak járását,
A' tsillagok között éjjeli futását,
Moſt nevekedését, moſt laſsú fogyását,
Moſt egéſz tányérát, moſt ſzarvaſulását.

Moſt méri elméje a' magas Egeket,
Lábalja a' terhes dörgö fellegeket,
Mellyek hajigálnak néha menny-köveket,
Néha ſzép esövel áradó vizeket.

Moſt

Moſt le-ſáll a' földre, és a' mélj völgyekre,
Tzirkalmat vét a' nagy fel-nyúló hegyekre,
Moſt ered elméje a' kék tengerekre,
Moſt a' tenger felé sietö vizekre.

Kivált a' KEGYESSÉG úgy lobog ſívében,
Miként a' tüz égö óltár tetejében,
Nints' vég ISTENt gyözö ſok könyörgésében,
Az Eget viſeli már-is kebelében.

A' SZENT IRÁST éjjel és nappal forgatja,
A'ban beſélgetö ISTENét hallgatja,
A'nak bölts titkait böltsen haſogatja,
És a' ſerint egéſ életét folytatja.

Oh ISTENnel járó URFI KEGYESSÉGED,
Igen nagy, az éggel vagyon békeséged,
Mennyei titkokkal terhes böltseséged.
Idöd felett vagyon Hited és ſentséged.

Tégedet már a' hír emelvén ſárnyára,
Fel-vitt a' zöldellö ditsöſség halmára;
Kivált örvend néked a' magas ég vára,
Melly fejünk felett függ menyezet formára.

De új vígaſságot kell már emlegetnem,
Egyik öröm után máſt kell beſélgetnem:
Menyegzöi Fáklyát kell majd emlegetnem,
Verſeimmel illik a'hoz kéſülgetnem.

Ez örömhöz minden magát úgy kéſitse,
Hogy kedvünket nem várt búba ne meritse,
JUNÓT, VENUST, HYMENT ſenki ne említse,
A'zal a' ſép Eget meg ne keſerítse.

Mer

Mert ezek tsak költött minapi Iſtenek,
A' kik tsak meſélö fötöl ſzülettenek,
És, mivel-hogy ſemmit nem teremtettenek,
A' kerek ég alól már mind el-veſztenek.
Apolló ſe verje itt moſt tziteráját,
Vigye Parnasusba fabulás hárfáját,
Ott forgaſsa moſt-is Vers' író pennáját,
A' Musákkal együtt ott fújja nótáját.
De ott ſem fúhatja; mert ö el-veſzett már,
A' Musák-is oda vagynak, vi'sgáld-meg bár,
Parnassus' hegyén moſt egy Poéta ſem jár,
Pegasus' kútját-is bé-töltötte a' sár.
Jobb hát ſzemeinket az Égre fel-vetnünk,
Jobb a' mennyben lakó ISTENt emlegetnünk,
Örömünket az Ö nevében követnünk,
És örömünk közt-is róla beſzélgetnünk.
Mert a' Házaſságot tsak Ö igazgatja,
A' miként akarja, a'képen forgatja,
Kezében van minden ſzívnek akaratja,
Mint a' folyó vizet, azt úgy hajtogatja.
Ugy van! Ezt valóban moſt meg-bizonyitá;
Mert BÁNFFI GYÖRGY Urfit belöl meg-ſzólitá,
A szent Házaſságra szívét fel-inditá:
Mellyel örömünket nagyon meg-újjitá.
TOROTZKAI ÁGNESt rendelé Párjának,
Igen ſzép Szüz, máſsa nintsen formájának,
Virradó hajnal ül ſzínén ortzájának,
Moſt vagyon kezdetin nyíló tavaſzának.

Szép

Szép Süz, de kegyes Süz, tiſta erköltsében,
Neve ſerint ſelíd Bárány ſemélyjében,
Nints vég Eget vívó ſok könyörgésében,
A' BÁRÁNY UR JÉ'SUSt viſeli ſívében.

Vetem e' kegyes Párt egéſ Erdélységre,
Ditsérete e'nek ſel-hat a' kék égre,
A' Kegyesség talált itt a' Kegyességre,
Ugy a' ſelídség-is Páros ſelídségre.

Egy Pár Gerlitzét látſ itt egy ſerelemben,
Egyik a' másikhoz van hijedelemben,
Egyik a' más miatt nintsen ſérelemben,
Mind kettö mindenkor van egy értelemben.

Forr-is ö reájok az ISTEN' áldáſa,
Fényes Udvaroknak nints fogyatkozáſa;
Mert van az ISTENnek ö vélek lakáſa:
Ez épen Angyali életnek folyáſa.

Szép gyermekekkel-is ISTEN e' kegyes Párt
Meg-áldá, nagy földet kiknek Hírek el-járt:
Nem vallottak ök még ezekben ſemmi kárt;
Mert ſenkit közzülök a' sír még bé nem zárt.

Itt DIENES Urfit említem elsöben,
Kl virágot ſéd moſt a' tudós mezöben,
Nagy még moſt, de nagyobb léſen jövendöben,
Száz Eſtendöt látſ itt a' kevés idöben.

ATYJA' Fia épen, ollyan ſemélyjében,
ATYJA' Fia épen, olly' terméſetében,
ATYJA' Fia, ollyan minden erköltsében,
Olly' dolgokat forgat már-is elméjében.

Kívá-

Kívánom, hogy éljen, és fel-nevekedjék,
A' ℰép tsillagokig híre emelkedjék,
A' BÁNFFI HÁZ' ege véle ékeskedjék,
Az ISTEN HÁZa-is véle ditsekedjék.
De már látom ama' ℰépſégnek ſummáját,
KATA Kis-AℰℰonynaK tündöklö formáját:
APELLES meg-veſſe bár író pennáját,
Ha e'nek akarja ími Pár-példáját.
Szép termete, de ℰebb még-is KEGYESSÉGE,
Mennyei tüzzel ég ℰive' melegsége,
Mellyet el nem ólthat a' tenger bövsége,
Sem akármelly fagynak kemény hidegsége.
Éljen virágozzék, miként zöld erdöben
A' Pálma-fa, vagy mint ró'sa a' mezöben,
Vagy mint a' liliom tavaℰi idöben:
Fel-is nevekedjék ℰépen jövendöben.
KLÁRA, ÁGNES, ANNA, 'SU'SÁNNA, állanak,
Együtt, ez életre nem rég' víradtanak,
Kitsinek még, lábra tsak moſt indúltanak:
Éljenek és ember-korra-is juſsanak!
Bóldog ez Uri Ház e' ℰép magzatokkal,
Örül, illatozik e' ℰép virágokkal;
Tölti eℰtendeit ℰerentsés napokkal;
Mert tellyes ſok kintsnél drágább áldáſokkal.
Örül Gróf BÁNFFI GYÖRGY, áldás van ℰájában,
ISTENét szívének könyörgö bóltjában
Áldja, repdes lelke nagy vigaſságában,
Illy' ℰép gyermekeket ℰemlélvén házában.

Örül

Örül TOROTZKAI ÁGNES, örömének
Nintsen vége, tapsol tárháza ſzívének;
Mert fénylenek ékes tsillagi egének,
Melly ſzép tsillagok mind töle ſzületének.
Verſeimmel immár fellyebb emelkedem;
Tiſztségeire-is mert ki-terjeſzkedem
BÁNFFI GYÖRGYnek, és mind a'dig törekedem,
Ditsöſség' halmára míg fel-verekedem.
Nagy LEOPOLD TSÁSZÁR ülvén Kormányára,
E' Világnak, vévé azt ATYASÁGÁRA,
Hogy gondot viſelne ERDÉLY-ORSZÁGÁRA'
Mellyet hegyek véſznek kürnyül vár módjára.
Gondot-is viſele. Mert e' kis Hazának
Sok Ellenségei mind el-futamának,
Rettegve hét úton viſſza-ſaladának,
Mihelyt dördülését meg-hallák ſzavának.
Azután minékünk ſzóla békeſséget,
Parantsola minden Rendnek egyeſséget,
Született Földünkre külde tsendeſséget,
És arany idöhez haſonló bövséget.
Mikor ERDÉLYT járná vígyázó Elméje,
Vi'sgálván, mint vólna annak ſzerentséje,
DOBOKÁnak gyáſzos vala VÁRMEGYÉje;
Mert ſzerentsétlenség fért vala melléje.
Nintsen FÖ-ISPÁNja, azon ſzomorkodik,
Mint a' búsúlt tenger, magában hánykódik,
A' KÉT-FEJÜ SAShoz igen ſohaſzkodik,
A'nak kegyelméhez bízik 's ragaſzkodik.

Meg-

Meg-is hallá könyves panaſzát ſzavának;
A' kis BÁNFFI GYÖRGYöt mert Fö-Ispánjának
Rendelé. Meg-jött már kedve DOBOKÁnak,
Örvend Kis Kardos Grif Elöl-járójának.

De tsak gyermek lévén, nem nyúlt Tiſztségéhez,
Míg-nem, NAGY LEOPOLD menvén ISTENéhez,
JO'SEF TSÁSZÁR vette a' Kormányt Kezéhez,
Ülvén e' Világnak gondos Tengelyéhez.

Mondjátok-meg nékem, óh ti DOBOKÁnak
Halmai, ha máſok halgatni fognának,
Mint felelt-meg BÁNFFI GYÖRGY Hívataljának?
Mint viſelte Tiſztit Fö-Ispánságának?

Jól bizony! A' ſzegényt ö meg nem rontotta,
Szemét az ajándék meg nem vakitotta,
A' Haza' Törvényét el nem fordította,
A' Köz-Jót mindenben elö-mozdította.

De még ſokkal fellyebb ment Tiſzteſségében,
KÁROLY TSÁSZÁRnak-is lévén nagy kedvében,
Ki moſt EUROPÁnak ülvén tetejében,
'Viſeli e' Világ' gyeplöjét kezében.

Fényes méltóságra E'töl méltóztaték;
Mert BÉTSböl Nékie Arany Kólts hozaték,
Udvari Kamarás Tisztre állíttaték,
A' TSÁSZÁRI AJTO ö reá bízaték.

Viſelte-is gondos Tiſztit ſerénységgel,
Nagy hívataljának meg-felelt bövséggel,
Azon vólt mindenkor minden tehetséggel,
Hogy TSÁSZÁRA elött járhaſſon hüséggel.

Indúlj

Indúlj-fel, Kegyesség! írj még ſzebb dolgokat,
Rajzold-le magadat, hagyj-el moſt másokat:
Gróf BANFFI GYÖRGY Urról írd-le mind azokat,
Mellyekkel fel-érte a' ſzép tsillagokat.

Indúlj-fel, és el ne mellözzed ezeket,
Irj arany betükre méltó beſzédeket;
Mert magadról fogſz itt irni mindeneket,
Bizonyságul hívom a' magos egeket.

A' Kegyességet nem ſzüli e' föld ſoha,
Nem teremhet illy' ſzép ró'sát ennek doha,
Söt a' Kegyességhez mindenkor moſtoha
E' föld, és a'nak majd tüzzel kínzó koha.

A' Kegyesség tsak a' ſzép égtöl ſzületik,
Mindenkor e' drága kints onnan küldetik,
Roſz Faj ez Anyától nem tsemetézhetik,
Az égböl tsak égi raj gyümöltsözhetik.

Ezért a' Kegyesség e' földet Anyjának
Nem tartja, ſem pedig maga hazájának;
Hanem inkább tartja olly' moſtohájának,
A' ki ötet tárgyul tette haragjának.

Avagy inkább tartja kínzó tömlötzének,
És ſzámki-vetéſe' keſerves helyének,
A' hol nints határa keſerüségének,
Forogván kerekén a' bal ſzerentsének.

Ezért a' Kegyesség ſzüntelen hazáját,
Ohajtja, függeſztvén az égre ortzáját,

Könyve' záporával moſsa nyaſzolyáját,
Míg e' bünnel terhes földnek lakja táját.

Oh melly ſokſzor mondja: ha ſzárnyam lehetne,
Melly engem' a' magas égre emelhetne,
A' táblás felhöken ſokkal túl vihetne,
És a' tsillagoknak felikbe tehetne!

El-mennék e' földröl, innen el-repülnék,
Ide ſoha többé viſzſza nem kerülnék,
Mennybe mennék, és ott ſzüntelen örülnék;
Mint-hogy feneketlen örömbe merülnék.

Lábam alatt látnám ott a' tsillagokat,
És ama' két fényes nagy golyóbisokat,
A' napot, és hóldat; óh de én azokat
Ollyaknak tartanám, mint kis lámpáſokat.

Mert látnék a' Mennyben nagyobb ditsöſséget,
Ezernyi ezerſzer nagyobb fényeſséget,
Ollyat, melly magában nem eſmérhet véget,
Ollyat, melly nem ſzenved ſoha ſetétséget.

Látnám ISTENemet, látnám JÉ'SUSomat,
Sok ſzáz ezer napnál fényeſebb napomat,
Ki fel-hozná nékem hajnal-tsillagomat,
És meg-adná régen várt bóldogságomat.

Látnám a' ſok ezer Angyali Rendeket,
Latnám a' ſok ezer bóldogúlt Lelkeket,
Kik a' BÁNÁNY elött mondanak éneket,
Tsudálnám a' napnál ſzebb fényeſségeket.

BÁNFFI GYÖRGY e' földön ezeket mivelte,
Itt tellyes örömét ſoha fel nem lelte,

Mágát

Magát ez éktelen földnek nem ſzentelte;
Hanem a' ſzép eget ſzívében viſelte.

Jövevénynek magát e' földön mondotta,
Édes hazájának az Eget tartotta,
Azt várta, kereſte, tsak azt ſohajtotta,
Mind éjjel, mind nappal tsak azt óhajtotta.

Oh melly ſokſzor kívánt ſzárnyakat magának,
Hogy láthatná ſzínét Teremtö URának!
Láthatná ſzépségét édes Hazájának,
Melly vagyon felette a' kék ég bóltjának.

A' Kegyeſség az ö ISTENét tiſzteli,
A' bün' munkájával lelkét nem terheli.
Felebarátjához magát jól viſeli,
A' ſzegénynek romlott ſorsát fel-emeli.

BÁNFFI GYÖRGY-is, az ö ISTENét tiſztelte,
A' bün' munkájával lelkét nem terhelte,
Felebarátjához magát jól viſelte,
A' ſzegénynek romlott ſorsát fel-emelte.

A' Kegyesség, míg e' hitván földet járja,
JÉ'SUSát ſzívének tárházába zárja,
A'nak érdemétöl idveſségét várja,
Melly nagyobb mint ſok ſzáz ezer tenger árja.

BÁNFFI GYÖRGY-is, míg e' hitván földet járta,
JÉ'SUSát ſzívének tárházába zárta,
A'nak érdemétöl idveſségét várta,
Sem halál, ſem pokol néki nem-is árta.

A' Kegyesség, a' míg e' föld határának

Lakója, mindenben ſolgál VALLÁSÁNAK:
Ugyan ég tüzével az ISTEN Házának,
És azt tzélul téſi Alami'snájának.

Vajha moſt kezembe olly' penna júthatna,
Melly örökké tartó betüket írhatna!
Ollyat írnék, mellyet valaki láthatna,
Nagy álmélkodáſsal méltán tsudálhatna.

Puſta emberektöl mert a' ki ſületett,
Az ISTEN Házához ſoha nem lehetett
Jobb ſível, miólta a' föld teremtetett,
Mint köztünk BÁNFFI GYÖRGY a'hoz viſeltetett.

Arany esöt ſórt ez az Ekklé'siákra,
Collegiumokra, és kiſsebb Scholákra,
Az URIMmal fénylö Oltári Szolgákra,
Felsö, alsó, nagyobb, kiſsebb Prófétákra.

De, óh ſerentsének állhatatlansága!
El-húnyék Egünknek ſép világoſsága!
Oda van ſívünknek minden vígaſsága,
Tenger moſt lelkünknek nagy ſomorúsága.

Mert Gróf BÁNFFI GYÖRGYnek élete el-múlék,
Melly jaj tsak negyven-hét eſtendökre nyúlék,
Jaj mikor meg-hallám tsak el nem ajúlék!
Keſerüségemben a' földre borúlék.

Gyáſolja vala még kedves Feleségét,
Emlegetvén a'nak Szerelmeteſségét,
És, mikor töltené így bús Özvegységét,
A' ſok keſerüség éré egyſer végét,

De

De nem hólt-meg, hanem el-alutt álmában;
Mert egykor álmából hajnal-haſadtában
Fel-ébredvén, ſokat könyörge házában,
Le-fekvék iſmét, és el-alvék ágyában.

Sírnak GYERMEKEI ſürü zokogáſsal,
Özön-víz £emekből foly nagy áradáſsal,
Sír az ISTEN Háza £örnyü jajgatáſsal,
Könyvei patakot moſnak nagy folyáſsal.

Sír a' KEGYESSÉG-is, majd el-hólt £ínében,
Kupreſsus Ko£orut viſel már fejében,
Könyv-húllatásának £örnyü özönében
El-merülvén, ketté haſad majd £ívében.

De ne sírjunk; mert ö van már Hazájában,
A' mellyet óhajtott e' földön jártában,
Örvend már örökké TEREMTÖ URában,
Fényesb már a' napnál ſokkal Ortzájában.

Teſtének KOLO'SVÁRT lön temettetéſe:
De a'nak a' porból lé£en fel-keléſe,
És lelkével együtt az Égben menéſe,
Mikor le£ a' végsö Napnak fel-tet£éſe.

V É G E.

ÉLETE' KEDVES ILLATOZÁSAKOR EL-
HERVADOTT

ÉKES LILIOM-SZÁL,

NÉHAI MÉLTOSÁGOS SZÜLETETT
LIBERA BARONISSA, *HADADI*

VESSELÉNYI

'SU 'SÁNNA

UR ASZSZONY Ö NAGYS.
MÉLTOSÁGOS SZÜLETETT R. SZ. B.
GROF *SZÉKI*

TELEKI ÁDÁM

UR Ö NAGYSÁGÁNAK,

KEGYELMES URUNK VI. CAROLUS ROMAI TSÁSZÁR Ö-FELSÉGE BELSÖ-TANÁTS-HIVÉNEK, BÖLTSESÉG' KERESÖ MUSÁK', NEVEZETESEN A' KOLO'SVÁRI REFORMATUM NEMES COLLEGIUM', TUDOS KEGYES BENEFACTORÁNAK, ÉS AZ ISTEN' HÁZA NAGY

OSZLOPÁNAK,

ARANY IDÖRE MÉLTO
SZERELMES HAZAS-TÁRSA.

KÉt égyezö Szívnek tökélleteſségét,
Egy-máshoz mind végig fenn-álló hüségét,
Angyali élettel folyó békeſségét,
Még Krónikákban-is ritka egyeſségét.

Egyiknek a' máſtól végre el-válását,
A'nak ez életböl gyáſzos ki-múlását,
E'nek hív társától lett el-maradását,
És kedves Párján tett ſok könyv-hullatását.

Ird Verſekbe Mu'sám! mert emlékezetre
Méltó, és örökké tartó ditséretre.
E' két ſziv miként élt együtt, végezetre,
Mint ſállott egyiknek napja enyéſzetre.

Mellyre ſegedelmet kérj mennyböl magadnak,
Minden jó áldáſok mert onnan áradnak,
E' földre. ISTENtöl azok el-ſzakadnak,
A' kik ſegitségért máſuvá fáradnak.

Ne menj Parnaſſusnak kettös tetejére,
Se zöld Heliconnak ſabulas völgyére;
Indúlj inkább 's menj-fel Sion' ſzent hegyére,
Hajtsd-meg ott magadat ISTENed' nevére.

Mondván: Légy ISTENem, vezére munkámnak,
Diktálj eleibe Verſeket pennámnak,
Hogy légyen el-kezdett éneke nótámnak
Vígaſztalására TELEKI ÁDÁMnak.

Ugy

Ugy légyen! mert ſíve ſörnyü bánatjában
Tsak-nem ketté haſad, nints vég panaſzában
Mint ACIS majd vízzé válik ſiralmában,
'SU'SÁNNA, 'SU'SÁNNA, forog tsak ſájában.

A' VESSELÉNYI Ház nagy méltóságának
Hírét, régiségét ſép virágzásának,
Tudják hét Hegyei Erdély Orſzágának,
Söt tudja nagy réſze híres Europának.

Vala egy nagy Ember e' Familiában!
Eſes, okos, tanúlt, bölts minden dolgában,
Ki PRAESIDENSséget viſelt e' Hazában,
Kedves vólt ROMAI TSÁSZAR Udvarában.

Hívták VESSELÉNYI ISTVÁNnak nevéről,
Kinek Deák MU'SÁNK máſutt életéről
Szólott, virtusiról, nagy kegyeſségéről,
Végre az Egekbe lett költözéséről.

Gróf BÁNFFI KATÁnak hívták feleségét,
Kinek életében tsudáltuk ſentségét,
Azután meg-adtuk végsö tiſzteſségét,
Verſes könyvetskében írván kegyeſségét.

Szüle e' jó Anya ſerelmes Férjének
Nyóltz ſép gyermekeket, hogy azok lennének
Fényes Tsillagai, a' míglen élnének,
A' VESSELÉNYI Ház' tündöklö Egének.

De jaj! ezek közzül négyen nem ſokkára,
Ugy-mint KLÁRA, KATA, KRISTINA, BORBÁRA,
Véletlen jutának a' végsö órára,
Életeknek a'dig lévén tsak határa.

Négyen pedig ſzépen fel-nevekedének,
Nagy ſzép ſzeretetben egy-más közt élének,
Atyjok' Udvarában úgy ékeskedének,
Mint kedves Ró'sái SÁRON mezejének.

FERENTZ ezek között elsö, ki Atyjának
Virtusait tette maga példájának,
Hogy fel-menjen, mert ez tzélja ſzándékának,
Tiſztes tetejére ditsöſség' halmának.

Tsak eddig-is nagyon fel-ment ſzép hírében;
Mert kettös Boroſtyán-Koſzorút fejében
Viſel, KAMARÁS Ur lévén ſzemélyében,
És Fö-Ispán Közép-Szólnok Vármegyében.

Páros életét-is ISTEN meg-ſzentelte,
Társául RHÉDEI 'SU'SÁNNÁt rendelte,
Mellyel majd az égig örömét nevelte;
A' jó Feleséget mert e'ben fel-lelte.

A' Fiúi renden ISTVÁN a' máſodik,
A' Páros életröl még nem gondolkodik;
Mert *Mars Scholá*jába foglalatoskodik,
*Bellon*ához egéſz kedvel ragaſzkodik.

Jeles Urfi! ſokat próbál vitézséggel,
Dolgait folytatja tanúlt eſzeſséggel,
Sok Orſzágot 's tengert járt-el ſerénységgel,
A' KÉT-FEJÜ SAShoz vagyon nagy hüséggel.

A' Léányi renden neve MÁRIÁnak
Elsö, kit tavaſzſzán ſzép ifjúságának
Vett társúl JO'SIKA MO'SES Ur magának,
Hogy fényes Tsillaga lenne Udvarának.

Jeles

Jeles Uri A££ony! ékes termetében,
De ſokkal ékeſebb nagy kegyeſségében,
Nints ſemmi makula tiſ£ta erköltsében,
Mint égö £övétnek fénylik jó hírében.

A' máſik £ép Szüzet hívták 'SU'SÁNNÁnak,
Kit nyíló tava££án £ép virágzásának
Gróf TELEKI ÁDÁM vön társúl magának.
Jutván így tzéljára várt vígaſságának.

E' két egyezö £ív moſt Matériája
Bús Verſemnek, 's kezdett munkámnak Summája:
Illy' Párt, mivel ritka e' jónak példája,
Ritkán lát nap-kelet' és enyé£et' tája.

Ugy vagyon, Kegyes Gróf! nagy keſerüséged;
Mert el-repült töled kedves feleséged:
Epe£ti £ívedet bús feletlenséged,
Herva£tja ortzádat gyá£os özvegységed.

Ugy vagyon, és talám mikor 'SU'SÁNNÁDat
Emlegetem, mint £ép ékes Koronádat,
Vagy mint töled el-vált £ép Galambotskádat,
Vagy pedig el-repült Házi Angyalkádat:

A'zal bánatodnak árját nem enyhitem,
Keſerüségednek terhét nem könnyítem;
Söt lelkedet nagyobb bánatba meritem,
És £ívedet újabb nyíllal ſebesítem.

De még-is végy a'nyi pihenéſt £ívednek,
Hogy a' míg le-írom draga kedveſednek
Életét, 's nagy vóltát hozzá hüségednek,

LE-

Légyen meg-£ünéſe keſerüségednek.

'SU'SÁNNA 'Sidó £ó, *Liliom*ot téƒen:
'SU'SÁNNA kedves £ó, áldásban-is léƒen:
Szent £ó a' 'SU'SÁNNA, van' ſorſa £ent réƒen.
Mert £ent A££onyoktól eredetet véƒen.

Szép a' *Liliom*-£ál, kedves mindeneknél,
Kedves az ifjaknál, kedves a' £üzeknél,
Kedves a' meg-öƒült értelmes véneknél,
Szebb más virágoknál, £ebb minden füveknél.

Mikor ez ki-nyílik tavaƒi idöben,
És illatozáſa van tellyes eröben,
Ollyan mint királyné virágos mezöben,
Ki-tetƒik töviſſek közzül az erdöben.

A' régi emberek kik a' fabulának
Helyt adtak, hívták ezt *Juno* virágjának:
Vélvén, hogy ezt *Juno* £entelte magának,
'S Tzímeréül tette királynéságának.

Irja a' régiség költött meséjében,
Hogy a' *Liliom*-£ál barna vólt £inében,
De £optatván *Juno Hercules*t ölében,
E' virágra tseppent némely réƒ tejében.

Melly miatt e' virág £inét változtatta,
Vas-feketéségét mindjárt el-hullatta,
Tiƒta fejérséggel £inét bé-futtatta;
Mint-hogy tejét *Juno* véle bé-itatta.

De a' *Liliom*nak beƒéllvén £épségét,
És mindenek elött méltó kedveſségét,

Más *Liliom*-Sálnak nézem ékeſségét,
Nagyobbra betsülvén a'nak nemeſségét.

A' *Liliom*-Sál itt másnak tsak példája,
A' Sebb *Liliom*nak tsak ámyékotskája,
A'nak a' Semélynek mint-egy ál-ortzája,
Kiben vagyon minden Sépségnek ſummája.

Báró VESSELÉNYI ISTVÁN' Udvarában
Találok egy Süzet, kinek formájában,
Minden ékeſséget látok egy ſummában,
Mint a' tetméſetnek remek-munkájában.

Angyal-é ez, avagy még a'nál-is Sebb kép?
Méltán tsudálja ezt ſok Orſág és ſok nép:
A' ki ezt nem látta, nem tudja, mi a' Sép:
Szépséggel nyomába e'nek ſenki nem lép.

Épen *Liliom*-Sál. Kedves mindeneknél:
Kedves felsö, közép, és alsó rendeknél:
Erköltsében példa lehet ſok Süzeknél:
Nem vólt e'nek párja a' régi népeknél.

Épen *Liliom*-Sál. A *Liliom* nevében;
Mert 'SU'SÁNNA nevet vett gyermekségében,
Mikor meg-moſatnék nem *Juno* tejében,
Hanem a' Kereſztség' Sent feredöjében.

Lelki fejérséget vett e'kor magára,
Hogy ne adná Sivét a' bün' rútságára,
Mellyet Ádám húzott vólt maradékára,
Mikor ki-nyújtotta kezét az almára.

A' külsö ékeſség belsö ékeſséggel,

A'

A' teſti ſejérség lelki ſejérséggel,
A' Ẽépség ritkán van együtt kegyeſséggel,
Ritka ember fénylik e' két ditsöſséggel.

Mit haẽnált Ẽépsége Görög *Helen*ának?
Kit *Paris* tüzében rút bújaságának
Vitorlás gályáján el-kapa magának,
És lön oka híres *Troja*' romlásának.

*Thais*nak, *Lais*nak, hallottuk híreket,
Olvaſtuk tsudára méltó Ẽépségeket;
De meg-fertéztették motskoſon neveket,
A' bünnek Ẽentelvén egéẽ életeket.

Sẽép vala *Abſolon* ereẽtett hajakkal,
Tsudáltatta magát, a' míg élt, ſokakkal,
Izraelben ſenki nem ért ez alakkal;
De Erköltse tellyes vólt motskos ſalakkal.

Oh ritka hát igen, a' mit 'SU'SÁNNÁban
Látunk! igen Ẽép ö külsö formájában;
De egyẽer'smind kegyes minden munkájában,
Szépség és kegyeſség van itt egy ſummában.

Az ISTEN beẽéde néki regulája,
Életének próba köve és rámája:
Drága erköltsének nints ſemmi hibájá,
Ugy nevelte ötet Anyja' Ẽent Scholája.

Anyja leánya ez, olly' teremẽétében,
Az Anyját követi minden erköltsében:
Ollyan, mint az Anyja nagy kegyeſségében:
Ollyan foglalatos ſok könyörgéſében.

Ta-

Tanúlt ez Anyjától alázatoſságot,
ISTENében bízó állhatatoſságot,
Szegényekhez hajló nagy irgalmaſságot:
Tanúlt egy ſummában ez minden jóságot.

Oh! melly bóldog Anya, a' ki így neveli
Léányát, és a'nak gondját így viſeli:
Az illyen jó Anyát ISTEN meg-tiſzteli,
És végre az égbe magához emeli.

E' kegyes ſüz mikor így Atyja' házában
Illatoznék épen virág-ſál korában,
Ugy lévén rendelve ISTEN' tanátsában,
A' páros életnek réſzét vön folyásában.

Mert TELEKI ÁDÁM Urfi gondolatja
Repdesvén, 's keresvén, fel hol találhatja
Párját, a' Mennyei ISTEN' akaratja
Ö nékie társul e' ſüzet mútatja.

Igen jeles Urfi! látott ſok orſzágot,
A' ſép tudományért tett ſok fáradságot,
Királyoknál lakván, tanúlt okoſságot,
Tanúlt minden Uri virtust és jóságot.

Egy ö a' ROMAI, BIRODALOMBÉLI
GROFok közzül, a' ki ötet meg-ſemléli,
E' nagy Titulusra méltónak ítéli,
Söt méltónak ötet többekre-is véli.

Gróf TELEKI PÁLnak Atyja neveztetett,
Ki ſép Menyén ſokká nem örvendezhetett,
Mert azután hamar a' ſirbe tétetett,
E' két ſép Virag-ſál hogy egybe-köttetett.

De

De neve fenn a'dig tart e' bölts embernek,
A' míg kék vizében Otzeán tengernek
Delfinek úſkálnak, 's Tzet-halak hevernek;
Mert a' böltsek örök hírt magoknak nyernek.

Édes Anyját hivják Gróf VAJI KATának,
A' ki ſzerentséjén örvendez Fiának;
De halála után ſzerelmes Urának
Borúlt özönébe ſzörnyü Bánatjának.

E'nek a' kegyeſség már minden munkája,
Irva vagyon mennyben ſok alami'snája,
Haſzontalanságra nem nyílik-meg ſája,
Kéſzen várja ötet mennyben ſzép pálmája.

Víg TELEKI ÁDÁM már kedves Párjával,
Él nagy békeſségben ſzép 'SU'SÁNNÁjával,
Közöttök, mint ſzokott Barát Batátjával,
Lakozik az ISTEN ſok ſzép áldásával.

Egy ſummában óh! melly ſok jót, nyereséget,
Koronát, jóſzágot, kintset, ditsöſséget,
Örömet, jutalmat, áldáſt, békeſséget.
Ád ISTEN, a' kinek ád jó feleséget.

Arany, ezüſt, gyémánt, e' jót fel nem éri:
Valahová lépik, ezt áldás kíséri,
Salamonnal együtt ki e' jót eſméri,
Karbunkulus-könél nagyobban ditséri.

Gróf TELEKI ÁDÁM réſzes e' nagy jóban,
Áll várt ſzerentséje dologban, nem ſzóban:
Öröme nagy, mellyet nem-is hágy múlóban;
Mert a' Feleségben, látja, nyert valóban.

Tsak-

Tsak-nem Paraditsom lakó Palotája:
Ollyan, mint egy Angyal, a'ban 'SU'SÁNNÁja:
Arany fövenyekkel folydogal órája
Életének. Örvend egéſz Háza tája.

Szeretet ezeknek egy-más közt lakáſok,
Békeſség és hüség együtt múlatáſok,
Öröm és vigaſság üléſek, járáſok,
Bé-eſtveledéſek, és fel-virradáſok.

Jutott már e' Világ ſalakos idökre,
Vas terméſzetü, roſz, gonoſz eſztendökre:
Ritka az egyeſség: alsókra, felsökre,
Figyelmezzünk bátor, akár középsökre.

Hamar meg-únja mi Gazda jó vendégét,
Gyülöli Atyafi tulajdon vérségét,
Meg-útálja férjfi kegyes feleségét,
Atyjának roſz fija várja temetségét.

De e' vas idönek zalyos folyásában
Gróf TELEKI ÁDÁM., ISTEN' óltalmában
Nyúgodván, 's örvendvén ſzép 'SU'SÁNNÁjában,
Épen Arany Idöt él Uri Házában.

Arany ö közöttök a' ſzép egyeneſség,
Arany a' ſzeretet, arany az egyeſség,
Arany az egymásban meg-nyúgvó tsendeſség,
Arany az ISTENhez buzgó nagy kegyeſség.

Oh melly bóldog élet! ki együtt így élhet:
Párjával, 's Házában illy' nagy jót ſzemlélhet:
Semmi gonoſz nyelvtöl az illyen nem félhet;
Mert Mómus-is róla balúl nem ítélhet.

Kegyeſségét ama' régi 'SU'SÁNNÁnak
Hallottuk, JOÁKIM ſzép házas-társának,
Kit nagy kísértetek noha oſtromlának;
De tiſztaságában meg nem ronthatának.

Mert a' ſzépség mellett nagy vólt kegyeſsége,
Mozdúlhatatlan vólt Férjéhez hüsége,
A' ſzép forma mellett ollyan vólt ſzentsége,
Mint arany koronán gyémánt fényeſsége.

E' régi 'SU'SÁNNÁt köztünk 'SU'SÁNNÁban,
Gróf TELEKI ÁDÁM ſzép házas-társában,
Fel-találjuk: benne vagyon egy ſummában
Mind az, a' mi vala JOÁKIM párjában.

Mert ö melly igen ſzép külsö termetében,
Ollyan kegyes belöl ſzíve' rejtekében:
Szerelmes Férjéhez meg-áll hüségében,
Mint kemény köſzikla tenger' közepében.

Gyenge *Liliom*-ſzál, ha nézzük ſzépségét;
De, ha nézzük kegyes' Férjéhez hüségét,
'S abban állhatatos tökélleteſségét,
Kö-ſziklának felyül-múlja keménységét.

A' ſzerentse akármiképen forogjon,
Akár vig ortzával reá moſolyogjon,
Ellene mérgeſen akár háborogjon,
Ég, föld, tenger, akár-miként tántorogjon

De meg-áll Férjének igaz hüségében;
Mett olly' ſzeretet ég ſzíve' rejtekében,
Melly mind jó, mind pedig bal ſzerentséjébe
Vagyon mindenkoron azon erejében:

A' régiek közzül még egy 'SU'SÁNNÁnak
Nagy neve, híre van adakozásának:
Ki, mikor a' KRISTUS földét Judeának
Járta, fáfárkodott Teremtö Urának.

Oh nagy tsuda! a' ki e' földet fundálta,
Az Eget bólt-hajtás formára tsinálta,
Szent ábrázatjára az embert formálta,
Emberi teſtel az magát bé-pólálta.

E' Világra jöve, de tsak ſegénységben,
Mint-egy engedelmes Bárány ſelidségben,
Alázatoſsággal tündöklö ſentségben;
Nem pompát mútató külsö ditsöſségben.

Melly miatt hozzája nem-is ragaſkodott
E' Világ, ellene söt fel-fúvalkodott;
De 'SU'SÁNNA benne meg nem tántorodott,
Mert nékie igaz ſívböl fáfárkodott.

E' 'SU'SÁNNÁt köztünk 'SU'SÁNNA követi;
Mert ſent ſolgaiban JÉ'SUSát ſereti,
Böv alami'snával azokat illeti,
A' kiſſebbiket-is köztök meg nem veti.

Tudja azt, és a'ra Házát-is oktatja,
Hogy nem hat-fel a'nak Mennybe áldozatja,
Könyörgésének nints ſemmi foganatja,
Kinél a' Papnak van panaſos ſalatja.

Oh melly ſokan vagynak ez idö jártában!
A' kik torkig ülnek e' Világ javában,
Mint *Tantalus* vízzel áradó kádjában,

Vagy

Vagy mint fösvény *Midas* rakás aranyában.

De ök még-is hitván bárányjal áldoznak,
ISTEN' Oltárára ritkán adakoznak,
A' Papnak majd semmit sem ajándékoznak.
Ellene mérgesen inkább hadakoznak.

Életét 'SU'SÁNNA másképen folytatja,
Házából ISTENnek a' részt ki-adatja,
A' Prófétákhoz van igaz indúlatja,
Javait azoknak híven osztogatja.

Más szegényekhez-is látjuk kegyességét,
A' szükölködönek bé-tölti szükségét,
Soknak könnyebbíti éhező inségét,
Soknak meg-ruházza mezitelenségét.

Minden rendek elött magát kedvelteti,
Bosszúsággal Háza népét nem illeti,
Másnak betsüllettel nevét emlegeti,
A' rosszat senkiröl soha nem hirdeti.

A' VESSELÉNYI HÁZ SIREN tzímerével
Méltán ditsekedik, mint régi jegyével;
Mert miként a' SIREN kedves énekével,
Ugy e' HÁZ-is maga szép viselésével.

E' nagy Uri HÁZból a' kik származtanak,
Méltó kedvességben másoknál vóltanak;
Mert SIRENI ékes beszéddel birtanak,
Mellyel mások elött kedvet találtanak.

Kedves 'SU'SÁNNA-is, látjuk, valósággal:
Egész természete tündöklik jósággal,

Éle-

Életét folytatja olly' bölts okoſsággal,
Melly tellyes SIRENI kedves nyájaſsággal.

SIRENI kedveſség maga-viſeléſe,
SIRENI kedveſség ſép beſzélgetéſe,
SIRENI kedveſség Házában üléſe,
SIRENI kedveſség a'ból ki-lépéſe.

E' ſép SIREN ſüle hat ſép gyermekeket
Férjének, mint a'nyi nyájas SIRENeket:
A' kik közzül négyen el-érék végeket
Hamar, 's bé-rekeſzték rövid életeket.

Elsö KATA, JUDITH, máſodik KATÁval,
El-múltak, és ÁDÁM ſép Urfiatskával
Kiket a' rút Halál meg-lövén nyílával,
Bé-borita végsö ſetét éjtſzakával.

De 'SU'SÁNNA és PÁL élnek 's nevekednek,
A' kikben ſüléi nagyon ditsekednek,
Mert mint két ſép Tsillag, a'ként fényeskednek,
Mellyek a' hajnalló Égre emelkednek.

E' két egyezö ſív még több magzatokat
Vár vala, mint a'nyi ékes virágokat,
Vagy mint ſépen fénylö Hajnal-Tsillagokat,
A' kik bé-töltenék fényes Udvarokat.

Mind ketten magoknak még arany idöket
Igérhetnek vala, és ſok eſztendöket;
De meg-ſomoritá a' ſerentse öket,
Borítván reájok homályos felhöket.

Oh tsalárd Világnak rövid bóldogsága!

Árnyékhoz hasonló hitván vígasága,
Gyenge tzérna-szálon függő uraság,
Vízi buborékná' múlandóbb jósága.

El-vész e' Világnak minden ditsősége,
Hirtelen homályba borúl fényessége,
El-hervad, mint a' fü, mosolygó szépsége,
Mellyet meg-süt délben a' nap melegsége.

Sokan e' Világon élnek ma kedvekre;
De hólnap, mint gyarló bünös emberekre,
Mennyből sententzia mondatik fejekre,
És jutnak hirtelen vég pertzentésekre.

Mint a' virradó nap ha indúl útjára,
Érkezik tsak hamar estvéli házára:
Ugy e' rövid élet tölünk nem sokára
El-repül, és lépik utólsó pontjára.

Ezt hozá mi reánk az elsö esetnek,
Nagysága, melly miatt valakik születnek,
Halandóság' forrá alá rekesztetnek,
Ha ma élnek, hólnap a' sirbe tétetnek.

Nintsen halál ellen ség alatt orvosság,
El nem kerüli azt emberi okosság,
Valamit fel-gondol a' szorgalmatosság
A' Halál ellen, az mind tsak hijánosság.

Oh nagy keserüség! óh nagy veszedelem!
IRUShoz, CROESUShoz, nints itt engedelem.
Nintsen a' Halálban senkihez kegyelem,
Akár Kóldus légyen, akár Fejedelem,
E' nagy veszedelmet nyelv ki nem mondhatja.

A' gyors író penna ezt le nem ſíthattja,
A' Tenger-is, mellynek nagy 's mély folyamatja,
Sok vizeivel ezt meg nem ſírathatja.

Az a' Nemes állat, melly képét ISTENnek
Víſeli, e' Földön és Ura mindennek,
Láttatik e' földön majd csak idegennek,
És egyéb állatok felett erötlennek.

Az a' Nemes állat, melly a' ſzép Egeket
Vi'sgálja, mérsékli a' nagy Tengereket,
Tzirkalomra veti a' magas Hegyeket,
Inséggel meg-halad csak-nem mindeneket.

Mert ollyan, mint pára, e'nek ö élete,
Hámár bontákozik gyárló természete,
Ha ma fenn-áll, hólnap eshetik eſete,
Ha ma ſénylik, hólnap lehet enyészete.

E'nek VESSELÉNYI 'SU'SÁNNA példája,
Ki Férjének vala ékes koronája,
Szépségére nézve majd Világ' tsudája;
De le-járá hamár élete' órája.

Valának ſok bajos dólgai Férjének,
Mellyek nagy ſebeket hogy ſzívén ejtének,
Nem ada nyúgalmat a'dig elmájének,
Míg BÉTSbe nem vívé terhét nagy igyének.

Könyörülö Atyja e' ſzegény Hazának
Ott lakik, ott helye fényes Udvarának,
Ki Korónya mellett ülvén Europának,
Nyert nagy Virtusival örök hírt Magának.

E' TSÁSZÁRI FELSÉG Hívét meg-halgatá,
Nagy kegyelmeſségét hozzája mútatá,
Jó végére igaz igyének juttatá,
'S TANÁRS-URASÁGRA ötet méltóztatá,

Örül e' jeles Gróf új Titulusával,
Miként régen JÁSON nyert Arany Gyapjával,
Haza felé indúl új Méltóságával;
Mint-hogy kíván ſzembe lenni ſzép Párjával.

Meg-hozta vólt a' hír ezt már 'SU'SÁNNÁhoz,
Hogy kezdett hív Tárſa le-jövö útjához,
Azért ö-is vágyván ſzerelmes Urához,
Magyar-Orſzág felé kezd útozásához.

Német-Orſzágról jö *Amaz* nyöreséggel,
Ez Erdélyböl mégyen ſíves ſerénységgel,
AJNÁSKÖben ſzemben jútnak békeſséggel,
És köſzöntik egy-máſt nyájas kedveſséggel.

Örülnek, hogy iſmét ſzembe juthatának,
Egy-más közt azonban úgy tanátskozának,
Hogy kevés-ideig ott 'lönn múlatnának,
Azután Erdélyben viſſza-fordúlnának.

De, óh nagy változás! véghez nem mehete
E' két egyes ſívnek jó igyekezete!
'SU'SÁNNA napjának mert lön enyéſzete,
'S életben Erdélyben viſſza nem jöhete.

Oh nagy eſet! vala épen virágjában,
Húſz után hatodik éſztendös korában,
Moſt vala kedvefebb illatozásában,
Mint ſzép *Liliom*-ſál ſzebb moſolygásában.

Mi-

Mihelyt betegségbe esék, e' világot
El-felejté; nyitva látván Menny-Országot,
'S Szemlélvén lélekben ott olly' bóldogságot,
Melly nem tud 's nem esmér változandóságot.

Beteg teste, de van öröme lelkének;
Mert látja hit által színét ISTENének,
Mindjárt le-téfi most sátorát testének,
És meg-adja lelkét IDVEZITőjének.

Könyörög, óhajtja Mennyei Hazáját:
JÉ'SUSában, kitől várja szép Pálmáját,
És bóldogságának tetézett summáját,
Meg-fektette hite' erös vas-matskáját.

Nem fél semmit, vagyon olly' bízodalomban,
Meg-látja JÉ'SUSát ma Paraditsomban,
A' hol mind örökké leSS nyúgodalomban,
A' hol nem leSS réSe semmi fájdalomban.

Mellette áll kegyes Férje zokogással,
Folydogal ortzáján könyve áradással,
Vágyon bodúlt szíve nagy háborodással,
Mint a' búsúlt tenger, olly' nagy hánykódással,

Hogy kell meg-válnia illy' kedves Párjától?
Hogy kell meg-válnia illy' szép Galambjától?
Tartottam mindenkor, úgy mond, ez órától!
Hogy váljak-meg fejem' szép Koronájától?

Ne menj-el, 'SU'SÁNNÁm! mondja szép Párjának,
Oh ne menj-el! adj helyt Férjed siralmának!
Mert ha el-mégy, vége életem' gyáSSának

Nem léſzen, ſem bádjatt ſzívem' fájdalmának.

Nem várá Férjének tovább zokogását,
Kéri, hogy ſzünteſſe keſerves ſirását,
Kéri, halgaſſa-meg végsö bútsúzását,
Azonban így kezdi beſzéde' folyását.

Ne ſirj, kedves Férjem! ISTEN' akaratja,
Ki e' nagy Világnak tengelyét forgatja,
Meg-áll: ha a' dolgot Mennyben fel-íratja,
Sem ég, ſem föld ſoha ezt fel nem bonthatja.

E'dig vólt határa írva életemnek,
Bomló félben vagyon ſátora teſtemnek;
De örökké tartó jót nyerek lelkemnek;
Mert mindjárt el-véſzem jútalmát hitemnek.

Ne ſirj! mert jobb hely az, a' hová kéſzülök:
Menny-Orſzág, nem föld az, a' hová repülök:
Feneketlen a' jó, mellybe ott merülök:
ISTEN az, vég nélkül kiben ott örülök.

Meg-vallom, hogy nehéz töled el-váláſom;
Mert arany idö vólt házadban nyúgváſom,
Angyali élet vólt nálad múlatáſom,
Földi Paraditsom vólt veled lakáſom.

De még-is el-hagylak; mert jobb helyre mégyek.
ISTEN hív, ſzükség, hogy engedelmes légyek;
Nem illik, Ellene hogy egy ſzót-is tégyek,
És hogy zúgolódáſt ajakimra végyek,

Meg-botsáſs, hív Férjem, ha miben vétettem,
Ha mi ſzót ellened valaha ejtettem,

A'

A' mellyel Élvedet meg-keſerítettem:
Jóllehet még ollyra nem emlékezhettem.
Engem' többé nem látÉ ez árnyék világban;
De meg-látÉ oda-fel a' Szent Menny-OrÉágban,
A' hol velem együtt örök bóldogságban
LéÉeÉÉ, és Angyali nyájas társaságban.

Gyermekimet kötöm Atyai Lelkedre,
KénÉerítlek Mennyben lakó ISTENedre,
Neveltetéſeket végyed jobb kezedre,
Hogy ne hozzanak bút valaha fejedre.

Mond-meg ha fel-nönek, nékiek nevemmel,
Hogy én példát írtam tiÉta életemmel
Elejekbe, 's Világ győzö Ént Hitemmel:
Engem' követſenek azért figyelemmel.

Oh hogy nem láthatom jó Atyámfiait!
Oh hogy kedves AÉÉony-Anyádnak Éavait
Nem hallom. Fájlalom könyv-hullatáſait,
És rajtam téjendö sürü ſiralmait.

Töled kedves Férjem, minden jót izenek
Nékick: e' földön mint-hogy idegenek,
ISTENtöl magoknak óltalmat nyerjenek,
A' felsö Sionba végre bé-érjenek.

Kérlek pedig, hogy itt el ne temetteſſed
Teſtemet, hanem bé Erdélybe viteſſed,
A' *Kendi Lonai* Templomba téteſſed,
Hóltod után mellém teſtedet fekteſſed.

Oda tétetett-bé teſte jó Atyádnak,

Ott

Ott léſzen nyúgváſa ſzerelmes Anyádnak,
Ott leſzſz teſtem, mellé te-is 'SU'SÁNNÁDnak
Feküdj, ha pontjára lépſz végsö órádnak,
Mert a' két égyezö ſzívet az illeti,
Ha koporsóját-is, a' mellybe fekteti
Teſtét, és hidegült tsontjait rejteti,
Egyik a' máſiknak melléje téteti.
Tovább kerekeit nem birom nyelvemnek;
Mert végsö léptsöjén vagyok életemnek,
Szakadoz kárpitja omlandó teſtemnek:
Ajánlak, hív Férjem, az én ISTENemnek.
Ne félj! írva vagyon Mennyben kegyeſséged,
Irva vagyon hozzám mútatott hüséged:
Ne félj! el nem nyomhat ſoha ellenséged;
Mert a' MINDENHATO néked ſegitséged.
Ezeket hogy ſzólá, ſzíve fel-zendüle,
Buzgó könyörgésbe újonnan merüle;
Azonban a' végsö óra meg-tsendüle,
És lelke ISTENhez Mennybe fel-repüle.
Jajgat kegyes Férje, könyveit húllatja,
Kedves 'SU'SÁNNÁját fel-ſzóval ſiratja,
Reá borúl, hideg teſtét apolgatja,
Hervadott ortzáját ſirva tsókolgatja.
Keſereg, bánatját nem tsendeſitheti,
Szép 'SU'SÁNNÁjának nevét emlegeti,
Kinek koporsóját ſirva kéſzítteti,
Cypriai fényes rézből azt önteti.
Kedves 'SU'SÁNNÁját abba helyhezteté,

Er-

Erdélybe ſomorú gyáſzal kísérteté,
A' *Kendi Lonai* Templomba téteté,
Keſeredett ſívvel ott el-temetteté.

Ugy lön, a' mint vala drága kedvesének
Kívánsága, a' ki végén életének
Szivére kötötte vala azt Férjének,
Hogy Erdélybe hozná ſátorát teſtének.

Gyáſzolja hív Férje kedves Feleségét,
Emlegeti minden órán kegyeſségét,
El nem felejtheti tökélleteſségét,
És hozzája hóltig való nagy hüségét.

Mondja: meg-petsétlem én-is hüségemet
Hozzája; mert mikor rövid életemet
Le-téſzem, 's el-érem utólsó végemet,
Koporsója mellé tétetem teſtemet.

Ezt kívánta tölem végén életének,
Helyt adok ſívemben ſíves kéréſének,
Ha el-húnyik napja életem' fényének,
Melléje fektetem teſtemet teſtének.

Oh nagy hüség! méltó ezt Könyvbe íratni,
Avagy köſziklákra metſzetni 's vágatni:
Méltó e'nek, illyet mert ritkán láthatni,
Emlékezetire Oſzlopot rakatni.

Oh nagy hüség! E'nek fenn leſzſz ditsérete,
A' bölts Mú'sák között fenn tart nevezete,
Meg-marad Erdélyben ſzép emlékezete,
Míg fejünk felett függ az Ég' menyezete.

V É G E.

MÁ-

MÁSOKNAK HASZNOS SZOLGÁLATJOKBAN SZAPORÁN FOGYATÓ ÉGÉSSEL ÉS TÜNDÖKLÉSSEL MEG-EMÉSZTETETT

SZÖVÉTNEK,

NAGY EMLEKEZETÜ URI FÉRJFIU,

NÉHAI MÉLTOSÁGOS L. BARO

IFJABB ZÁGONI

SZENTKERESZTI ANDRÁS

UR Ö NAGYSÁGA,

FELSÉGES KORONÁS *KIRÁLY ASZSZONYUNK'* MAAGYAR HADAI KÖZÖTT EGY NEMES LOVAS REGIMENTNEK FÖ COLONELLUSSA ÉS COMMENDÁNSA, NEMES FAGARAS VÁRÁNAK ÉS DISTRICTUSÁNAK FÖ KAPITÁNJA, A' FÉNYES MAGYAR NEMZETNEK NAGY ÉKESSÉGE, ÉS AZ ISTEN' HÁZÁNAK RITKA KEGYESSÉGÜ

PATRONUSSA.

Fut-

FUttatván Poéták ſerény elmékeket,
Sok-féle dolgokról írtanak verſeket:
Néha éneklették a' fényes egeket,
Néha e' nagy földet, néha egyebeket.

Nints ſáma, ſem vége, bölts találmányoknak
És ſok külömbözö matériájoknak;
Ha mit moſt fel-téſznek tzélúl munkájoknak,
Majd más dolgot adnak tudós pennájoknak.

Irtanak ſokakról ámbár egyebekröl,
Mind a' köz dolgokról, mind a' nemesbekröl;
De nem tudok ſemmit még olly' meséjekröl,
Mellyet írtak vólna Égö SZÖVÉTNEKröl.

Én azért akarván írni moſt verſeket,
Le-feſtek egy ollyan Égö SZÖVÉTNEKet,
Melly tündöklésével Fö és Köz-Rendeket
Meg-vídámitván, nyert nagy Ditséreteket.

Mert ez nem tündöklött tsak maga javára,
Hanem KIRÁLYának hív ſzolgálatjára,
Édes Hazájának ki-tetſzö haſznára,
És a' ſzent SIONnak vígaſztalására.

Míg-nem a' Köz-jóban haſznos tündöklése,
És igen ſzaporán fogyató égése, Öte

Őtet meg-eméſztvén, lön el-enyéſzéſe,
És a' Halált hozó pontra érkezéſe.
De a' SZÖVÉTNEKröl mikor emlekezem,
Nemesb SZÖVÉTNEKre a'zal igyekezem;
Mert e' ſzép példában (imé ki-nevezem)
Ifjabb SZENT-KERESZTI ANDRÁSt ki-fejezem.
A' kinek Verſeket kezdvén nemzetéröl
Irni, és virtussal tellyes élctéröl,
Ugy idegen földön lett enyészetéröl,
Segitséget várok SION' ſzent hegyéröl.
Meg-is nyerem onnét e' várt ſegitséget;
Mert a' BÁRÁNY, ki ott Fejedelemséget
Viſel, téſzen velem olly' kegyelmeſséget,
Hogy kezdett munkámban érjek kívánt véget.
A' SZENT-KERESZTI Ház, melly le-telepedett
Erdélyben, és ſzépen el-is híreſedett,
Söt mint-egy Élö-fa nagyon ki-terjedett,
E' Hazába Magyar-Orſzágról eredett.
A' hol mindenkoron igaz ſzabadsággal
Tündöklött, és Nemes Haza-fiúsággal;
Erdélyben azután munkás fáradsággal
Fellyebb menvén, fénylik már nagy Méltósággal.
Idösb SZENT-KERESZTI ANDRÁS vólt nevére.
Nézve, ki e' Házból vette azt ſzívére,
Hogy magát ISTENnek bízván kegyelmére,
Bé-jöne laknia Erdélynek földére,
Vólt e'kor ifjúi zöldellö ſzépségben,
Tizen-hat eſztendös nevedékenységben,

Mellyet ö nem töltött henyélö reſtségben,
Hanem tanúlásban és nagy ſerénységben.

Ember-kó'ra jutván, azt tévé tzéljának,
Hogy híven ſzolgálna e' nemes Hazának;
Mivel-hogy nagy réſzét bölts tudományának
E'nek köſzönhette, mint hív dajkájának.

A' mit fel-tett vala, azt meg-is mívelé;
Mert magát e' Haza' javára ſzentelé;
E'nek ſok terheit vállain viſelé:
Mellyért e' Haza-is ötet meg-tiſztelé.

Meg-tiſztelé, BÉTSbe fel-küldvén olly' véggel,
Hogy ott az UDVARnál, melly nagy kegyeſséggel
Viſeltetik hozzánk, ſzolgálna hüséggel,
És igaz lineán járó böltseſséggel.

Ott ama' Koronás Hatalmaſságokat,
Szolgálá, mint kegyes Imperatorokat,
LEOPOLD, JO'SEF, és KÁROLY, Tsáſzárokat,
Kik mútaták hozzá ſok Grátiájokat.

Kivált KÁROLY Tsáſzár hozzája mútatá
Jóságát, és ötet nagy rendbe állatá;
Tanáts-Uraságra mint-hogy méltóztatá,
És a' Liber Bárók közzé-is íratá.

Háza e' nagy Urnak két ſzép magzatokkal
Tündöklött, mint fényes hajnal-tsillagokkal:
Kik ékeſek lévén drága virtusokkal,
Tsudáltatták nagyon magokat máſokkal.

Az elsö, mint Fiú, ANDRÁS vólt nevéröl,
Kinek böven ſzóllok mindjárt életéröl,

Mint-

Mint-hogy e' munkát-is csak ditséretéröl
Kezdettem írni és Uri Személyéröl.
A' máſt, mint-hogy Leány, hívják MÁRIÁnak:
Ki Tagja, mert meg-vált Házától Atyjának,
Á' Kármélitai Rend' Tarſaságának,
Mondatván más névvel ott Amáliának.
Szülte vólt Ezeket HIDVÉGI BORBÁRA
Szerelmes Férjének vigaſztalására,
Kinek életében e' Pár alakjára
Olly' nagy gondja vólt, mint Szeme-világára.
De már által-mégyek Munkám' föbb réſzére,
Ifjabb SZENT-KERESZTI ANDRÁS Ur' nevére:
Kinek a' mit mondok nagy ditséretére,
Merem tenni másnak azt próba-kövére.
Mert nem mondok ſemmit rút hazudozásból,
Sem hitván ditsöſség' és kedv' vadáſzásból,
Sem tajtékot hányó elme' futtatásból;
Hanem igazságra nézö tzélozásból.
Ifjabb SZENT-KERESZTI ANDRÁS életének
Még gyenge idején, nemes elméjének
Adá nagy jeleit, mellyek tündöklének
Olly' igen, ſúgári mint nap' ſzekerének.
Erdélyben kezdé-el ſerény tanúlását,
A' Szép Tudománynak vi'sgálván forrását,
Kivált a' Keresztyén Hitnek Szent Vallását,
És a' Deák nyelvnek ékeſen-ſzóllását.
De a' Tudományért, melly minden kíntseket
Felyül múl, ejte még több veritékeket.

Mert BÉTSben, tzéljára mint ſükségeſeket,
Tanúlá a' Német, Frantz, Olaſz nyelveket.
Onnét fellyebb menvén, lakék Haſſiában:
Ott a' Marpurgumi Académiában,
Mint a' Tudománynak kintses Tár-házában,
Kívánt véget ére gyors tanúlásában.
Mert hallott és tanúlt ott ollyan letzkéket,
Mellyek eleibe nem hitván meséket
Rajſoltanak, és nem kétséges ígéket,
Hanem igaz útat és ſinor-mértéket.
Az az, meg-tanúlta nem tsak amaz útat,
Melly Paraditsomra vezérel és mútat,
Melly nem ſenved ſemmi ſertelmeſt és rútat,
Melly örvendetes hírt a' Híveknek fútat,
Hanem azokat-is, mellyek el-rejtetnek
Kintses kebelében a' nagy teremtétnek,
Meg-tanúlta: tudván helyét nap-keletnek,
Éjſzaknak, délnek és ſetét enyéſzetnek.
Tudván azt-is, légyen melly nagy bólthajtáſa
Az Égnek, és Hóldnak melly nagy változáſa,
A' tündöklö napnak melly ſebes futáſa,
Vagy inkább e' Világ közepén álláſa.
Egy ſzóval, a' mire magát terjeſztette,
És tüz' ſebeſségü elméjét vetette,
Tsak hamar és könnyen azt által-értette,
És a'zal elméjét meg-ékeſitette.
Igy el-kéſztülvén a' tudós Mú'sák között,
Azoktól bútsút vett és meg-különözött,

És

És a' Vaſas *Marſ*hoz azonnal költözött,
A' ki mellett talpig fegyverbe öltözött.

El-töltvén nagy réſzét ſzép ifjúságának
Tsatázó mezején vaſas *Bellona*nak,
Véget vete egyſzer hadakozásának,
És idegen földön tett bujdosásának.

Le-telepedett már édes Hazájában,
De kevés öröme vagyon Udvarában,
Mert azon búſúl és hánykódik magában,
Hogy nem lát Hites Párt még Uri Házában.

Nem-is lön ſzünete a'dig bús gondjának,
Míg-nem ö felöle Menny' és Föld' URának
Bölts rendeléſei ki-nyílatkozának,
És el-vévé KORDA MÁRIÁt Párjának.

E' nagy Uri AſzſzOny méltó ditséretre,
Akár figyelmezzünk nagy Uri nemzetre,
Akár virtusra és jó tsélekedetre,
Akár ékeſséggel tündöklö termetre.

Neve KORDA 'SIGMOND vólt édes Atyjának,
Ki mellette Udvarhely-Szék Kormányjának
A' míg ült, meg-felelt nagy hívataljának,
És Király-Bírói Fö Méltóságának.

Édes Anyja pedig, kinek életéröl
Sokat ſzólhatnék, és Uri nemzetéröl,
Ugy KRISTUS' érdemén fundált ſzent hitéröl,
Vala SÁRPATAKI REBEKA nevéröl.

Illy' nagy Uri Házból lévén ſzármazáſa
KORDA MÁRIÁnak, a'ra lön vágyáſa.

Hogy ISTENnel lenne élete' folyáſa
És hibás lineán ne eſnék járáſa.

A' mint-hogy mind e'dig élt olly' kegyeſségben,
És Mennyei tüzzel ragyogó Sentségben,
Melly fel-vagyon írva, nintsen ez kétségben,
El-törölhetetlen betükkel az Égben.

Oh melly bóldog, a' ki talált illy' drága Párt!
Mert nyert Karbunkuluſt, Gyémántot, és nem sárt,
Fel-lelte bús Síve, a' mit óhajtva várt,
El-került nagy átkot, halálos tört, és kárt.

Oh melly bóldog, a' ki örvendhet illy' kintsen,
Méltó, hogy az Égre ſokſzor fel-tekíntsen.
És Síve' bóltjából ſok könyörgéſt híntsen;
Mint-hogy házi kereſzt óldalában níntsen.

Iſjabb SZENT-KERESZTI ANDRÁS illy' kintset
Mikor kegyes KORDA MÁRIÁRA tett ſzert, (nyert,
Kivel háza olly', mint Paraditsomi kert,
Nem látván miatta ſemmi veſzélyt és pert.

Meg-is áldá ISTEN ſzent Házaſságokat,
Adván ö nékiek ollyan magzatokat,
Kik tzélúl fel-tévén a' ſzép virtusokat,
A' jó erköltsökben foglalják magokat.

A' Fiúi renden SÁMUELt elsöben
Említem, ki lévén ifjúi eröben,
*Mars*ot követi a' tsatázó mezöben:
Kapitán moſt, fellyebb mégyen jövendöben.

JÁNOS, JÓ'SEF, és GYÖRGY, utánna jövének
E' Világra. de nem ſokkáig élének;

Mert

Mert kisded korokban töriben esének
A' puſztitó halál' kegyetlenségének.
De iſmét e' nagy Ház meg-örvendezteték;
LÁSZLO Urfi e'ben mivelhogy ſületék,
És e' 'SIGMOMDal-is fel-ékeſittetek,
Kik még zöldellenek, mint drága tsemeték.
A' Leányi renden négy Kis-AſſZonyokkal
Ékeskedik e' Ház, mint ſzép Alakokkal,
Vagy mint ró'sás Kertben termett virágokkal,
Vagy Ég' bóltozatján fénylö tsillagokkal.
Neve az elsönek ezek közt BORBÁRA,
A' ki után vagynak JULIÁNA, KLÁRA,
És ANNA, kik jutván ki-nyílt tavaſſzára
Életeknek, méltók *Myrtus* koronára.
E' nagy Uri Férjfi ſzemlélvén házában
Illy' ſzép Gyermekeit, ſzívének bóltjában
Örvendezett; áldáſt forgatott ſzájában,
Látván, hogy ſzerentsés ſzent házaſságában.
Egéſz vídámság vólt Házában lakáſa,
Hívséges Párjával élete' folyáſa,
Szép Gyermekeivel együtt múlatáſa,
Forrván ö reája az ISTEN' áldáſa.
De viſelvén ſok és nagy hívatalokat,
Majd ſzintén, mint *Atlas*, ollyan ſúllyoſokat,
Nem lakhatott fényes Udvarában ſokat,
Folytatván kivül nagy és terhes dolgokat.
Többire tsak vendég vólt Uri házában
Páros életének majd egéſz folytában;

Foglalatoskodott mint-hogy köz javában
Édes Hazájának és ſzolgálatjában.

Kivált Királyához mútatta hívségét,
És ritka példáju engedelmeſségét,
A'ban tartván minden földi nyereségét,
KIRÁLYához tenné ha köteleſségét.

Égö SZÖVÉTNEK vólt ſerény munkájára
Nézve; mert tündöklött nem maga' haſznára,
Hanem Hazájának ki-tetſzö javára,
Kivált KIRÁLYának hív ſzolgálatjára.

Sok fáradságait hogy ha el-kezdeném
Le-írni, pennámat elöbb el-ejteném,
Azokat egéſzlen míg ki-meriteném,
És tulajdon ſzínek ſzerínt le-veſteném.

Mind-az-által ezek kö'zül némellyeket
Említek, úgy-mint a' nevezetesbeket:
Mellyekért nagy ſokan, kik tudták ezeket,
Ugy nézték ötet, mint égö SZÖVÉTNEKet,

Vallyon ki ne tudná keſerves romlását
E' ſzegény Hazának és nagy puſztulását,
Mikor a' Tatár nép mérges tsatázását
Ez ellen ſzegezte és agyarkodását.

A'kor KÁROLY Tsáſzár, Atyja e' Hazának,
És erös *Atlas*a egéſz EUROPÁnak,
Ör-álló-helyéböl nagy birodalmának
Hozzánk ſegedelmét nyújtá hatalmának,

A' Byzantiumi Portát meg-fenyité,
Seregit a'nak meg-erötlenité;
A' Tatár népet-is nagyon el-rémité,
Meg-rontá, el-veré, és viſſza-térité.

Parantsoá mindjárt, hogy e' kis Hazának
Végsö határai bé-vágattatnának,
Mellreken ez-után bé ne rohannának
A' Pogányok, köztünk és ne prédálnának.

Kivált Beſſtertzén túl a' nagy havaſokat
Meg-eröſiteté, mint vég-határokat;
Mint-hogy a' Tatárok mérges táborokat
Ott hozták vala-bé és nagy dandárokat.

E' munkára pedig, melly nagynak tartaték,
Ifjabb SZENT-KERESZTI ANDRÁS válaſztaték:
Kitöl a' vég-határ hiven el-járaték,
És a' Pogány elött az út bé-vágaték.

A' TSÁSZÁRI FELSÉG meg-értvén hívségét
E nagy HEROSnak és munkás ſerénységét,
Meg-jútalmaztatá tökélletesſégét,
Hozzája inútatván nagy kegyelmeſségét.

Ötet e' Hazának egyik Kormányához,
Ugy-mint a' Törvényes Királyi Táblához,
Ülteté, hogy látna a' Törvény' Dolgához,
És hívséges lenne ott-is TSÁSZÁRához.

Viſelte-is terhes tiſztségét hívséggel,
Mint igaz *Adſeſſor*, olly' egyeneſséggel,
Hogy nem vádolhatta egyenetlenséggel,
Senki-is ötet és rendeletlenséggel.

Nem nézett ſenkinek Atyafiságára,
Vagy pompás fö-helyen ülö nagyságára,
Vagy arany' hegyeket ígérö javára,
Hanem a' Törvénynek tsak igazságára.

A' mi igaz vólt, azt bátran ki-mondotta,
Senki kedvéért azt viſſzá nem rántotta;
Soha-is két-felé ſzívét nem oſztotta,
Hanem az igazság' réſzére tartotta.

Ollyan vólt ö minden törvénykezéſekben,
Mint erös Tzedrus-fa az erdös helyekben,
A' melly meg nem mozdúl a' kemény ſzelekben,
Ha fúnak-is azok nagyobb erejekben.

Vagy olly' vólt, mint erös kö-ſzál a' tengernek
Közepén, a' habok noha mellyet vernek;
De helyéből ki nem döjtnek és tekernek,
Mikor a' Tengerben mindent fel-kevernek.

Ez Uri Férjfit-is nem ingadoztatta
Semmi ſzél-véſz, a'ból ki ſem mozdíthatta,
A' miben elméjét egyſzer meg-nyúgtatta:
Az igazságot ö olly' híven folytatta.

Némellykor kűlönös törvényes ſzékekre,
Ugy-mint nagy ſzemélyek közt forgó perekre
Rendeltetvén, ott nem az ígéretekre
Nézett, hanem tsak az igaz törvényekre.

Szolgált a' Királyi *Fiscus*nak-is ſokat;
Mint-hogy a'tól máſok a' melly jóſzágokat
El-vontak vólt, viſſza-ſzerzette azokat:
Igaz rendben vévén a' hibás dolgokat.

Mind

Mind ezekért igen méltán mondathatik
Égö SZÖVÉTNEKnek, melly ha meg-gyüjtatik,
Fel-forditott véka alá nem záratik,
Hanem tündökölve köz helyen tartatik:

Hogy ott mindeneknek egyenlö égéſſel
Világoskodjék és haſznos tündöklésſel,
Fogyván ſzünés nélkül való ſietéſſel,
És ſzaporan égö meg-emészetéſſel.

Több Tiſztségeit-is ha elö-ſzámláljuk
Ez Uri Férjfinak, ámbár meg-vi'sgáljuk
Azokat, és, a' mint illik, meg-tzirkáljuk,
Ötet SZÖVÉTNEKnek lennie találjuk.

Mert ö azokban-is ſzolgált KIRÁLYának,
Haſznált és tündöklött édes Hazájának;
Nem vólt keresöje a' maga haſznának,
Hanem mindenkor a' Haza' köz-javának.

Nevezetesen Had mikor hirdettetett,
A' Pogányság ellen, és el-is kezdetett,
Commiſsarius Tiſztre emeltetett
E' Báró Ur, és Had mellé rendeltetett.

Elsöben Generál GVADANYIt követte
A' Táborba, kinek a' mig vólt mellette,
Magát nagy mértékben véle kedveltette;
Mert ſok fáradságot vitt véghez érette.

Követte ez után LOBKOVITZ Hertzeget,
Kinek ſzívségével tett böven cleget;
ö Hertzegségével mivel mind meleget
Együtt türt a' Mezön, mind pedig hideget.

A'

A' mellyért a' Hertzeg ötet tekintetben
Tartotta mindenkor, és nagy betsületben:
Vólt BÉTSben-is neve ezért ditséretben
Az UDVAR előtt, és nagy emlékezetben.

A' mint kegyelmét-is az UDVAR mútatá
Hozzá, és hívségét meg-jútalmaztatá,
Fö Kapitánságba mert ötet állatá
Fagaras földén, azt meg-sem változtatá.

Oh melly nagy ſzentséggel e' Tiſztségében járt!
Ok nélkül büntetés alá ſenkit nem zárt,
Ajándékot ſoha leg-kiſſebbet ſem várt,
Ollynak ítélvén azt, mint alá-való sárt.

Tudván, hol légyen az igazság' határa,
Egy-aránt tündöklött gazdagnak javára,
És az igyc-fogyott ſzegénynek haſznára,
Fényes és világos SZÖVÉTNEK' módjára.

De nagyobb Tiſztségre még-is emelteték;
Mert a' Hadak közzé iſmét rendelteték,
Fö *COLONELLUS*nak mellyekben tételték,
És hadakozni Tseh-Orſzágba küldeték.

A' melly *REGIMENT*nek lett vala Vezére,
KIRÁLY-ASZSZONYUNKnak azt rendelésére,
Állitotta vólt-ki *Mars*nak mezejére,
E' Haza', nem hajtván ſemmit költségére.

Vitézei ötet, mint édes Atyjokat,
Szerették: hozzá úgy viſelték magokat,
Mint Fiai, mikor parantsolatokat
Adott nékik, által nem lépték azokat.

Ké-

Kéſzek vóltak véle együtt a' tsatára,
És akármelly kemény vitézi próbára:
A' *HERCYNIA*i Erdönek határa
Tudja ezt, melly kerek korona módjára.

Tseh-Orſzágot e' nagy Erdö körül vette,
És mint erös kö-fal környül kerítette:
Mars fegyverét e'kor itt köſzörültette,
És a' mezöt piros vérrel bé-feſtette.

LOBKOVITZ Hertzeg-is e'kor Tseh-Orſzágban
Jelen lévén, azon vólt nagy vígaſságban,
Hogy e' Báró Urat a' több ſokaságban
Láthatta, mint bátor Vitézt, vídámságban.

Mútatá-is hozzá kegyelmeſségének
Sok jeleit: tartván azt nyereségének,
Ha Tseh-Orſzágban-is ez eſmeröjének
Szolgálhat, mint régi kedves emberének.

A' Hertzeg azt igen ſokſzor beſzéllette,
És a' Hadi rendek között emlegette,
A' Pogányok ellen hogy mikor vezette
Hadait, e' Báró melly hív vólt mellette,

Mindnyájan a' Hadi rendek-is ſzerették
E' Báró Urat, és nagyon kedvelették:
Nemes Virtusait gyakran emlegették,
És nagy ditsérettel mindenütt hirdették.

Méltán-is; mert a' melly felé fordúlhatott,
Ott vitézi módon forgódni láttatott,
Henyélni ſegyvere nem tapaſztaltatott,
Igy a' Vitézeknek jó példát mútatott.

Ki-

Ki-tetſett föképen bölts igazgatáſa,
Vitézei között ſemes vígyázáſa,
A' hol kívántatott, nagy meg-indúláſa,
A' hol pedig illett, ſép nyájaskodáſa.

Többekre-is kíván vala terjeſkedni,
KIRÁYnéja mellett ſokat tselekedni,
Mint Égö SZÖVÉTNEK, a'ként fényeskedni;
De hirtelen kezde el-betegeſedni.

Nagyobbra vágy vala még nemes ſándéka,
Mellyet követhetne méltán maradéka;
De bomlani kezde Teſtének hajléka,
Borúlván reája Halálnak árnyéka.

Oh melly igen keskeny életünk' határa,
Irva vagyon az tsak rövid lineára:
Mett ha moſt tündöklik napunknak ſúgára,
Majd hirtelen le-ſáll eſtvéli házára.

Nem adatott nékünk itt maradandó ház:
Minden pompánk hitván és lengedező váz,
Vagy gyenge tserépre kenetett vékony máz,
A' ſietö idö mellyet a'ról le-ráz.

Nevezzem-é vallyon vizi buboréknak
E' földi életet, vagy puffadt tajtéknak,
Vagy álomnak, vagy tsak el-múló árnyéknak,
Vagy sárból épített romlandó hajléknak.

Mondjam-é hirtelen fonnyadó ró'sának,
Fünek, füſtnek, hamar el-oſző párának,
Ivegnek, el-ſutó ſellö' fúvásának,
És viſſa nem térö víz' el-folyásának.

Mind

Mind ezeket méltán lehet el-mondani
Ez életről; mert ez hirtelen bomlani,
A' futó idövel hamar el-oſlani,
És a' porba könnyen ſokott le-hullani.
Ifjabb SZENT-KERESZTI ANDRÁS Ur mútatja
Ezt, és példájával eſünkbe juttatja:
A' kit már, ez lévén ISTEN' akaratja,
Bé-zárt a' Koporsó' ſetét bóltozatja.
A' KÖNIGIN-GRAJTZI CIRCULUS' ſekvéſe
A' mint Tseh-Orſágban van és terjedéſe,
Ott vagyon TREBOCHOF Város' épüléſe,
A' melly körül a'kor vólt ſok nép' gyüléſe.
E' mellé CERNOVITZ Falu foglaltatott,
Tábort a' melly körül mikorun jártatott
E' vitéz HEROS, és trombitát fútatottt,
A' nagy betegségtöl ágyba le-nyomatott.
A' míg tartott nagy és kemény nyavalyája
Értvén, hogy a' *Mars*nak köſörült dárdája
Villog a' mezöben, és zeng nagy tsatája,
Oh melly ſokſor nyilt-fel illyen ſókra ſája.
Ki-ontani én-is kéſ vólnék véremet,
A'zal KIRÁLYnémhoz köteleſségemet
Meg-bizonyitani és nagy hüségemet;
De-, látom, a' párnán végzem életemet.
Közelebb naponként végsö órájához
Lépvén, és élete' utólsó pontjához,
Mint a' Pálya-futó fel-vett pálmájához,
Javallák, hogy Fiát hívatná magához.

Mert

Mert Fia SÁMUEL ez idö' folytában,
Tseh-Országnak szintén tsak szomszédságában,
Mint vitéz Kapitány vólt Silesiában,
KÁLNOKI Obeſter Urnak Táborában.

De ez Uri Férjfi itt-is nem magának
Javát nézvén, hanem KIRÁLY-ASZSZONYának,
Meg nem engedé, hogy Fiához írnának,
Sem hogy izenettel a'nak hírt adnának.

Mondván: szolgálatot ha én nem tehetek,
Keſerves ágyamból ha fel nem kelhetek,
A' tsatázó helyre ha ki nem mehetek,
És ott a' Vitézek között nem lehetek.

Bár tsak Fiam tégye tartozó hüségét;
KIRÁLY-ASZSZONYához és köteleſségét
Mint-hogy úgy várhatja több kegyelmeſségét
Ö Felségének és kívánt ſegitségét.

Nem illik Fiamat tehát háborgatni,
Serény szolgálatját moſt félben hagyatni,
A' rendelt Seregek kö'zül ki-hívatni,
És a' hozzám való jövésre nógatni.

Mind-az-által a' kik mellette valának,
Sietve Fiához levelet írának:
Kérvén, látására hogy jöne Atyjának,
A' ki tsak-nem szélin áll Koporsójának.

De a' míg a' Levél helyre verekedék,
És míg az Urfi-is Utra ereſzkedék,
E' Baro Ur nagyon el-erötlenedék,
És a' Halált hozó pontig nehezedék.

Beteg

Beteg ugyan teſte, és nagyon ſorvadoz,
Mint a' földre omló ſátor, úgy bomladoz;
De lelke Mennyei örömmel vígadoz,
Igaz hitében-is ſemmit nem ingadoz.

Mert látja lélekben már IDVEZITöjét,
Jútalmat ígérö meg-ditsöitöjét,
Ama' Ẓent Városnak áldott Épitöjét,
És e' nagy Világnak igaz Itélöjét.

Szemléli hit által a' meg-nyílt egeket,
A' Mennyei Ẓent és fényes ſeregeket:
Hallja az Angyali Ẓép énekléſeket,
És az igen kedves nótájú verſeket.

A' Mennyei Város ötet kéẒen várja,
E' föld' golyobisán mellynek nintsen párja:
Semmi fertéztetett állat ezt nem járja,
Nintsen e'ben ſemmi ſiralomnak árja.

Nem-is kíván többé e' földön lakozni,
E'nek Ẓemetei között ſátorozni:
E' fényes Városban kíván múlatozni
Ezután, és határ nélkül vígadozni.

Ohajtja Ẓüntelen buzgó könyörgéſſel
E' fényes Városſt és nagy törekedéſſel!
Kéri MEG-VÁLTOját sürü könyvezéſſel,
Hogy vigye-bé ötet e'be ſietéſſel.

Az Ég felé tart már minden indúlatja,
Forr ſok könyörgéſſel Ẓíve' bóltozatja,
És füſtölög a'ban égö áldozatja,
Mellynek az Égig hat fel-menö illatja.

Maga-is utánnok könyörgéſeinek
Indúl, és Égbe ment ſok kéréſeinek,
Tsak hogy elébb áldáſt mond kedveſeinek,
Hites-Párjának, és ſzép gyermekeinek.

Kiket ha el-zár-is a' hely' meſſzesége
Töle, mind-az-által ſzívében hívsége
Buzog arokhoz és igaz kegyeſsége,
Mellyet el nem ólthat ſemmi viz' bövsége.

Nagy betegsége-is azt el nem ólthatja,
Szívének öbléből és ki nem irthatja:
Jóllehet az ötet nagyon ſzorongatja,
És majd életének métsét el-fogyatja.

Kedves Hites-Párját elsöben említi,
Könyvezö záporba azonban meríti
Szemeit, beſzédét a'zal elegyíti,
És bútsúzó nyelvét illy' ſzókra zendíti.

Kedves társam! noha tölem ſzemélyedben
Távól vagy moſt, lévén ſzületett földedben;
De mellettem jelen vagy kedveſségedben,
És ſzín méznél édesb emlékezetedben.

Meg-vallom, még egyſzer látni ſzeméllyedet
Kívánnám, hallani kedves beſzédedet.
Moſt bútsúzáſomkór fogni jobb kezedet,
És úgy köſzönni-meg igaz hívségedet.

De mint-hogy kedvemet e'ben nem tölthetem,
Kívánt ſzemélyedet és nem ſzemlélhetem:
Kedves léſzen így-is, méltán el-hihetem,
Szíves bútsúzásból álló izenetem.

Köſzö-

Köſönöm ſíveſen igaz hívségedet,
És hozzám mútatott egyeneſségedet:
Mellyel a' ſép égig emelted híredet,
És kedveſsé tetted mindenütt nevedet.

ISTEN, ki tégedet ma az özvegyeknek
Bé-ír ſeregébe; mint-hogy mindeneknek
Parantsol, a' miként az égbéliéknek,
Ugy nagy hatalommal minden földieknek.

Parantsoljon Mennyből, hogy néked bántáſod
Ne légyen, és ſemmi ſorongattatáſod,
E' ſalakos földön míg leſz múlatáſod,
És a' romló teſtben tart ſátorozáſod.

Mikor pedig napja húnyik életednek,
És a' porba omlik hajléka teſtednek,
Nyerd el az egekben jutalmát hitednek,
És ſemléld örökké ſínét ISTENednek.

Ne keſeregj a'zon, hogy moſt, életemet
Mikoron le-téſzem, nem láthatſz engemet;
Mert, tudom, el-hiſzed te-is beſzédemet,
Meg-látod a' magas Mennyben ſemélyemet.

Ha moſt látnál, ſemmi örömed nem lenne,
És bús ſíved nem hogy víga ſztaláſt venne,
Hanem inkább rajtam ſok zokogáſt tenne,
Két ſemeidből-is böv özön-víz menne.

Mert látnál engemet moſt nagy betegségben.
És el-nehezedett erötelenségben;

De örömed léſzen nagy, mikor az égben
Látni fogſz engemet ſényes ditsöſségben.

Kérlek pedig, hogy-ha fogyatkozáſomat
Tapaſztaltad vólna és gyarlóságomat,
Botsáſſad-meg azt moſt, mikor ſátoromat
Le-téſzem, és végzem pálya-futáſomat.

De Gyermekeit-is el nem felejtheté,
Söt inkább neveik ſzerint emlegeté,
És azokhoz, a' mint a' ſzóláſt teheté,
Végsö bútsúzását így zengedezteté.

Kedves Gyermekeim! kiket nem láthatok
Moſtan, és rendel meg-ſem apolgathatok,
A' Szent ISTEN, kinek híven ſzolgáltatok,
Légyen mindenkoron néktek óltalmatok.

Vígyázzon reátok, mint ſzeme-fényére,
És neveiteket írja jobb kezére;
De figyelmezzetek ti-is törvényére,
És minden aranynál drágább beſzédére.

Hagyom azt-is néktek, mint édes Atyátok,
Aſzſzony-Anyátoknak ſzavát fogadjátok,
Kegyes intéſeit által ne hágjátok,
És Anyai ſzívét meg ne búſítsátok.

Így léſzen ISTENnek rajtatok áldáſa,
A' magas égnek-is olly' vídám forgáſa,
Á' mellyböl ſok jónak leſzſz ki-áradáſa,
Reátok, és igen bövséges folyáſa.

Bútsúzáſa után iſmét imádkozni
Kezde, és a' fényes Mennyben kívánkozni,

Ereje

Ereje azonban kezde ſzakatkozni,
És végre egéſzen el-is fogyatkozni.

E'kor bóldog lelke meg-válván teſtétöl,
Víteték azonnal Mennybe ISTENétöl,
Fogadtatván vígan ott Menny' ſeregétöl,
Meg-koronáztaték IDVEZITöjétöl.

A' fö rendek között e' hír el-terjede.
Söt a' Táboron-is hamar el-ſzélede:
Melly miatt nagy bánat mindenütt erede,
És ſiralomra ſok vitéz fel-gerjede

A' Hadi fö rendek halálát ſájlalják,
Nem tudják, magokat mivel vígaſztalják:
Irják Laiſtromba ſokan és foglalják
Virtusait, és az égig magaſztalják.

Nemes *Regiment*je föképen ſiratja,
Mint ſzerelmes Atyját, a'képen jajgatja,
Síralmát a' völgyek között hármaztatja,
Könyve' záporával a' mezöt áztatja.

A' *Hercyniai* erdök-is zengenek
E' ſiralom miatt, és nagyon tsengenek,
A'nak élöfái ſárgúlni kezdenek,
És kellemeteſen nem-is zöldellenek.

Nagy mindenek felett SÁMUEL fiának
Bánatja, halála után ki atyjának
El-érkezvén, alig vete ſiralmának
Véget, és fel-ſzóval tett jajgatásának.

Bánatját kevéſsé mihelyt enyhítheté,
Síralminak árját és tsendesítheté.
Cernovitz' mezején a' ſirt kéſitteté,
Atyjának hólt teſtét mellybe temetteté.

Igy vólt tudniillik ISTEN rendeléſe,
Tseh-Orſágban lenne hogy el-enyéſéſe
A'nak, ott-is lenne el-temettetéſe,
A' kinek Erdélyben vala ſületéſe.

Illy' égö STÖVÉTNEK vala életében
E' Báró Ur, a' ki nem tsak nemzetében
Tündöklék, és nem tsak ſületett földében,
Hanem más népnek-is tágas mezejében.

Szapora égéſſel fénylett, míg lehetett:
Szolgált, ſolgálatot a' míglen tehetett:
Tündöklött máſoknak, míg tündökölhetett,
De a' tündökléſſel már meg-emléſtetett.

Tseh-Orſágból a' hir Erdélybe repüle,
Kedves Hites-Párja a' mellyen el-hüle,
Alig lábolható bánatba merüle,
És igen keſerves jaj ſókra zendüle.

Nintsen nyúgodalma meg-búsúlt ſívének,
Özönében majd el-merül gyötrelmének,
És viſelvén gyáſſát bús özvegységének,
Emlegeti nevét ſerelmes Férjének.

Édes Anyjok mellett zokogva állanak
Gyermekei, kik már gyáſſa borúltanak,
Könyvezö panaſra mind fel-indúltanak,
ÉS ISTENhez Mennybe sírva kiáltanak.

Jaj-

Jajgatják fel-Zóval Zerelmes Atyjokat,
Kesergik könyvezve nagy árvaságokat:
Nem tsendesíthetik Zörnyü bánatjokat,
És áradva menö könyvhullatásokat.

Édes Hazája-is ötet emlegeti,
Szívbéli bánatját rajta kettözteti,
Fényes virtusait el nem felejtheti,
Söt nagy ditsérettel azokat hirdeti.

Az ISTEN Háza-is indúlt búsúlásra,
Nints' Materiája a' vígadozásra.
SIONi énekét forditja sírásra,
Mint-hogy Oltárlopai omlanak rakásra.

Most közelebb azon vagyon kesergése,
Hogy e' Báró Urnak lett el-enyészése:
Kinek a' Sionban vólt olly' tündöklése,
Mint nagy SZÖVÉTNEKnek tsillámló égése.

A' míg élt, tündöklött SZÖVÉTNEK' módjára
Az ISTEN Házának vígasztalására,
A'nak nevezetes óltalmazására,
Nem pedig magának különös hasznára.

Méltó hát, hogy neve e' Hazafiának
Ki-repüljön fetét bóltjából sírjának,
És úgy tündököljön híre jóságának,
Mint SZÖVÉTNEKei Menny' bóltozatjának.

V É G E.

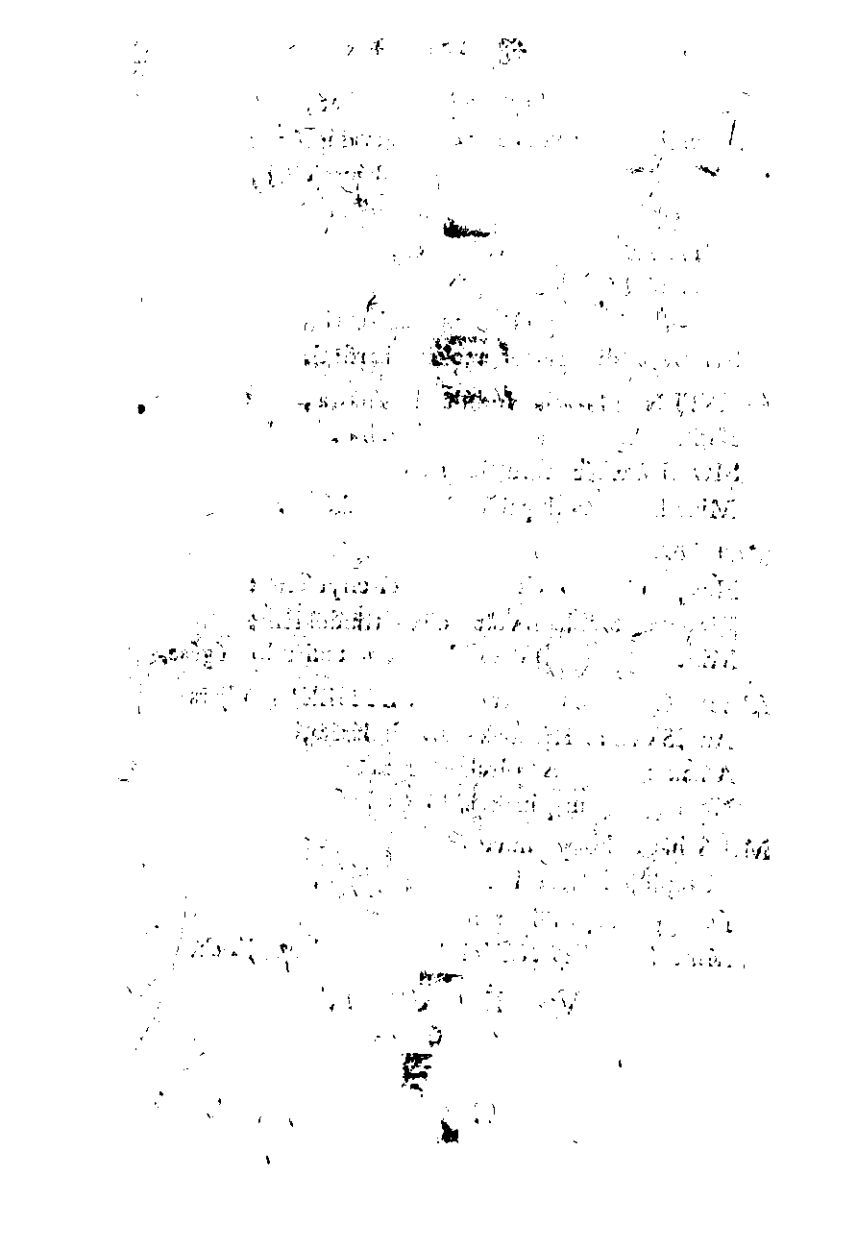

JÉ'SUSNAK EL-ALUTT, DE AMAZ UTOLSO NAPON FEL-KÖLTETENDÖ BARÁTJA.

NÉHAI MÉLTOSÁGOS LIBER BÁRO

NAGY-BARTSAI

BARTSAI GERGELY

UR Ö NAGYSÁGA,

NEMES ZARÁND VÁRMEGYÉNEK NAGY ÉRDEMÜ FÖ-ISPÁNJA.

RÉGI ÉS FÉNYES URI FAMILIÁJÁNAK ÖRÖK EMLÉKEZETRE MÉLTO VIRTUSIVAL TÜNDÖKLÖ SZÖVÉTNEKE, HAZÁJÁNAK NAGY OSZLOPA, ÉS AZ ISTEN' HÁZÁNAK KEGYES ABDIÁSSA.

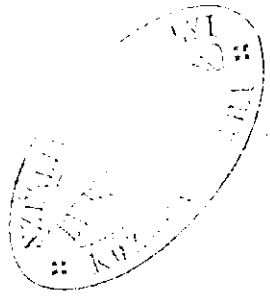

Sionnak ſzent Hegye zeng nagy jajgatáſſal,
Tellyes minden réſze panaſzolkodáſſal,
Sírnak ſzent Utai sürü zokogáſſal,
Gyáſzolnak óltári keſerves ſiráſſal.

Mert Báró BARTSAI GERGELY el-repüle
E' földröl, és gyáſzos halálba merüle:
A' mellyen Sionnak hegye meg-rémüle,
És nagy jajgatáſſal panaſzra zendüle.

Vala e' kegyes Ur. Sion ſzent hegyének
Gyámola, mint ISTEN' nyúgovó helyének:
Nem tsuda hát, árja Sion' gyötrelmének
Ha nagy, és nints' vége keſerüségének.

Mint-hogy én-is a' ſzent Sionon ſzülettem,
És óltári között fel-is neveltettem:
Halálát e' kegyes Urnak hogy értettem,
Bánatomban azon ſok ſiralmat tettem.

Moſt-is téſzek: és, hogy ne ſzáljon nevére
Feledékenység, vagy homály ſzép hírére,
Pennámat inditom nagy ditséretére,
És Verſeket írok emlékezetére.

Le-rajzolom elöbb nagy Familiáját,
Egéſz életének az-után ſummáját.

Fé-

Fényes Virtusait, és minden pálmáját,
Végezetre pedig utólsó óráját.

Melly munkámra, kérem Sion' Fejedelmét,
A' Bárány JÉ'SUSt, hogy nyújtsa ſegedelmét;
Mert a' ki ö benne veti hijedelmét,
Nem vonja-meg a'tól ſegitö kegyelmét.

A' BARTSAI Háznak a' ki meg-vi'sgálja
Sorsát, és az idök ſzerint fel-ſzámlálja,
A'nak méltán régi nagyságát tsudálja;
Mint-hogy *Chronica*ját réginek találja.

E' Familiából leg-elébb fel-vette
A' BARTSAI nevet, és hireſsé tette,
BARTSAI MÁRK: a' ki, mint-hogy érdemlette,
Bánsággal-is magát meg-ékeſitette.

BARTSAI PÉTER, és MIHÁLY ſzármazának
E'töl, kik nagy Uri férjfiak valának,
Tündöklö diſzei e' Familiának,
Oſzlopi egyſzer'smind a' magyar hazának.

De BARTSAI PÉTER Urnak nem ſokára
Setétes éjtſzaka borúla házára;
Mivel Fia, GÁSPÁR, el-múlván, mint pára,
Magzat'nélkül juta végsö órájára.

Másként lön BARTSAI MIHÁLY Ur Házának
Sorſa, mint-hogy a'nak meſzſze ki-hatának,
És mind ez ideig ſzépen virágzának
Zöldellö ágai, mint nagy élö fának.

E'töl már TAMÁS, és JÁNOS, két teſtvérek
Származtanak, kiket nagy méltán ditsérek;

Édes

Édes Hazájokhoz mert vólt igaz vérek,
A' mellyért-is lett nagy jutalmok és bérek.

Mert ötödik LÁSZLO Király lön ezekhez
Kegyes *gratia*val, mint nagy vitézekhez;
Sok jóſágaikat juttatván kezekhez,
Mellyek mentenek vólt már idegenekhez.

HOLLOS MÁTYÁS Király nem külömb jósággal
Vólt hozzájok, mikor birt Magyar Orſággal,
Meg-ajándékozván öket ſép jóſággal,
És az árendától való ſabadsággal.

BARTSAI JÁNOSnak moſt Familiáját
El-hagyván, fel-véſem TAMÁS' lineáját,
Mint Verſemnek tzélul tett materiáját,
És e' régi Háznak nagyobb élö-fáját.

BARTSAI TAMÁStól jöve e' Világra
ÁKOS, a' ki ſert tön a' Sztrigyi jóſágra:
É'nek Fia, ANDRÁS, Hadi méltóságra
Juta, az ILLYEI fö kapitánságra.

ANDRÁSnak Fia lön ISTVÁN, tanátsával
Híres Uri Férjfi és tudományával:
A' ki hazájának noha dárdájával
Nem ſolgált, de ſokat tanáts-adásával.

ZALASDI BORBÁRÁt ez vévén magának
Társul, SÁNDOR, és GYÖRGY, e'töl ſármazának:
De hamar vége lön GYÖRGY lineájának,
Mint ſebes ſél miatt el-álutt fáklyának.

Mert

Mert BARTSAI GYÖRGYtöl lévén ſármazáſa
BOLDI'SÁRnak, e'töl GYÖRGYnek ágazáſa,
E' lineának lön e'ben el-múláſa,
És ſetét homályba végsö borúláſa.

Lön BARTSAI SÁNDOR' nagy Uri házának
Vígabb terjedéſe, mind zöld Tzedrus-fának,
Melly nem enged ſemmit hideg tél' fagyának,
Sem pedig a' meleg nyár' forró lángjának.

Mútatott e' nagy Ur mindenhez jóságot,
Hazájához igaz hazafiúságot,
Uri házához-is kegyes atyaságot,
Meg-nyervén e'nek a' Zalasdi jóſágot.

Ez idösb BARTSAI SÁNDOR Ur elsöben,
A' mikor még vala zöldellö eröben,
Élkeskedvén, mint a' pálma-fa mezöben,
Vagy mint a' virág-ſál tavaſi idöben:

Elméjét hogy a' ſent házaſságra vette,
A' *Palatits* házban ſívét meg-fektette,
ER'SÉBET Kis-Aſſonyt ott meg-kedvellette,
És magának hites-társul el-jegyzette.

Szép zálogi e'töl páros életének,
SÁNDOR, ÁKOS, ANDRÁS, GÁSPÁR ſületének,
Kik az ö házában úgy élkeskedének,
Mint fényesb tsillagi ég' menyezetének.

Elsö vala SÁNDOR e' teſtvérek között,
A' töbitöl e'ben a' ki külömbözött,
A'diglan házából hogy ki nem költözött,
Míg örököſſel az meg nem gyümöltsözött.

TA-

TAMÁS e'nek Fia jeles virtusokkal
Nagyon ékeskedett, mint ℓép *laurus*okkal:
Háza-is tündöklött fényes tsillagokkal,
Ugy-mint ANDRÁS, TAMÁS, GÁSPÁR magza-
Ezektöl Unokák a' kik eredtenek, (tokkal.
A' BARTSAI házban ma-is zöldellenek;
Tudva vagyon pedig, ezek kik légyenek,
És virtusokkal-is melly igen fénylenek.

A' négy teſtvérek közt a' máſodik vala
BARTSAI ÁKOS Ur, a' kinek általa
A' BARTSAI háznak tündöklött hajnala,
Míg e' Herosnak nyúlt élete' fonala.

Húnyad-Vármegyében e' Fö-Iſpánságot,
Láránſebesben és Lúgosban Bánságot,
A' Törvényes Táblán elsö méltóságot
Viſelt, és egyℓer'smind Tanáts-Uraſágot.

Söt nyere-is végre Fejedelemſéget,
Szenvedvén azonban ℓerentsétlenſéget;
Mert le-tévén ezt a' földi dicsöſſéget,
Magtalanúl vete életének véget.

Harmadik ezek közt ANDRÁSnak hivatott,
Kit a' ℓerentse nagy próbára juttatott:
Házában örököſt ez-is nem hagyhatott,
Mikor életének métse el-óltatott.

Negyedik-is GÁSPÁR ezeket követte;
Mint-hogy Uri házát e' ſem terjeℓzthette,
És Familiáját tovább nem vihette,
Hanem magtalanúl életét végzette.

De

De idösb BARTSAI SÁNDOR Ur' nevére
Viſſza-térek : elöbb bús özvegységére
Figyelmezvén , majd új páros életére ,
És Uri házának új terjedésére.

E' nagy Heros elsö hív Feleségétöl
Meg-foſztatott vala , mint drága kintsétöl,
Vagy inkább ſzívének mint fele réſzétöl;
Mellyért el-távozék az öröm ſzivétöl.

De vígaſztaláſa újonnan támada ;
A' RUSORI házban mert társa akada ,
Ki Uri házának új virágzáſt ada ,
A' mellyel ſzívében nagy öröm virrada.

Máſodik Párjától néki ſzületének
Három ſzép Fiai , kik úgy zöldellének ,
Mint ékes virági Sáron' mezejének ,
Vagy mint Tzedrus-fái Libánus hegyének.

Az elsö ezek közt PÉTER nevezetet
Viſelt : a' ki , míg élt , nyert nagy diſzéretet,
Mert mútatott nagy és úri teremſzetet ;
De magtalanúl ért végsö enyéſzetet.

A' máſodikat nem említem nevéröl
Moſt , mint-hogy ez-után ſzólok ſzemélyéröl ,
Nagy tiſztségekre lett emeltetéséröl ,
És Uri házának ſzép terjedéséröl.

A' harmadik ezek között neveztetett
ÁBRAHÁMnak , ki még életben lehetett ,
Édes Hazájához , a' mellyben ſzületett ,
Mindenkor egyenes ſzívvel viſeltetett.

E'nek ;

E'nek Fia, JÁNOS, újabb méltóságot
Nyervén, úgy-mint ſzabad záſzlós Uraságot,
És a' Hadi rendek közt Kapitánságot,
Hagyá-el örökös nélkül e' világot.

De e' Teſtvérek közt illik viſzſza-menni
A' máſodikra, és nevét versbe tenni:
A' ki tanúlt vólt hív Hazájához lenni,
És kezébe azért éles fegyvert venni.

BARTSAI MIHÁLYnak e' Heros hívatott,
A' ki míg ez árnyék világban múlatott,
Nagy tiſztségekre, mint illett méltóztatott,
Mellyeket hívséggel viſelt és folytatott.

Hunyad-Vármegyében ez Fö-Iſpánsággal,
Fejedelme mellett Tanáts-Urasággal,
A' Hadak közt fénylett Generalisſággal,
ISTENéhez pedig kegyes buzgóſággal.

BÁNFFI ER'SÉBETH vólt Párja életének,
Kitöl ER'SÉBETH, és MIHÁLY ſzületének;
Ugy SÁNDOR, és GERGELY, töle eredének:
Kik ez Uri házban ſzépen tündöklének.

A' Leányi renden tsak egyedül vala
ÉR'SÉBETH e' Háznak díſze és hajnala,
Kit BÁNFFI FARKAS Ur magához foglala
Társul, Uri Házát terjeſztvén általa.

Báró BÁNFFI FARKAS Ur e'töl ſzületék,
KIRÁLY ASZSZONYUNKtól ki meg-tiſzteltetéſ;
Tanáts-Uraságra mint-hogy emelteték,
'S a' törvényes Táblán *Praeſes*nek tételék.

Ez

Ez egyenes híve KIRÁLY-ASZSZONYának,
Egyik nagy Oſzlopa édes Hazájának,
Segitö gyámola az ISTEN' Házának,
Mint a' lelkiekben nevelö Anyjának.

A' moſtan emlitett négy Atyafiakra,
Nevezeteſebben a' három Fiakra,
Szükség viſza-térnünk, mint nagy Férjfiakra,
És mint e' Hazában fö rendü Urakra.

BARTSAI MIHÁLY Ur ezeknek rendekben
Elsö vólt, ki vagyon már a' ſzép Egekben,
Vigad a' ſzenteknek ſényes ſeregekben:
Nem lévén réſzes e' földi inségekben.

BARTSAI PÉTER Ur e'töl eredetét
Vette, ékeſiti a' ki nagy nemzetét;
Mivel-hogy a' jóban foglalja életét,
A' mellyel neveli nagyon ditséretét.

A' máſodik ezek közt *Mars*ot ſzerette,
Ugy-mint SÁNDOR Ur, és vitézül követte:
Ki Kapitán lévén, fegyverét le-tette,
Mikor magtalanúl életét végzette.

De e' teſtvér Uri Férjfiak között már
Elöttem nagy neve a' harmadiknak jár:
Kinek teſte porba eſett légyen-is bár,
De lelkét táplálja a' Mennyei ſzent vár.

Ez ama' nagy Heros, édes Hazájának
Oſzlopa, és diſze Familiájának,
Ez BARTSAI GERGELY, Sion' panaſzának
Materiája, és oka ſiralmának.

Verſeimet én-is tsák ezért kezdettem,
Nagy Familiáját már le-is feſtettem,
A' mint vi'sgáláſſál azt ki-kereshettem,
És az idök ſzerint pennámra vehettem.

Következik már, hogy ſzóljak életéröl,
Nagy Uri házának gyümöltsözéséröl,
Fényes gradusra lett emeltetéséröl,
Nagy virtuſiról, és élete végéröl.

A' múlt *Seculum*nak tartván még folyáſa,
És a'ban (e' ſzámnak nintsen hibázáſa)
A' nyóltzvan-hatodik eſztendö' forgáſa,
E' nagy Herosnak lön a'kor ſzármazáſa.

Eſztendei gyenge tsetsemöségének
Sietö futáſſal hogy el-repülének,
A' tudományt kezdé fö ékeſségének
Tartani e' földön, és drágább kintsének.

Gyakorlá-is magát e'ben ſzerénységgél,
És barátságot nem tarta a' reſtséggel:
Tudván', hogy a' Kormány mellé eſzeſséggel
Kell ülni, nem káros kéſzületlenséggel.

Nevezetesben ezt tartotta tzéljának,
A' míglen ideje folyt tanúlásának,
Hogy haſználna végre édes hazájának,
És a'ban egyſzer'smind az ISTEN' Házának.

Oh melly ſzent tzél vala ez e'nek ſzívében!
Bár mindennek e' tüz égne elméjében,
Míg ifjúságának vagyon idejében,
És a' tanúláſnak ízzad mühelyében.

Ugy

Ugy a' közönséges jó elö-mozdúlna,
Mint a' kies tava£, £épen meg-újúlna;
Az ISTEN' Háza-is nagyon meg-vídúlna,
És napja homályba ſoha nem borúlna.

Köztünk a' békeſség úgy vígan lakoznék,
Az igazság minden helyen illatoznék,
A' nagy £ükség helyett bövség virágoznék,
A' vas idö arany időre változnék.

BARTSAI GERGELY Ur ezt híven mivelte,
Mert £emei előtt a' köz jót viſelte,
Minden tanúlását csak a'nak £entelte,
Erejét-is a'ra adta és rendelte.

Szép ifjúságát nem töltötte hijában,
A' nemes virtusnak élt barátságában,
Munkás ſerénységgel e'nek járt útjában,
Mint épen *Hercules* zöldellö korában.

Szándékozván pedig már gyümöltsözését
Szemlélni Házának és víg terjedését,
ISTENéhez nyújtá buzgó könyörgését,
Ki meg-is halgatá ſok eſedezését.

Olly' drága Hites-Párt rendele melléje,
Kiben meg-nyúgovék hánykódó elméje,
Fellyebb emelkedék vídám £erentséje:
Távozván £ívétöl a' bűnak epéje.

Párja ö-nékie lön NALÁTZI SÁRA,
Kinek ditsérete, mint napnak ſúgára,
Melly fel-jött az Égnek kék bóltozatjára,
Tündöklik, nem-is £áll eſtvéli házára.

Nagy Heroina ez, nagy eſzeſségével,
Nagy Férjéhez való igaz hüségével,
Nagy a' Próféták hoz jótéteményével,
Kivált ISTENéhez nagy kegyeſségével.

Neveztetik méltó jus ſzerint SÁRÁnak;
Mivel követi, mint hitbéli Anyjának.
Nyomdokát SÁRÁnak, ÁBRAHÁM' Párjának,
És enged ISTENe' Parantsolatjának.

Penelopet ámbár *Homerus* hirdeſſe,
Nevét a' tsillagok közzé helyheztesſe,
Férjéhez hüségét ámbár emlegeſſe,
És több virtusit-is ámbár feſtegeſſe.

De e' Heroina felyül múlja ſokkal
Penelopet minden-féle virtuſokkal,
Mellyekkel, mint a' nap fényes ſúgárokkal,
Ugy tündöklik, vagy mint az Ég tsillagokkal.

NALÁTZI LAJOSnak Atyja neveztetett,
A' kinek élete mig tündökölhetett,
Hazájához igaz ſzívvel viſeltetett,
Fényes tiſztségekre mellyért emeltetett.

Mint *Secretarius*, ſzolgált pennájával
A' *Gubernium*ban és tudományával;
Hunyad-Vármegyében Fö-Ispánságával
Az-után és haſznos igazgatásával.

Illy' Uri Atyja vólt e' Heroinának,
Léánya lévén ö haſonló Anyának,
Tudni-illik ama' kegyes MÁRIÁnak,
A' TOLDALAGI Ház' fényes Tsillagának.

E' kegyes Szüléktöl Világra jövéſe
E' Heroinának és neveltetéſe
Lévén, nem tsuda hát, hogy-ha tündöklöſe
Lett ſok virtuſokkal és ékeskedéſe.

Mert ezektöl tanúlt áldott kegyeſséget,
Alami'snálkodáſt, Sent egyeneſséget,
Arany ſövényekkel folyó tsendeſséget,
Ur JÉ'SUSban bízó hitet, reménységet.

Méltán Serentséſnek hát magát mondhatta
B ARTSAI GERGELY Ur, és Szívből álhatta
ISTENét, hogy* néki illy' Párját mútatta,
A' kivel napjait vígan Számlálhatta.

Folyt-is tsendeſséggel ezeknek életek,
Hüséges vólt egy-más között Szeretetek;
Ez lévén mindenkor Sent igyekezetek,
Hogy egyeſségekröl lenne ditséretek.

Igy egyiknek Szíve máſiknak Szívében
Lakott, vólt azon-egy Szándék két elmében,
Egyik a' máſiknak igaz hüségében
Ugy állott, mint kö-Szál tenger' közepében.

Kivált egyes Szívvel az ISTENt tiſztelték,
Egéſz életeket ez Urnak Szentelték,
Magok elött e'nek félelmet viſelték,
A' mi e'nek kedves vólt, tsak azt mivelték.

Oh melly böven forrott a' ſok Szükültekre
Alami'snájok és minden Szegényekre,

A' kik kezeiket a' magas Egekre
Emelték, és áldáſt mondottak ezekre!

Segitették kivált az Eklé'siákat,
*Collegium*okat és kiſſebb *Scholá*kat,
Mind a' tanitásra fel-ſzentelt Szolgákat,
Mind a' nevekedö ifjú Próféták.

Oh ti drágalátos veteményes-kertek,
Mellyekben ſok plánták gyökereket vertek!
Magatoknak vallyon ígérni mit mertek?
Illyen jól-tévöket vallyon mikor nyertek?

Ezek ſzámatokra olly' *fundatio*kat
Rendeltek, mellyekkel a' hív tanulókat
Táplálnátok, mint nagy jóra tzélozókat
És mint ſzent Éſödban végre járandókat.

E' kegyes Herosnak és Heroinának
Sok alami'snái Mennybe fel-hatának,
ISTEN' eleibe ott sürün állának,
És a' Felség elött kedvet találának.

Nagy áldáſ-is ſzálla ISTENtöl ezekre,
Ki meg-nyitá Egét eſedezéſekre,
Örömet ſzállita Páros életekre,
Magzatokat adván buzgó kéréſekre.

Az elsöt ezek közt hívták MÁRIÁnak,
Kinek hervadáſa lön, mint kis ró'sának,
Vagy mint igen gyenge liliomotskának,
Mikor tíz hetekre napjai jutának.

A'

A' máſik-is JUDITH nem tündökölhete
Sokká; mert (e' Háznak óh nem várt eſete!)
Tizen-egy eſztendök után hogy élete
Négy hónapra nyúlék, csék enyészete.

A' harmadik pedig ÁGNES koronája
Lön ez Uri Háznak és élkes pálmája;
Mert a' Mennyei Ur vígyáza réája,
És el nem enyészék élete' fáklyája.

Tündöklik ez épen bárány ſzelídséggel,
Minden drága kintsnél drágább tsendeſséggel,
Arany idöbéli ſzemérmeteſséggel,
Kivált az ISTENhez igaz kegyeſséggel.

A' kit, midön jutott leg-ſzebb virágjának
Idejére, társul kívánván magának
Gróf BÁNFFI DIÉNES, tart már hív párjának,
Drága örömének, és koronájának.

E' Gróf Ur mind régi Familiájával
Tündöklik fényeſen, mind tudományával,
Mind máſokhoz való kegyes jóságával,
Mind Tiſztségeivel, mind Méltóságával.

Mert ö (a' melly tiſztség ritka e' Hazában)
A' Római TSÁSZÁR' ſzent birodalmában
A' vitézlö Lovas Fö Rendek ſorjában.
Egyik, híven-is jár e' hívataljában.

KIRÁLYNÉJÁnak-is ſzolgál hív munkával,
A' fényes Udvarban Komornikságával,
Húnyad-Vármegyében Kormányozásával,
A' törvényes Táblán Adſeſſorságával.

Otthon-is ſzemléli drága magzatjait,
Párjas életének kedves zalogait,
Nagy Uri Házának fényes tsillagait,
GYÖRGYöt, és DIÉNESt, két jeles fiait.
Gróf BARTSAI ÁGNES a' kiket Férjének
Szüle, hogy Házának díſzei lennének,
És a'ban mind végig úgy tündöklenének,
Mint ſzövétnekei Ég menyezetének.
De BARTSAI GERGELY Urnak ſzeméllyére
Illik viſza-térnem, és már Tiſztségére
Figyelmeznem, mellyet viſelt örömére
Édes Hazájának és ſzerentséjére.
Hatodik CAROLUS TSÁSZÁR e' Hazának
Ura, míg kormányán ült birodalmának,
Édes Atyja vala ez ö ſzolgájának,
Kit réſzesévé-is tett gratiájának.
Mert e' nagy *Monarcha* vévén azt gondjára,
Hogy a' nagy virtusnak tündöklö ſúgára,
Otthon ne maradna tsak épen magára,
Hanem ki-állana a' Haza javára:
Ez ö hívéhez-is kegyelmét mútatá,
Fényes hivatalra ötet méltóztatá,
Zaránd Vármegyében fö helyre állatá,
És Fö-Iſpánságra ott ötet juttatá.
Melly ö tiſztségében járt egyeneſséggel,
Bünt és tsalárdságot gyülölö ſzentséggel,
Ollykor, a' mint illett, ſzoros keménységgel,
Ollykor könyörülö engedelmeſséggel.

KI

KIRÁLY-ASZSYONYUNK-is, ki áldott Atyjának
Székiben ül, mint nagy része Europának,
És mint édes Anyja e' ſegény Hazának,
Nagy jutalmat ada ez ö ſolgájának.

Mert ezt kegyelmeſen tiſztes magaſságra
Méltóztatá, ſabad záſlós Urasagra,
Hogy fel-emeltetvén ez új Méltóságra,
Buzgóbb lenne a' hív Hazafiúságra.

A' mint-hogy e' Heros nagy Titulussának
Meg-is felelt híven, és hivatalának;
Mert vólt igaz híve KIRÁLY-ASZSZONYának,
És egyenes ſívü Tagja Hazájának.

Tsudálhattuk e'nek méltán okoſságát,
Mellyel Uri Házát és Fö-Iſpánságát
Igazgatta; mert ö nézte valóságát
A' dolognak, és jobb alkalmatoſságát.

Argusi ſemekkel vi'sgált mindeneket,
Mind a' nagyobbakat, mind a' kiſſebbeket,
Mind a' meg-eshetö ſok történeteket:
El-is távoztatott nagy veſzedelmeket.

Mint a' bölts kormányos mikor tengerekre
Száll, és vitorláit bízza a' ſzelekre,
Kezét a' kormányon tartván, mindenekre
Vígyáz, hogy ne juſſon félelmes helyekre.

Ugy e' nagy Heros-is ez igazgatáſra
Ki-állván, a' kormányt és nem bízván máſra,
Vígyazott, ſemeit a' ſunyadozáſra
Nem hajtotta, hogy ne jutna kár-valláſra.

De igazságot-is egyſzer'smind követett,
Igaz fontot, igaz mértéket ſzeretett,
Ajándékért nem tett, máſſal nem tétetett
Törvényt, boſzſzuſággal ſenkit nem illetett.

Az igaznak igyét kegyeſen fel-vette,
Hogy el-tapodtatnék, azt nem ſzenvedhette:
Az ártatlanokat elö-ſegítette,
És az üldözöktöl híven meg-mentette.

Oh melly bóldog, a' ki magát úgy viſeli,
És mindenkor, a' mi igaz, azt miveli!
Minden ſzáj az illyet áldja és tiſzteli,
ISTEN-is az illyet magának ſzenteli.

Zaránd Vármegyének folyt arany ideje,
A' míg vólt illy' drága vezére és feje;
Mert az igazságnak olly' nagyon ereje
Virágzott a'ban, mint Sáronnak mezeje.

Ugy követte pedig ö az igazságot,
Hogy-ha kívántatott mútatni jóságot,
A'kor tselekedte az irgalmaſságot,
És a' kegyelemre kéſz hajlandóságot.

Tudta, hol illenék engedelmeskedni,
És botsánattal az eſetet el-fedni:
Ugy azt-is, hol vólna ſzükség keménykedni,
És a' Törvény' pontja ſzerint tselekedni.

E' virtusi között állhatatoſsága
FEJEDELMEIhez, és nagy buzgósága
Ugy tündöklött, miként nap' világoſsága,
A' meilynek dél-ſzínben nints' homályoſsága.

Kön-

Könnyebben lehetett vólna meg-indúlni
A' hegyeknek, és a' tengerbe borúlni,
Vagy kút-fejek felé vizeknek fordúlni,
Mint e' nagy hüségből néki ki-mozdúlni.

Hazájához-is vólt egyenes jósággal,
Mint régen *Curtius*, olly' nagy buzgósággal:
Életét le-tenni azért bátorsággal
Kéſz lett vólna és nagy állhatatoſsággal.

Mint jó Hazafia, vette azt gondjára,
Hogy ne figyelmezne a' maga haſznára;
Hanem Hazájának mindenkor javára,
És kéſzen állana a'nak óltalmára.

Kivált ſzentelte vólt magát ISTENének,
Ez léven mindenkor öröme ſzívének,
Hogy a' míg fonala nyúlna életének,
Élne hüségében IDVEZITŐjének.

Nem-is távozott-el édes JÉ'SUSától,
Mint ſzent és egyetlen-egy MEG-VÁLTOjától,
Halgatott és függött e'nek tanátsától,
És Mennybe vezetö parantsolatjától.

Szívét tsak egyedül e'nek ajánlotta,
És máſokkal ſoha azt meg nem oſztotta:
Tudván azt, hogy ötet más meg nem váltotta,
Hanem Ez, érette ki vérét ontotta.

E'ben fektette-meg hite' vas-matskáját,
Örömének e'ben kereſte ſummáját,
Mint idveſségének erös köſziklájját,
Ugy nézte ezt, a' míg végzette pályáját.

Oh

Oh melly bóldog lélek, a' ki JÉ'SUSában,
E'képen nyúgßik-meg, mint MEG-VÁLTOjában,
És mint reményének erös Báſtyájában,
A' míglen teſtének múlat ſátorában.

Az illyennek még e' földön Menny-Orßága
Vagyon, és ßívében olly' nagy vígaſsága,
Mellyel e' Világnak ſemmi gazdagsága
Nem ér, ſem akármelly pompás méltósága.

De az UR JÉ'SUS-is e' hívét ßerette,
És kegyelmére, mint barátját, fel-vette:
Az ö kegyeſségét nagyon kedvellette,
És emlékezetül könyvébe jegyzette.

El ſem hagyta ſoha ez ö hív ßolgáját,
Kormányozta e'nek minden ßent munkáját,
Vezérlette híven e' földön pályáját,
Hogy el-nyerje végre Mennyben ßent pálmáját.

Meg-nem vonta ez ö hívétöl kegyelmét,
Nyújtotta hozzája kívánt ſegedelmét,
Enyhítette Mennyböl ßivének ſérelmét:
JÉ'SUSában vetvén ez-is hijedelmét.

Kiváltképen ama' hoßßas nyavalyában,
Melly jött réá (így vólt ISTEN' tanátsában).
Ez-elött heted-fél eßtendö' folytában,
Nyúgodalmat talált édes JÉ'SUSában.

Mert JÉ'SUSa véle vólt ez ö hívével:
Fel-ruházván ötet drága kegyelmével,
És a' békeſséges-türésnek lelkével,
A' próbát viſelné hogy tsendes elmével.

A'

A' hitnek olaja égett lámpásában,
Míg a' nyavalyának nyögött ſajtójában:
Söt meg-friſſéltetett hite e' próbában,
Mint a' finum arany a' tüznek kohában.

A' nagy próba közt, melly ötet oſtromlotta,
Panaſzolkodásra ſzáját nem nyitotta,
Söt a'nak ſüllya közt ISTENét áldotta;
A' Mennyei pálmát mert kezén tartotta.

El-jövén pediglen vége életének,
Imádsági között fel-buzdúlt ſzívének,
Meg-bomlott ſátorát le-tevé teſtének,
És meg-adá lelkét IDVEZITöjének.

Már hatvan-hatodik eſztendeje vala
Életének, mikor ſetét eſt-hajnala
Érkezvén, végződék élete' fonala,
És teſtének földre omlék minden fala.

Vígad immár lelke Mennyben Jé'susával,
Tápláltatik amaz el-rejtett mannával,
Él meg-ſzünés nelkül drága jutalmával,
Mellyet nyert hoſzſzas és nagy baj-vívásával.

Mi pedig merültünk keſerves ſirásban,
Uſzkálnak ſzemeink sürü könyv-hullásban:
Mint-hogy fényes napunk tölünk távozásban
Vagyon, és ſetétes ködbe borúlásban.

Sír a' Sion' hegye, el-múlt vígaſsága;
Mert jaj következett gyámoltalansága,
És az öröm után olly' ſzomorúsága,
Melly nagy, mint az özön-viznek ſokasága!

A.

A' ki ö nékie vala ſegitsége,
BARTSAI GERGELY Ur, és nagy ékeſsége,
Jaj el-múlt, réája Halál' ſetétsége
Borúla, vagyon már életének vége!

Oh nagy bánat! a' ki állott a' törésen,
Jól tett a' Sionnal majd minden lépésen,
És azt óltalmazta igen ſzerentsésen,
El-esett, és nem áll többé már a' résen.

Oh nagy bánat! óh meg-ſirathatatlan kár!
Ki léſzen Sionnak óltalmazója már?
Illy' híven mellette jaj ezután ki jár?
Ki léſzen ö néki ollyan, mint erös vár?

Sirnak a' Próféták, kik Sion' hegyének
Lakoſi, mint ISTEN' nyúgovó helyének!
Sírnak; mert a' Sion' repedezésének
Orvoſſa végére lépett életének.

Kiváltképen pedig sír NALÁTZI SÁRA
Aſzſzony; mert bús felhö borúlt víg napjára!
Nem NOAMI már ö, hanem gyáſzos MÁRA;
Keſerüségének jaj nintsen hátára.

Ki tudná le-írni ſzámát ſérelmének,
Bánatját majd ketté haſadó ſívének.
Áradó özönét ſok könyvezésének,
És ſiralmas gyáſzát bús özvegységének?

A' kivel harmintz-négy eſztendökig nyúla
Páros élete, az halálba borúla:

A'

A' mellyen e' kegyes Aſſony meg-búsúla,
Söt reá, mint Tenger, olly' bánat tódúla.

Sír, kesereg, borúl Férjének teſtére,
Páros életének arany idejére
Emlékezvén, a' bú jötön-jö ſzívére,
Mint az áradó víz partnak tetejére.

Sír, kesereg, kedves Férjét emlegeti,
És, ſzörnyü fájdalma a' mint engedheti,
Déván a' Temetö-Bóltot kéſzítteti;
Mert teſtét Férjének a'ba helyhezteti.

Olly' véggel, hogy mikor ö-is életének
Végére jut és bús ſzám-kivetésének,
Tételsék le-omlott ſátora teſtének
Koporsója mellé ſzerelmes Férjének.

Méltó tudni-illik, hogy a' kik vóltanak
E'gyeſek, e' földön míg sátoroztanak,
Teſtekre nézve-is, ha ſirbe ſzállanak,
Egy helyben a' végsö napig nyúgodjanak.

Oh vallyon jaj ſzavát még ki hármaztatja?
Gróf BARTSAI ÁGNES Aſſony ez! ſiratja
Édes Atyját, sürün könyveit hullatja,
Mélységes bánatját alig lábalhatja.

Sír, és jajgat; mert a' ki ötet nemzette,
A' virtusnak arany ösvényén vezette,
És, mint ſzeme-fényét, olly' igen féltette,
Földi életének hajlékát le-tette.

Jajgat, moſt Atyjának dül koporsójára,
Moſt veti ſzemeit Ég' bóltozatjára,

Moſt

Moſt keſerveſen néz ſzerelmes Párjára.
Mint e' földön már egy vígaſztalására!

Kegyes párjának-is könyvei húllanak:
Két kedves fiai mellette állanak,
Kik ſiralomban mind ketten borúltanak,
És kisded-korokban gyáſzra jutottanak.

Oh ſzomorú pompa, a' melly tsak ſiráſſal
Zeng, és tsak zokogó panaſzolkodáſſal!
Vallyon ki váltja-fel ezt öröm-mondáſſal,
És ſzívéig ható nagy vígaſztaláſſal?

Méltó, hogy enyhitsük keſerüségünket
És hogy tsendeſitsük bokros ſérelmünket:
Mert noha el-hagyta légyen ſeregünket
BARTSAI GERGELY Ur, és lakó helyünket.

De él; mint-hogy lelke a' Paraditsomban
Vígad, és már réſzes ott a' jutalomban:
Teſtére nézve-is tsak rendes álomban
Merült; és ideig leſzſz nyúgodalomban.

Ugy vagyon; mert a' kik a' JÉ'SUSt ſzeretik,
És parantsolatit hívséggel követik,
Azok tsak aluſznak, ha el-végeztetik
Pályájok, és teſtek a' ſirbe tétetik.

Aluſzik tehát tsak nyúgovó bóltjában
BARTSAI GERGELY Ur, mint tsendes ágyában;
Mivel-hogy e' földön élt barátságában
JÉ'SUSának, és járt ſzent tudományában.

Alu-

Alutzik, de réá vagyon JÉ'SUSának
Nagy gondja, és a'kor vége leßz álmának,
Mikor az ÁRKANGYAL' trombitálásának
Szavára nyíláſa leßz koporsójának.

Mert a'kor álmából leßz fel-ébredéſe,
El-oßlott hamvából új meg-éledéſe,
Teſtének lelkével leßz égyesüléſe,
És Paraditsomban együtt fel-menéſe.

A' hol nem ßükséges a' napnak járáſa,
Sem pedig a' hóldnak éjjeli forgáſa;
A' BÁRÁNY JÉ'SUSnak mint-hogy ragyogáſa
ß' ßent Helynek ſényes napja és lámpáſa.

V É G E.

Ama' ritka ſzépségü és nagy kegyeſségü
Ifjú Ur Aſſzonynak,

NÉHAI MÉLTOSÁGOS GROF
LOSONTZI

BÁNFFI KATA

Aſſzony ö Nagyságának,

MÉLTOSÁGOS GROF
BOROS-JENÖI

SZÉKELY LÁSZLÓ

Ur ö Nagyságá'

IGEN KEDVES ÉS SZERELMETES
HITES-PÁRJÁNAK,

Keſerves Verſekben foglaltatott
VÉGSÖ BUTSUZÁSA:

Kolo'sváratt az igen meg-ſzomorodott és igen meg-áláztatott Ifjú özvegy Urnak feleletivel együtt, réſz ſzerínt a' gyáſzos Uri Háznál, réſz ſzerínt pedig a' belsö Farkas Utzai Reform. Templomban, el-énekeltetett az idvezült Aſſzony ö Nagysága temetési tiſzteſségének napján, M D CC XL-VI Eztendöben.

FÉnyes Uri Rendek, kik ide gyültetek,
Végsö tiſteſséget hogy nékem tégyetek!
Ti-is, kik Nemeſi rendből eredtetek;
És e' gyáſos helyen moſt meg-jelentetek.

Minden-féle Rendek! Ti-is ISTENnemnek
Szent Szolgai, a' kik tiſzta életemnek
Bizonysági vagytok és nemes hítemnek!
Halljátok-meg végsö beſzédét nyelvemnek.

Oh melly hamar le jár életünk' órája!
Melly hamar el-hervad örömünk' ró'sája!
Melly hamar el-húnyik kedvünknek fáklyája!
A' mint ezt tanitja e' koporsó' fája.

E'ben ímé fekſzem én Gróf BÁNFFI KATA;
E' földnek az ISTEN kit tsak meg-mútata,
Soká virágok közt nem virágoztata;
Mert halál' ſarlója minap le-arata.

Édes Atyám ki vólt, nem kétlem tudjátok;
Gróf BÁNFFI GYÖRGY Urnak hírét hallottátok;
Ö vólt édes Atyám: kik ötet láttátok,
Buzgó kegyeſségét tapaſztalhattátok.

TOROTZKAI ÁGNES vólt édes Anyámnak
Neve; de hamar lön ez áldott Dajkámnak

Enyé-

Enyéſzete, és e' fényes Koronámnak:
Követvén hólta-is ezt édes Atyámnak.

Igy kisded koromban jutván árvaságra,
Változék tziterám nagy ſzomorúságra,
Hajnalló Egeim bús homályoſságra,
Fordúlának és nagy boldogtalanságra.

De, kedvezvén ISTEN hív ſzolgálójának,
Napjaim örömre vígan fordúlának;
Életem' ró'sái mert hogy ki-nyílának,
Gróf SZÉKELY LÁSZLO Ur tárſul vön magának.

Arany' időt éltem, míg vóltam mellette,
Vígan tziteráját jobb kezem pengette:
Páros életünket ISTEN-is ſzerette,
És egy Léánykával meg-gyümöltsöztette.

Oh de víg napjaim iſmét el-múlának!
Víg énekléſeim jajra fordúlának,
Vírradó Egeim ködbe borúlának,
Szörnyü özön-vizek réám tódúlának.

'SU'SÁNNA Léánykánk tőlünk el-repüle,
Réá ſok nyavalya mert bokroſon güle,
Teſtének ſátora mellyel meg-gyengüle,
És kisded korába halálba merüle.

Azután réám-is ſok nyavalya omlék,
Vídám egéſségem hirtelen fel-bomlék,
Életem, mint gyenge bárka, öſzve-romlék,
Mellyel hív Férjemre ſzörnyü bú háromlék.

Vallyon mit miveljek terhes bánatimban?
Panaſzolkodjam-é ſomorúságomban?
Imé valék leg-ſzebb virág-ſzál koromban,
De már ſe ſzem ſetét és hideg bóltomban.

Panaſzra ISTENem ellen nem indúlok,
Kezemet ſzájamra téſzem, meg-némúlok;
Mert, tudom, hozzája hogy-ha így járúlok,
Nem eſem ſzégyenbe, és meg nem pirúlok.

ÚR ö, a' mi néki tetſzett, azt mivelte,
A'zal-is ö magát bennem meg-ſzentelte,
Lelkemet illy' hamar hogy Mennybe emelte:
Úgy légyen hát, ſzentül a' mint el-rendelte.

Előttem már a' ſzép Egek meg-nyíltanak,
A' fényes tsillagok kéſz útat adtanak,
A' ſzent Angyalok-is hozzám indúltanak,
Hogy Mennybe bé-vivén, ott meg-nyúgtaſſanak.

Indúlok-is mindjárt Mennybe JÉ'SUSomhoz,
Hitem' ſzárnyaival e' Szent Királyomhoz
Fel-repülök; kezdvén de Utazáſomhoz,
Kezdek köztetek-is vég' Bútsúzáſomhoz.

I. *Bútsúzik igen meg-ſomorodott, és igen meg-aláztatott ſzerelmes Férjétől, Mélt. Gróf Boros-Jenöi SZÉKELY LÁSZLO Úr ö Nagyságától.*

Kédves SZÉKELY LÁSZLOm, életem' hív párja!
Kinek drága hited az Egeket járja,
Végsö beſzédemet tudom, ſzíved várja,
Nagy lévén bánatod, mint tengernek árja.

E'sö

Első vagy szívemnek belső rejtekében,
Első vagy lelkemnek kintses szekrényében:
Nyelvem-is leg-elöbb, mert jár hüségében,
Tégedet szólit-meg végsö beszédében.

Oh szerelmes Férjem, hogy váljam-meg töled!
Jaj hogy botsátasz-el illy' hamar mellöled,
El-küldöd-é szegény fejemet elöled?
Jaj nem gondolom azt, Angyalom, felöled!

Tsak tegnapi valék fényes Palotádban,
Kevés idöt töltek nyájas kamarádban,
Nem soká lehete nyert arany' almádban
Kedved, tudniillik Gróf BÁNFFI KATÁdban.

Tsak két esztendöket, és nyóltz hónapokat,
Ismét huszon-három tóldalék napokat,
Töltek veled együtt; mert tudom számokat,
Fel-vetvén elmémmel gyakorta azokat.

Egy tenyérni idö lön veled lakásom,
Most vala házadba bé-plántáltatásom,
Már illy' hamar töled lészen meg-válásom:
Mellyen, mint a' tenger, olly' nagy búsúlásom.

Az-is neheziti szörnyü bánatomat,
Árvízzel bövíti könyv-hullatásomat,
Hogy el-szalasztottam drága Bárányomat,
Amaz én SUSÁNNA kedves Leányomat.

Ha élne, helyettem zálogba maradna,
Talám bús szívedben úgy öröm támadna;
Jádzodásival mert ö a'dig vígadna
Elötted, szívednek míg örömet adna.

De e' drága Alak Házadból el-ment már:
E' Föld' golyóbisát, melly tsak gömbelyeg sár,
El-hagyta: oda-fel a' ſzép Egekben jár:
Imé éngemet-is moſt magához fel-vár.

El-is mégyek, és nem véſzem tsak múlóra,
Meg-tsendült ſzívemben az utólsó óra:
Figyelmetes vagyok a' Mennyei ſzóra,
Melly éngem' hívogat végheretlen jóra.

El-maradſz, hiv Férjem, lelkednek felétöl,
El-marad bús ſzíved leg-féltöbb kintsétöl,
Avagy inkább ſzíved el-marad ſzívétöl;
Mert az hívatik moſt Mennybe ISTENétöl.

A' BÁNFFI Léányhoz néked ſem lehete
Szerentséd, *az* töled hamar el-ſiete,
Tsak moſt ment vólt hozzád, már lön enyéſzete:
Melly miatt tégedet ſzörnyü bú követe.

Vólt Gróf Atyádnak-is tsak illy' ſzerentséje
A' BÁNFFI Léányhoz, kit hogy vett melléje,
Ki-vágta azt hamar a' halál' fejſzéje:
Oh rövid örömnek el-múló 'sengéje.

Mérsékeld, hív Férjem, ſzörnyü gyötrelmedet:
Tsendeſitsed, kérlek, háború ſzívedet;
Gyözd-meg, mint bölts Férjfi, keſerüségedet:
Viſeld erös hittel illy' nagy kereſztedet.

ISTENen áll minden, ISTEN így akarja,
Hogy moſt életemet a' por bé-takarja:

Min-

Mindent véghez vißen ISTEN' erös karja,
Nintsen olly' hatalom, melly azt meg-zavarja.

Tanúltad a' KRISTUSt, ö vígaßtalója
Léßen bús ßívednek- és meg-gyógyitója:
Léßen örömednek olly' meg-fundálója,
Hogy el ne merüljön életed' hajója.

Fel-írta az ISTEN fohá ßkodáßidat,
Meg-ßámlálta Földön tett bujdosáßidat,
Tömlöjébe ßedte könyv-hullatáßidat,
El-tette kintsei közé ßiralmidat.

Vajha meg-kößönni tudnám hüségedet,
Hozzám meg-mútatott nagy kegyeßégedet,
El-nem felejthetö forró ßerelmedet,
Szín méznél édeßebb nagy édeßégedet.

Oráim Hazadban arany' fövenyekkel
Folydogaltanak, nem zavaros tseppekkel:
Napjaimat nálad fényes gyöngy-ßemekkel
Számláltam, nem pedig fekete ßenekkel.

Háltzion madárnak mely víg múlatáßa
Vagyon, a' tengernek ha nints' háborgáßa:
Életemnek nálad volt olly' víg folyáßa,
Nem lévén egyßer-is a'nak fel-bomláßa.

Futottál, fáradtál, hogy kedvemet lelnéd,
A'zal hüségedet hogy meg-petsétselnéd,
Hogy ßívedet e'zel ßívemnek ßentelnéd,
Örömömet a'zal hogy fellyebb emelnéd.

Kivált ſzüntelen azt elöttem viſelem,
Mikor halálomról jöve Mennyből jelem,
Melly nagy vólt ſzivedben a'kor a' ſérelem s
Véreddel-is mert jól tettél vólna velem.

Nem vólt meg-ſzünéſe sürü ſiráſodnak,
Böv patakot mosó könyv-hullatáſodnak,
Éjjeli 'nappali fohászkodáſodnak,
Égre fel-botsátott nagy jajgatáſodnak.

Hidegült teſtemet ſirván apolgattad,
El-hervadt ortzámat ſirván tsókolgattad,
Keſerüségedben ruhádat ſzaggattad,
Gróf BÁNFFI KATAdat ſzüntelen jajgattad.

Oh hogy köſzönjem-meg illy' nagy hüségedet!
Mivel fizeſſem-meg illy' kegyeſségedet?
Mivel hálájam-meg illy' nagy ſzerelmedet,
És érettem véghez vitt gyötrödéſedet.

Légyen mind ezekért az ISTEN jútalmad,
Háborúságidban erös bízodalmad,
Ellenségid ellen Mennyei óltalmad,
És ez élet után örök nyúgodalmad.

Fel-nyitom elötted, Angyalom, ſzivemet,
Elödbe terjeſztem egéſz életemet,
Hogy-ha tapaſztaltad valaha vétkemet,
Botsaſſad-meg hibás tselekedetemet.

Noha nem vétettem ellened tudtomra:
Miért vettem vólna azt gondolatomra?
Holott ſoha te-is nékem bántáſomra
Nem vóltál, hanem nagy vígaſztaláſomra.

Egy

Egy kéréſem vagyon, adj helyt kéréſemnek,
Töltsd-bé kívánságát Bútsúzó ſzivemnek,
Mikor napod húnyik, add-meg ezt kedvemnek,
Téteſſed melléje teſtedet teſtemnek.

Hogy teſtünknek együtt légyen nyúgováſa,
Együtt légyen onnét fel-is támadáſa,
Mikor leſz a' végsö nap' fel-virradáſa,
És az Árkangyalnak ſzent trombitáláſa.

El-mégyek, hív Férjem már nyúgodalmomra,
Légyen ISTEN veled! de bútsúzáſomra
Felelj bár tsak két ſzót, hogy újúlaſomra
Légyen az, és végsö víga ſztaláſomra.

II. *Bútsúzik, mint kedves Nényjeitöl, és N. M. Gr. édes Atyjának teſtvér Atyjafiaitól, M. Gr. Los. BÁNFFI MÁRIA Aſſ. ö* Excellentiájától, *N. M. Gr. Maros-Németi* Gyulai Ferentz *Generalis Ur ö* Excellentiája' *nagy kegyeſségü özvegyétöl, és M. Gr. L.* Bánffi Klára *Aſſ. ö Excellentiájától, M. Gr. B.* Bethlen Ádám *Udvari Arany' Kóltsos Camerarius, Praeſidens, és Gubernialis Conſiliarius Ur ö Excellentiájának, ſzerelmes Hites-Párjától.*

Emlitem már nevét BÁNFFI MÁRIÁnak,
Néhai GYULAI FERENTZ Ur' Párjának:
Ugy ſzintén nevét-is Gróf BÁNFFI KLÁRÁnak,
Gróf BETHLEN ÁDÁM Ur ſzerelmes Társának.

Ked-

Kedves Gróf Néném! tovább-is köztetek
Maradnék, és együtt vígadnék veletek,
Ha lehetne; de el kell már közületek
Mennem: azért el-is bútsúzom tőletek.

Gróf édes Atyámnak vólt olly' rendeléſe,
Mikor e' Földről lett Mennybe fel-menéſe,
Hogy árvaságomnak fel-neveltetéſe
Réátok bízatnék és gondviſeléſe.

Atyám rendeléſe ſzent vólt elöttetek,
A'nak mindenekben híven engedtetek;
Mert kegyeſen réám gondot viſeltetek.
A' jó erköltsökben fel-is neveltetek.

A' melly virtusokkal éltemben fénylettem,
Azokat tőletek tanúltam és vettem;
Nagy kegyeſségteket magamnak fel-tettem
Példáúl, és tellyes ſzívből azt követtem.

Kivált azt fel-írva viſelem ſzivemben,
Réám melly nagy gondot végsö inségemben
Viſeltetek és nagy keſerüségemben!
És mint bíztattatok ſzörnyü gyötrelmemben!

Éjet napot egyé tettetek mellettem:
Halálos ágyamba mihelyt ſzegeztettem,
Hitetek' ölében Égre emeltettem,
Ugy eſedeztetek ISTENnek érettem.

Látván a'kor, hogy el-hünyik életemnek
Napja, meg-feleltem köteleſségemnek:
Bútsúzását a'kor ki-öntvén ſzívemnek,
Ajánlottalak mind ketten ISTENemnek.

Moſt-

Moſt-is áldáſt mondok mind ketten réátok:
Dajkálkodni velem hogy nem ſajnáltátok,
Hogy gyengeségemet jóra oktattátok,
Légyen azért Mennyben fényes koronátok.

A'dig-is, míg nyújtja ISTEN élteteket,
Fundálja-meg híven jó ſzerentséteket,
Tsendeſitse a' ſok háborgó ſzeleket,
Hogy fel-ne forgaſsák azok kedveteket.

Kérlek pedig, kedves Néném, ſzíveſen;
Ha mit ellenetek ejtettem vétkeſen,
Azt meg-engedjétek moſt nékem kegyeſen,
Hogy fel-vett útamra meheſſek tsendeſen.

III. *Bútsúzik ſzerelmes teſtvér Bátyjától, M. Gr. L.* Bánffi Diénes *Urfiö Nagys. Felſége*s Király-Aſzſzonyunk*nak Udvari Arany' Költsos Komornyikjától.*

Gróf BÁNFFI DIÉNES Urfi, réád térek
Beſzédemben, mint-hogy vagyunk egy teſtvérek:
Erköltseid hozzám tiſzták és fejérek
Vóltanak, a' mellyet ſzívből meg-eſmérek.

Atyafiságodban vólt nagy vígadáſom,
Jó indúlatodban tellyes meg-nyúgváſom:
Ha mikoron történt ſértö búsúláſom,
Vóltál nékem mindjárt kéſz vígaſztaláſom.

Az moſt-is epeſzti háború ſzívemet,
Meg-újitja terhes keſerüségemet,

Hogy

Hogy mikor le-tettem földi életemet,
Nem láttalak a'kor téged' testvéremet.

Fájlaltam, hogy veled nem lehettem ſzemben,
Gyötrödtem utánnad nagyon bús ſzívemben,
Sírván: kettőztettem ſokſzor beſzédemben:
Vajha láthatnálak még egyſzer éltemben.

A'kor nem halhatván Bútsú-vételemet,
Moſtan már elötted ki-öntöm ſzívemet,
Az Égre emelem eſedezéſemet,
És tellyes lelkemből kérem ISTENemet:

Hogy vígyázzon Mennyből Grófi ſzemélyedre;
Terjeſſze áldáſid egéſz életedre,
Homályt ne boritson ſoha víg kedvedre,
És meg-ſzégyenitse kik törnek fejedre,

Kedves Bátyám! hozzád e' végső kéréſem,
Ellened ha- eſett valaha vétéſem,
Köteleſségemről vagy felejtkezéſem,
Légyen a'ról töled botsánat-nyeréſem.

IV. *Bútsúzik kedves teſtvér Öttseitöl, M. Gr. L.* Bánffi Klára, Ágnes *és* 'Su'sánna, *Kis-Aſſzonyoktól ö Nagyságoktól.*

Teſtvér Gróf Öttséim, úgy-mint BÁNFFI KLÁRA,
ÁGNES, és 'SU'SÁNNA! kik vígaſságára
Vóltatok ſzívemnek és nyúgodalmára,
E' Koporsó a' míg engem' bé nem zára,

Igaz vólt hüségem mindenkor hozzátok;
Mivel-hogy kedveſek elöttem valátok,

És a' mit akartam, ti-is akartátok:
Áldáſt mondok moſt-is mind hárman réátok.

Mint Tavaſzi ró'sák virágos-kertekben,
Ugy ékeskedjetek ſzép ſzüzeſſégtekben,
És nevekedjetek drága híretekben,
Míg koronát nyertek végre az Egekben.

V. *Bútsúzik Néh. M. édes Atyjával egy teſtvér Nénjének, N. M. Gr. L.* Bánffi Kata *Aſſz. ö Excellentiájának, N. M. L. B. H.* Veſſelényi Iſtván *Ur ö Excellentiája' Házas-Társának, kedves Gyermekeitöl, ú. m. M. L. B. H.* Veſſelényi Ferentz *K-Szólnok Vármegyei Fö-Iſpán Ur ö Nagyságától, M. L. B. H.* Veſſelényi Iſtván *Ur ö Nagyságától, és M. L. B. H.* Veſſelényi Mária *Aſſz. ö Nagyságától, M. L. B. Br.* Jó'ſika Mó'ses *Ur ö Nagyságának kedves Hites-Párjától.*

Immár VESSELÉNYI FERENTZ Fö-Iſpánnak,
Öttsének-is nevét említem ISTVÁNnak:
Kik mint-hogy engemet igaz ſzívböl ſzánnak,
Vég' bútsúzáſt tölem nagy méltán kívánnak.

Ezek mellé téſzem nevét MÁRIÁnak,
A' VESSELÉNYI Ház' fényes Tsillagának,
JO'SIKA MO'SES Ur' ſzerelmes Párjának,
És kedveſen fénylö ſzép Koronájának.

Mind hárman Atyámnak hív Atyjafiától,
Származtatok, úgy-mint Gróf BÁNFFI KATÁtól,
VES-

VESSELÉNYI ISTVÁN Ur' kedves Társától,
Az ISTEN Hazának kegyes Dajkájától.

Mint-hogy igen nagy vólt hozzám kegyeſségtek,
Kívánom az ISTEN légyen erőſségtek,
Meg-ſégyenítteſsék minden ellenségtek,
Végre az Egekben légyen idveſségtek.

VI. *Bútsúzik Néh. édes Atyjával egy-teſtvér Nénjének, M. Gr. L.* Bánffi Mária *Aſſ. ö Excellentiájának, N. M. Gr. M-Németi* Gyulai Ferentz *Generalis Ur ö Excellentiája' kegyes Özvegyének, kedves Gyermekeitöl, ú-m. M. Gr. M-Németi* Gyulai Klára *Aſſonytól, M. Gr. Beth.* Bethleni Imre *Ur ö Nagys. ſzerelmes Hites-Párjától, úgy M. Gr. M-Ném.* Gyulai Ferentz *Fö Strása-Meſter Urtól, és M. Gr. M Ném.* Gyulai Sámuel *Kapitány Urfitól, ö Nagyságától.*

Fordítom beſzédem' GYULAI KLÁRÁra,
Gróf BETHLEN IMRÉnek hívséges Párjára:
A' ki úgy tündöklik Férjének javára,
Mint fel-kelö napnak virradó ſúgára.

Ugy ſzintén GYULAI FERENTZnek nevére
Térítem Verſemet, és kedves öttsére,
SÁMUELre, kiket vévén ſzekerére
A' jó hír, fel-emel nagyon még végtére.

ermeki mind hárman ama' nagy Anyának
Vagytok, tudniillik BÁNFFI MÁRIAnak,

Idvezült Gróf Atyám' hív Atyjafiának,
Néhai GYULAI FERENTZ Ur' Párjának.

Hozzám nagy ſzeretet forrott ſívetekben:
A' mellyért kívánom, jó ſzerentsétekben
ISTEN elö-vigyen és ſzép híretekben,
Végre bóldogságot adjon az Egekben.

VII. *Bútsúzik N. M. édes Atyjával egy-teſtvér Húgának, M. Gr. L.* Bánffi Klára *Aſſ. ö Excellentiájának, M. Gr. Beth.* Bethlen Adám *Udvari Arany' Kóltsos Camerarius, Praeſidens, és Gubernialis Conſiliarius Ur ö Excellentiája' ſzerelmes Hites-Párjának kedves Gyermekeitöl, ú-m. M. Gr. Beth.* Bethlen Gábor *Doboka-Vármegyei Fö-Ispán Urtól, M. Gr. Beth.* Bethlen Ádám *Fö Strása-Meſter Urtól, és M. Gr. Beth.* Bethlen Miklós *Urfitól, ö Nagyságoktól.*

Már a' BETHLEN Házban ama' Tsillagokat,
BETHLEN GÁBOR, ÁDÁM, és MIKLOS Grófokat
Meg-ſzólítom: tudván Atyafiságokat,
És érettem ejtett könyv-hullatáſokat.

Ti mind hárman ama' nagy Heröinától
Származtatok, úgy-mint Gróf BÁNFFI KLÁRÁtól,
Idvezült Gróf Atyám' ſzerelmes Húgától,
Gróf Praeſidens BETHLEN ÁDÁM Ur' Párjától.

Igaz Atyafiság lakozott bennetek,
Igaz és hívséges vólt hozzám ſívetek,
Vídám ſzerentsémen óh mint örültetek!
A' bal ſzerentsétöl óh mint féltettetek!

ISTEN, a' ki tudja hozzám jóságtokat,
És fel-írta igaz Atyafiságtokat,
Szállítson réátok olly' ſok áldáſokat,
Ragyogtat a' Ég Ép Ég melly ſok tsillagokat.

VIII. *Bútsúzik M. Lib. B. Los.* Bánffi Farkas *Ur ö Nagyságától.*

Báró BÁNFFI FARKAS Ur! kegyeſségedet
Tudom, és Szívbéli egyeneſségedet:
Mellyel meg-mútattad hozzám hívségedet,
És meg-petsételted igaz vérségedet.

Tekintsen az ISTEN illy' kegyeſségedre,
Nyiſſa-meg Egeit buzgó kéréſedre,
Mennyei Galambját repitse kezedre,
És öntsön böv áldáſt Uri Személyedre.

IX. *Bútsúzik M. L. B. Los.* Bánffi 'Sigmond *Gubernialis Conſiliarius Ur ö Nagyságától.*

Báró BÁNFFI 'SIGMOND Ur! írva Szívemben
Vagyon drága neved, azért beſzédemben
Réád térek; mert áll kötelesſségemben,
Hogy meg-emlitselek Bútsú-vételemben,

ISTEN, ki tégedet tart igaz Hívének,
Nyiſſa-fel tárházát böv kintsü Egének,
És öntse áldáſit réád kegyelmének,
Hogy lehesſs haſznára az ö Szent Népének.

X. *Bútsúzik M. L. B. Los.* Bánffi László *Kraſzna-Vármegyei Fö-Ispán Ur ö Nagyságától.*

Ta-

Tapaſztaltam ſokſzor Atyafiságodat,
Báró BÁNFFI LÁSZLO Ur, és jóságodat
A' mellyért kívánom, teſti fátorodat
Ha le-téſzed, nyerd-el várt bóldogságodat.
Míg pedig hány téged' ez élet tengere,
Örizzen az Égből ISTEN' ſzent fegyvere,
Járjon körülötted Mennyei ezere,
Hogy ne ártson néked ſoha ſenki pere.

XI. *Bútsúzik kedves Sogorától, M. Gr. Beth.* Bethlen Ádám *Udvari Arany' Koltsos Camerarius, Praeſidens, és Gubernialis Conſiliarius Ur ö Excellentiájától.*

Gróf BETHLEN ÁDÁM Ur! azt ki nem mondhatja
El-fáradt nyelvemnek rebegö ſzózatja,
De talám penna-is azt le-nem írhatja,
Hozzám melly igaz vólt ſzíved' indúlatja.
Fizeſſe-meg ISTEN drága jóvóltodat,
És hozzám mútatott nagy buzgóságodat,
Illatozza Mennyből ſzent áldozatodat,
Emelje nagyobbra nagy méltóságodat.

XII. *Bútsúzik a' M.* Bánffi, Bethlen, Kemény, Kornis, *és* Hallér, *nagy Uri Familiáktól, mint N. M. édes Atyja' Lineáján lévö kedves Uri Atyjafiaitól: ezek között nevezeteſen M. G. Hal.* Hallér Kata *AſſE. ö Nagyságától, N. M. Gr.* Tsáki 'Sigmond *Ur ö Nagys. Özvegyétöl.*

Mindnyájan, kik BÁNFFI Vérből eredtetek,
Vagy BETHLEN és KEMÉNY Házból ſzülettetek,
Ugy mindnyájan, kiknek van' KORNIS nevetek,
Vagy a' HALLÉR Házban vigan zöldelletek.

Vagyon Gróf Atyámtól vérségem hozzátok,
Kívánom, vígyázzon az ISTTEN réátok,
Ez ámyék Világot mikor el-hagyjátok,
Légyen kéſzen Mennyben fényes koronátok.

Név ſzerint köztetek Gróf HALLER KATÁra,
Néhai Gróf TSÁKI 'SIGMOND Ur' Párjára,
Áldáſt mondok; mert vólt vígaſztalására
Szivemnek, míg érnék a' végsö órára.

Vígyázzon az ISTEN bús özvegységére,
Ne ſzállítson újjabb bánatot ſzívére:
Életének mikor végsö léptsöjére
Érkezik, menjen-fel Sion' ſzent hegyére.

XIII. *Bútsúzik a' M.* Torotzkai *és* Nádudvari *Uri-Familiáktól, mint N. M. édes Anyja' Lineáján lévö kedves Uri Atyjafiaitól.*

Mint-hogy Vérségemmel ti-is ditsekedtek,
Kik a' TOROTZKAI Házban fényeskedtek,
És kik NÁDUDVARI névvel ékeskedtek,
Bútsú-vételemből ki-is nem rekedtek,

Gróf Anyámról tudván igaz Vérségteket,
Kívánom, bé-töltse ISTEN kedveteket,
Nagyobbra emelje jó ſzerentséteket,
Meg-is koronázza végre hiteteket.

XIV.

XIV. *Bútsúzik M. Gr.* Eſzterházi Kata *Aſſ. ö Nagyságától, N. M. Gr. Zabolai* Mikes Ferentz *Ur' ö Nagysága Özvegyétöl.*

ESZTERHÁZI KATA Aſſony! ki Férjedet
Gyáſzolod néhai MIKES FERENTZedet,
El-nem halgathatom Grófi nagy nevedet,
Tapaſztalván hozzám igaz hívségédet.

ISTEN böv áldáſit ſzemélyedre ontsa,
Hogy tsendeſségedet új bú fel-ne bontsa,
És a' bal ſzerentse házad' el ne rontsa,
Míg fenn áll az Égnek tsillagos abrontsa.

XV. *Bútsúzik ſzerelmes Férjének teſtvér Ö tsétöl, M. Gr. B-Jenöi* Székely Ádám *Urfi ö Nagyságától.*

Gróf SZÉKELY ÁDÁMnak térek már nevére,
Szerelmes Férjemnek mivel-hogy Teſtvére:
Légyen a' ſzent ISTEN nékie vezére,
Míg el-jut Mennyei tsendes rév-helyére.

XVI. *Bútsúzik ſzerelmes Férje' Lineáján lévö Uri Familiáktól.*

Fényes Uri Házak, mellyeknek vérségtek
Vagyon hív Férjemhez és köteleſségtek!
E' töviſſes Földön légyen békeségtek,
Végre az Egekben örök ditsöſségtek.

XVII. *Bútsúzik Tselédjeitöl.*

Mindnyájan, kik nékem Tselédim vóltatok!
Mint-hogy engem' igaz ſzívböl ſzolgáltatok,

És hívataltokban híven el-jártatok,
Nyúgtaſſa-meg ISTÉN áldáſit rajtatok.

XVIII. *Bútsúzik-a' Tiſztelség-tévö Seregtöl.*

Ide fel-gyült Sereg! fel-írtam Szívemre,
Híven meg-jelentél hogy temetségemre:
Figyelmezzél rövid bútsú-vételemre,
Mert végsö halgatás jö mindjárt nyelvemre.

Öntse ISTEN Mennyböl réád böv kegyelmét,
Ellenségid ellen nyújtsa ſegedelmét,
Szerentsédnek hogy ne laſſad vezédelmét;
Mennyben meg-tetézi míg rajtad Szerelmét.

C H O R U S.

Igy éle, így méne Mennybe e' Szép Alak,
Kinek terméſzete arany vólt, nem ſalak,
Ugy éltek Férjével, mint vízben a' halak,
Örvendnek már néki a' Mennyei falak.

Teſtének e' Bóltban lön temettetéſe,
Mellyben légyen; mondjuk! tsendeſen fekvéſe,
Míg léſzen a' végsö napnak fel-tetzéſe,
És ama' Mennyei trombita' zengéſe.

A'koron a' porból leſz' fel-támadáſa,
És el-vált Lelkében új foglaltatáſa,
Azután a' Mennybe fel-ragadtatáſa,
Ott véget nem tudó Szent vígadozáſa.

V É G E.

Ama'

Ama' Virág-ſál korában el-hervadott

SZÜZNEK

NÉHAI MÉLTOSÁGOS GROF

NAGY-ERTSEI

TOLDALAGI SÁRA

KIS-ASZSZONY Ö NAGYSAGÁNAK,

NÉH. MÉLT. GR. *N-ERTSEI*

TÓLDALAGI MIHÁLY

UR Ö NAGYSÁGA',

É s

Néh. Mélt. Gróf *Tantsi*

FÖLDVÁRI ER'SÉBETH

Aſſzony ö Nagysága',

ÉKES TERMETTEL ÉS TISZTA ERKÖLTSÖLKEL

VIRÁGZO LÉÁNYANAK

Keſerves Verſekben foglaltatott

VÉGSÖ BUTSUZÁSA:

Melly

El-énekeltetett Koronkában a' temetéſi tiſztesſégnek napján M D CC L Eſztendöben.

SÁron mezejében termö virágokhoz,
Illatjokkal kedves hiátzintusokhoz,
Égi Liliárványnál Lebb tulipántokhoz,
Mosolygó ró'sákhoz, és liliomokhoz.

Hasonlók a' Szüzek, mind virágzásokkal,
Mind kedves és drága illatozásokkal,
Mind motskot kerülö Lép tiLtaságokkal,
Mind hamar eshetö el-hervadásokkal.

Míg a' kéken festet Ég kedves napokat
Szolgáltat, mútatják illatozásokat,
A'dig a' virágok és vídámságokat,
Nem pedig tsüggedö hervadozásokat.

De ha az Ég fordúl égö melegekre,
Vagy éLakról jövö fagyos hidegekre,
A' gyenge virágok hervadván végekre
Érkeznek és még nem várt enyéLetekre.

Gyenge Szüzeknek-is a'dig virágzások
Fénylik, és kedvesen tart illatozások,
Kívánt napjaiknak míg vídám folyások
Vagyon, és Lerentsés kerekén forgások.

De a' nyavalyáknak ha forró melege,
Oltromolni kezdi öket vagy hidege,

Bo-

Borúl a' halálnak réájok fellege,
És a' porba ejti őket fergetege.
E're most én vagyok TOLDALAGI SÁRA
Példa, Édesfségnek ki Koronájára
Méltónak mondattam fülem' haliottára;
De hamar el-múlék életem, mint pára.
Nem foká lakhatám Földi fátoromban,
Halal le-fzakafzta Virág-fal koromban:
Fekfzem már bé-zárva e' fetét Bóltomban;
De lelkem örvendez fenn Paraditsomban.
Mint-hogy el-húnyt napja rövid életemnek,
Fel-nyitom tár-házát Bútsúzó Fivemnek:
Haljátok-meg, kérlek, kik temetéfemnek
Napján jelen vagytok, rendelt befzédemnek.

I. *Bútsúzik kedves teſtvér Bátyjától, M. G. N-Ertsei* Tóldalagi László *Ur ö Nagyságától, és kedves Ángyától, M. Gr. Tz.* Vaſs Kata *Aſſ. ö Nagyságától, említett M. Gr. Ur ö Nagyságának ſzerelmetes Hites-Párjától.*

Szívemben Te hozzád leg-elsöben vérem
Buzdúl-fel, nagy hírrel tündöklö Teſtvérem,
TOLDALAGI LÁSZLO Gróf Ur! meg-eſmérem,
Jósagodat hogy fel-nyelvemmel nem érem,
Gróf VASS KATA, kedves Ángyam, Felesége
Említett Bátyámnak és nagy ékeſsége!
Buzog Te hozzád-is fívem' melegsége;
Életemnek vóltál mert nagy reménysége.

Gróf édes Anyámnak eſvén ki-múláſa
Ez árnyék Világból és Mennybe jutáſa,
Szárnyaitok alatt az-után nyúgváſa
Vólt árva fejemnek és múlatozáſa.
Példás kegyeſséget hozzám követtetek;
És mindenkor igaz £ívet viſeltetek:
Halálos ágyamban mit nem miveltetek?
Hogy valamiként jót velem teheſſetek.
Jóságtokat ISTEN meg-jútalmaztaſſa,
Szerentséteket olly' értz' talpra állaſſa,
Hogy azt ſemmi £élvéℓ meg ne mozdíthaſſa,
A'nál inkább ſoha fel ne ſorgathaſſa.
Kedves Gyermekitek, mint Sáron' ró'sái;
Vagy mint Jérikonak zöldellö pálmái,
Nevekedjenek, hogy légyenek plántái,
Az ISTEN' Házának és £ép Koronái.

II. *Bútsúzik kedves teſtvér Bátyjától, M. G. és Kapitány N-Ertsei* Tóldalagi János *Urſi ö Nagyságától.*

Uri virtuſidddal ki vagy eſméretes;
TOLDALAGI JÁNOS Gróf, és ditséretes;
Lévén £íved hozzám igen tökélletes,
Vóltál én elöttem igen kellemetes.
Kedves teſtvér Bátyám! valál nagy reménye
Árva fejemnek, míg fénylett napom' fénye;
De már el-boritá a' halál' örvénye
Életemet, hozván ezt ISTEN törvénye.
Forró £eretettel rejteke £ívemnek
Buzogván Te hozzad, nevét ISTENemnek

Ké-

Kérem, hogy ſummáját Bútsú-vételemnek
Tölcse-bé és végsö eſedezéſemnek.

Irja-fel nevedet ISTEN tenyerére,
Méltóztaſſon böven drága kegyelmére,
Légyen életednek hívséges vezére,
Ne boritson homályt víg napod' fényére.

III. *Bútsúzik kedves teſtvér Bátyjától, M. G. N-Er.* Tóldalagi Ferentz *Urfi ö Nagyságától.*

Virtusiddal a' ki Szövétnek módjára
Tündöklesz nagy hírü nemzeted' javára,
TOLDALAGI FERENTZ Gróf Urfi! ſzavára
Figyelmezz nyelvemnek és bútsúzására.

Teſtvér Bátyám lévén, igaz Vérségednek,
Kárbunkulusoknál drágább hívségednek,
Gyémánt-könél erösb köteleſségednek,
Meg-feleltél híven, és ſzeretetednek.

Szép ſzüzeſségemnek ki-nyílt ró'sájára
Vígyáztál, mint féltö ſzemed' világára:
Mindent véghez vittél víga ſztalására
Arva ſorſomnak és kívánt nyúgalmára.

Jútalmaztaſſa-meg ISTEN hívségedet,
És hozzám mútatott nagy kegyeſségedet:
Számos Eſztendökre nyújtsa életedet,
Halgaſſa-meg Mennyböl minden kéréſedet.

IV. *Bútsúzik kedves teſtvér Bátyjától, M. Gr. N-Er.* Tóldalagi Pál *Urfi ö Nagyságától.*

Gróf TOLDALAGI PÁL Urfi! ifjúsággal
A' ki ékeskedel, mint kedves virággal,

És jó erköltsel-is, mint ſzép pálma ággal,
Tellyes ſzívem hozzád forró buzgósággal.
Mert, mint teſtvér Bátyám, igazán ſzerettél,
Szerentsés ſorſomon nagyon örvendettél:
A' mit tudtál, értem mindent el-követtél;
Halálomon óh melly ſok könyvet ejtettél!
Légyen ISTEN elött kedves ifjúságod,
Ne eſsék a' porba kegyes kívánságod,
Arany fövenyekkel foljon vídámságod,
Nevekedjék nagyra Uri méltóságod.

V. *Bútsúzik kedves teſtvér Nényjétől, M. Gr. N-Er.* Tóldalagi Er'sébeth *Aſſ. ö Nagyságától, N. M. Fr.* Fekete Sámuel *Ur' kegyes Özvegyétől.*

Gyáſzos TOLDALAGI ER'SÉBETH, nevedet
Említem tiſztelvén Grófi ſzemélyedet:
Ki el-ſalaſztottad drága kedveſedet,
FEKETE SÁMUEL ſzerelmes Férjedet.
Atyafiságodról nyelvem valláſt téſzen,
Mert ſzolgáltál nékem nagy-híven és kéſzen:
Utólsó beſzédem te hozzád ez léſzen,
Moſt mikor magához ISTENem fel-véſzen.
Légyen, kedves teſtvér Néném, ſegedelmed
ISTEN, Gyermekiddel együtt hijedelmed,
Bús özvegységedben hatalmas védelmed;
Fordúljon víg napra keſerves ſérelmed.

VI. *Bútsúzik kedves teſtvér Nényjétől, M. Gr. N-Er.* Tóldalagi Kata *Aſſ. ö Nagyságától, M.*

M. Gr. Tz. VASS ÁDÁM *Ur ö Nagys. ſzerelmes Hites-Párjától.*

TOLDALAGI KATA Gróf Aſſony Párjának
Kit tart Gróf VASS ÁDÁM Ur, és Tsillagának:
Teſtvér Néném lévén, ſíved' fájdalmának
Nints' vége, ſem könyved' ſebes folyásának.
Hozzám tsattoltatva a' mint a' vérségnek
Arany' lántzával, úgy vóltál a' hívségnek:
Jómra ha lehettél, azt nagy kedveſségnek
Tartottad, és igen drága nyereségnek
Légyen életednek ISTEN erös vára,
Kedves Gyermekidet drága irgalmára
Méltóztaſſa, és légy NOAMI, nem MÁRA:
Ezt kívánja néked TOLDALAGI SÁRA.

VII. *Bútsúzik M. ifjabb Tan.* Földvári Ferentz *Urtól, mint kedves Bátyjától, és N. M. Gr. Aſſony-Anyjának teſtvér Atyjafiától.*

FÖLDVÁRI FERENTZ Ur! Gróf édes Anyámnak
Teſtvére elmérlek ſzerelmes Bátyámnak:
Látod, már végére jutottam pályámnak,
És réſzeſe lettem Mennyben koronámnak.
Fényes virtuſidnak vóltam tiſztelöje;
Mert Te-is ſorſomnak vóltál ſegitöje,
Kívánt ſzerentsémnek fellyebb emelöje,
Tiſzta erköltsimnek igaz ditséröje'
Dolgaidat ISTEN végye jóbb karjára,
Sieſſen Házadnak víga ſtalására,

Élc-

Életednek álljon kéſzen óltalmára,
És áldozatodnak illatozására.

VIII. *Bútsúzik kedves Sogorától, M. Gr. Tz.* Vaſs Ádám *Ur ö Nagyságától.*

Említem, VASS ÁDÁM Gróf Ur, már nevedet:
Fel-írtam Élvemben emlékezetedet,
Mert ſokſzor mútattad hozzám hívségedet,
És példára méltó nagy kegyeſségedet.
Kegyes életednek ſzerentsés folyáſa
Hibát ne ſzenvedjen, mint napnak futáſa:
Bövölködjék rajtad az ISTEN áldáſa,
Míg léſzen lelkednek Mennybe bé-jutáſa.

IX. *Bútsúzik közel és távól lévö kedves Atyjafiaitól és Esméröitöl öſzveséggel.*

Töletek-is, kikhez vagyon vagy vérséggel
Szent köteleſségem, vagy esméretséggel,
Bútsúzom, mint illik, engedelmeſséggel;
Mert el-kell e' Földet hagynom ſietséggel.
Sion' Hegyén álló Bárány' ſeregében
Szüzek közt, örvendvén lelkem jegyesében,
Kéri, hogy néktek réſzt adjon kegyelmében,
Es állhatatoſon tartson védelmében.

X. *Bútsúzik a' Tiſzteſség-tévö Seregtöl.*

Mindnyájan, kik nékem tiſzteſséget tenni
El-nem múlattatátok, és itt meg-jelenni,
Áldáſſal hozzátok méltóztaſsék lenni
ISTEN, és titeket kegyelmébe venni.

V É G E.

BU-

BUTSUZTATO VERSEK,

Mellyek

Amaz ékes termetü és tiſzta erköltsü

SZÜZNEK,

NÉHAI MÉLTOSÁGOS GROF

KIS-RHÉDEI

RHÉDEI ÉVA

KIS-ASZSZONY Ö NAGYSÁGÁNAK,

Zöldellö ifjúságát ditséretes Uri Virtusokkal ékeſitö

MÉLTOSÁGOS GROF *BETHLENI*

BETHLEN GYÖRGY

UR Ö NAGYSÁGA'

Szerelmetes, hívséges, és tökélletes, de már ez életböl ki-költözött

JEGYESÉNEK,

Temetéſi tiſzteſség-tételekor el-énekeltettek a' Kolo'svári Reformáta Eklé'siának nagyobb Templomában, 1751 Eſztendöben Szent György Hav. 18 napján.

Melly

MElly kedves a' hajnal-tsillag' fel-tetſéſe,
És a' kéken feſtett Égen tündöklêſe,
Mikor nintsen ſetét ködbe merülêſe,
És táblás fellegek közzé rejtezéſe.

Olly kedves vala Gróf RHÉDEI ÉVÁnak,
Néhai RHÉDEI ÁDÁM Ur Rajjának,
Mint tiſzta ſüzeſség' ritka példájának,
Élete, míg fénylett ſúgára napjának.

Ékeskedik vala már adott jegyével
Gróf BETHLEN GYÖRGY Urnak, arany gyürüjével;
De küſzködni kezdvén a' bal ſzerentsével,
öſzve nem kelhete kedves Jegyesével.

Hátra három, és nem több napok valának,
Mellyek egy-más után mihelyt el-folynának,
Ez vala ſzándékok, örömre jutnának,
És víg Menyegzöi Fáklyák gyújtatnának.

De, óh nagy változás, az öröm el-múla,
És harmad nap elött jaj-ſzóra fordúla;
E' Gróf Kis-AſſZonyra mert olly' kín tódúla,
Melly miatt hirtelen halálba borúla.

Siet-

Sitteti-is már Mennybe indúlását;
De mint-hogy fájlalja tölünk-is válását,
Kér, hogy halgaſſuk-meg végsö bútsúzását:
Azért így kezdi-el beſzéde' folyását.

I. *Bútsúzik ſzerelmes Jegyesétől, M. Gróf Bethleni* Bethlen György *Ur ö Nagyságától.*

Jegyeſem Gróf BETHLEN GYÖRGY, ſzívemnek ſele!
Réám fúva, látod, Mennyből az UR' ſzele,
Melly miatt életem, mint pára, el-kele,
Borúlván teſtemre halál' fagyos tele.

Olly' nagy, mint a' tenger, bánatja ſzívemnek,
Habja tsak nötön-nö keſerüſégemnek,
Mivel-hogy utánna Jegyeztetéſemnek
Nem érem kezdetét Páros életemnek.

Bádjadoz ſzívem, és magával alig bir:
Vallyon hol hallatott e'nél ſzomorúbb hír?
Egy *Seculum* könyve illy' dolgot alig ír,
Jegyeſt Jegyesétől hogy el-kapna a' sír.

Lettem halálommal majd Világ' tsudája,
A' repdesö hírnek köz matériája;
De halgatok, mert ez ISTENem munkája.
Kinek fel-nem bomol ſzent ſententziája.

Hallgaſs Te-is, kedves Jegyeſem, és zárt tégy
Ajakidra, búsúlt panaſzidban bölts légy,
Sürü zokogáſid között pihenéſt végy;
E'zel ISTÉN elött mert ſokkal többre mégy.

Várjad állhatatos hittel ſegédelmét,
Nem vonja-meg töled Atyai kegyelmét,
Fel-virraſztja reád újonnan ſzerelmét,
Fel-váltja örömmel ſívednek sérelmét.

Oh melly nagy bánatom vólt, mikor le-tettem
Életemet, a'kor hogy nem ſzemlélhettem
Uri ſzemélyedet, hogy nem beſzélhettem
Veled, és egy-két ſzót hozzád nem tehettem.

Adott jegy-gyürüdet újjomban ſorgattam,
Tündöklö gyémántját ſirva tsókolgattam,
El-maradáſodat zokogva ſirattam,
Könyvem' záporával ortzámat áztattam.

Meg-hagytam: újjomban jegy-gyürüd hagyatnék,
Míg koporsójába teſtem bé-záratnék,
De a'kor újjomból híven ki vonatnék,
És néked, ki-adtad vólt, viſſza-adatnék.

Ugy lett. Tartsad-meg azt, mint féltö kintsedet,
Mellyröl emlegeſs-meg engem' Jegyeſedet;
Fel-metſzettem én-is ſívemre nevedet,
Koporsómba hozván emlékezetedet.

A' melly áldáſokat vettem vólt nyelvemre,
Mikor végsö homály borúlt életemre,
Véſzem tsak azokat bútsúzó ſívemre
Moſt-is, és te réád mondom Jegyeſemre.

Más Jegyeſem vagyon nékem már helyetted,
Ama' JE'SUS, kiben te-is helyheztetted
Reménységedet és hitedet vetetted:
Álljon ez mindenkor kéſzen te melletted.

Mint-

Mint-ha a' ſemmiből hozna valóságot
A' meg-aſzott fából moſolygó virágot,
A' vak ſetétségből ſzép világoſságot,
És a' tüzből vizet, melly üz ſzomjúságot:
Olly tsudálatoſon vígaſztaláſodat
Hozza-ki, üzze-el ſzomorúságodat,
Támaſzſza-fel iſmét hajnal-tsillagodat,
Töltse-bé egéſzlen ſzent kívánságodat.

II. *Bútsúzik kedves teſtvér Nényjétől, M. Gr. K-Rh.* Rhédei Dru'siána *Aſzſz. ö Nagys. M. L. B. M-Gy-M.* Keméný Ádám *Ur ö Nagys. kegyes Hites-Párjától.*

Mint-hogy e' Koporsó teſtemet bé-zárja,
Lelkem pedig már a' ſzép Egeket járja,
Tudom, Gróf RHÉDEI DRU'SIÁNA várja,
Szómat, Báró KEMÉNY ÁDÁM Urnak Párja.

Kedves teſtvér Néném! drága kegyeſséged,
És Aſzſzonyi rendben ritka böltseſséged,
Tudva vagyon, kivált hozzám nagy hívséged,
És Atyafiságos tökélleteſséged.

Igaz ſzívet hozzám mindenkor viſeltél,
Atyafiságodnak ſzentül meg-feleltél,
Mert árvaságomban híven fel-neveltél,
És a' ditséretnek halmára emeltél.

Páros ſzerentsémen óh mint örülſz vala!
Várván, hogy fel-jöne a'nak víg hajnala;
De hogy el-ſzakada elétem' fonala,
Azon kegyes ſzíved majd épen el-hala.

Oh mint igyekezted végső gyötrelmemet
Enyhíteni, a' melly ſaggatta teſtemet,
És által-járta, mint éles tör, ſívemet;
De meg-nem tarthatád rövid életemet.

Mind ezekért ISTEN ſent jutalmad légyen,
Kitöl búsúlt ſíved vigaſztaláſt végyen:
Ne félj, e' nagy Király házadba bé-mégyen,
Hogy ott egyengetéſt a' töréſen tégyen.

Oh meg-botsáſs, hogy-ha ellened vétkeztem,
Atyafiságomról ha el-felejtkeztem:
Noha ezt kerülni igen igyekeztem;
Tudtomra mindenkor veled meg-égyeztem.

III. *Bútszúzik kedves teſtvér Bátyjától, M. Gr. K Rh.* Rhédei Pál *Úrfi ö Nagyságától.*

Fordítom ſavait Bútsú-vételemnek
Nevére RHÉDEI PÁL Gróf teſtvéremnek,
A' ki nagy Oſzlopa vólt reménységemnek,
Míg tündöklött napja rövid életemnek.

Szerelmetes Bátyám! Uri virtuſokkal
A' ki ékeskedel, mint ſép virágokkal,
A' Menny' bóltozatja melly ſok tsillagokkal
Tündöklik rakva légy olly' ſok áldáſokkal.

Tartottad mindenkor kötelesſégednek
Szíveſen ſolgálni nékem teſtvérednek,
A' mellyért kívánom, hogy légy ISTENednek
Kedvében, míg fénylik napja életednek.

Ha

Ha pedig el-bomlik teſti ſátorodnak
Hajléka, és vége leſz Földi hartzodnak,
Láſſad-meg ſzent ſzínét Mennybe JÉ'SUSodnak,
A' kit tarts vég nélkül Fö bóldogságodnak.

IV. *Bútsúzik ſzerelmes Atyjaſiaitól, M. L. M-Gy-M.* Kemény Iſtván *és* Simon *Urfiaktól. ö Nagságoktól, ſzerelmes teſtvér Nényjének, M. Gr. K-Rh.* Rhédei Dru'siána *Aſſz. ö Nagyságának kedves Fiaitól.*

Báró KEMÉNY ISTVÁN és SIMON! nevetek
Kedves nálam; laktam mert együtt veletek,
Egyenes vólt hozzám mindenkor ſzivetek,
Halálomon-is nagy moſtan ſérelmetek.

Tsillagai vagytok a' Magyar Hazának,
Ugy ſzintén a' KEMÉNY nagy Familiának,
Gyermeki Néném̃nek Gróf DRU'SIÁNÁnak,
Báró KEMÉNY ÁDÁM Ur' kegyes Párjának.

Nyiſſa-fel Egeit ISTEN áldáſtokra,
Áljon híven ſtrá'sát óltalmazáſtokra,
Ne boritson homályt ſényes napotokra,
Mondjon Ámen kegyes imádságitokra.

V. *Bútsúzik M. L. B. Los.* Bánffi Klára *és* Júdith *Kis-Aſſz. ö Nagyságoktól, Néh. teſtvér Nényjének, M. Gr. K-Rh.* Rhédei Mária *Aſſz. ö Nagyságának, M. L. B. Los.* Bánffi Bóldi'sár *Ur ö Nagys. máſodik Hites-Párjának, kedves Léányaitol.* Té-

Térek, BÁNFFI KLÁRA és JUDITH réátok;
Mint-hogy teſtvér Néném vólt Aſſzony-Anyátok,
RHÉDEI MARIA, kit, a' mind tudjátok,
Sírat Báró BÁNFFI BOLDI'SÁR Atyátok.
Légyen a' Menyei ISTEN elött drága
Szép ſüzeſségteknek moſolygó virága:
Adja-meg tinéktek Atyai jósága,
A' mit ſíveteknek óhajt kívánsága.

VI. *Bútsúzik M. Gr. K-Rh.* Rhédei 'Su'sánna *Aſſ. ö Nagyságától, M. L. B. H.* Veſſelényi Ferentz *Ur ö Nagys. Felséges* Koronás Király Aſſzonyunk' *Udvari Arany Költsos Komornyikjának, és Nemes K-Szólnok Vármegye Fö-Ispányjának, kedves Hites-Párjától, és M. Uri Házától.*

RHÉDEI 'SU'SÂNNA, említem nevedet,
A' ki még életben látod kedveſedet,
Báró VESSELÉNYI FERENTZ Ur Féjedet,
Töltvén békeségben véle életedet.
Szerelmes Gróf Néném! az ISTEN ſereſſe
Személlyedet, Uri Férjedet élteſſe,
Olly' fundamentomra házad' helyheztesſe,
Mellyröl ſemmi ſél-véſ azt le ne vetheſſe.

VII. *Bútsúzik M. Gr. Beth.* Bethlen Pál *Ur ö Nagyságától, és Mélt. Gr. Beth.* Bethlen Eva *Aſſ. ö Nagyságától, M. ifjabb Vargy.* Dániel Iſtván *Urnak, kedves Hites-Párjától, mint Unoka Atyjafiaitól, úgy M. Uri házaiktól.*

Nagy

Nagy Atyánkról BETHLEN ELEKröl, vérségem
Vagyon Ti hozzátok és kötelességem,
Gróf BETHLEN PÁL és Gróf BETHLEN ÉVA! végem
El-jött már látjátok, és vár temetségem.

Bölts Gróf BETHLEN PÁL Ur! ISTEN veled légyen,
Kedves Feleséged töle áldáſt végyen,
Uri házad mellé örizetet tégyen,
Ellenségeidre ſzálljon Mennyböl ſzégyen.

BETHLEN ÉVA Aſſzony! életed' folyását,
Uri Férjednek-is vidám fenn-állását
Kedvelje ISTEN, és Házad' virágzását,
Szerentsédnek hogy ne láſſad változását.

VIII. *Bútsúzik M. L. B.* Mikó Pál *és* Miklós *Uraktól ö Nagyságoktól, és M.* Mikó 'Sus'ánna *Aſſ. ö Nagyságától, mint Unoka Atyjafiaitól, és M. Uri házaitól.*

MIKÓ PÁL, MIKLOS, és 'SU'SÁNNA, teſtvérek!
A' kik hozzám vagytok közel való vérek
Nagy Atyánkról BETHLEN ELEKröl: már térek
Réátok, és Mennyböl néktek áldáſt kérek.

ISTENtöl minden jó fejetekre jöjjön,
Barói Házatok terjedjen és nöjjön,
A' mérges irigység réátok ne löjjön
Nyílával, magában epedjen és föjjön.

IX. *Bútsúzik M. Gr. K-Rh.* Rhédei Farkas *Urfitól, és M. Gróf K-Rh.* Rhédei Klára *Kis-Aſſzonytól, ö Nagyságoktol, Néh. M. Gr. K-Rh.*

Rhédei Jó'sef *Ur ö Nagyságának kedves Gy - mekeitöl.*

Szállok Gróf RHÉDEI JO'SEF Ur' Fiára,
Gróf FARKAS Urfira, együtt Léányára,
Tiſzta erköltsökkel ékesült KLÁRÁra
A' kiket fel-vett már a' jó hír ſárnyára.

Kegyes Gróf Urfi és Kis-Aſſony! éljetek
ISTEN kegyelméből fel nevekedjetek,
Aſſony Anyátokkal együtt örvendjetek,
Haltzioni tsendes napokat érjetek.

X. *Bútsúzik M. B-Jen.* Székely Láſzló *és* Ádám *Gr. Uraktól ö Nagyságoktól, Néh. M. Gr. K-Rh.* Rhédei Kata *Aſſ. ö Nagyságának kedves Fiaitól.*

Gróf SZÉKELY LÁSZLO és ÁDÁM Ur, hozzátok
Atyafiságom nagy; mert Aſſony-Anyátok
Volt RHÉDEI KATA, kit el-ſalaſztátok,
Még mikor tsak gyengék idövel vólnátok,

Szerelmét hozzátok naponként gerjeſſe
ISTEN, áldásait réátok terjeſſe,
Szép házaitókból a' kárt ki-rekeſſe
Erös hatalmával, és kergeſſe meſſe.

XI. *Bútsúzik M. Gr. K-Rh.* Rhédei Láſzló *Urtöl, úgy M. Gr. K-Rh.* Rhédei János *Urtöl, a' Nemes Gyulaiána gyalog* Legio*nak Fö Strása-Meſterétöl, és Felséges* Koronás Király Aſſzonyunk*nak Udvari Arany Kóltsos Komornyik-*

Hí-

Hívétöl, és M. Gr. K-Rh. Rhédei Mihály *Úrfitol, mint teſtvér Atyafiaktól ö Nagyságoktól.*

Gróf RHEDFI LÁSZLO, JÁNOS, MIHÁLY, három
Teſtvérek! el-jött már utólsó határom
E' Földön, de e'zel nem lött ſemmi károm;
Mert lélekben a' ſzép Egeket már járom.

Légyen ISTEN néktek erös köſziklátok,
Minden dolgotokat ö réá bízzátok:
Segedelmetekre kéſz leſz, meg-látjátok,
És nem fog rajtatok ſoha ſemmi átok.

XII. *Bútsúzik M. Gr. K-Rh.* Rhédei 'Sigmond *Ur ö Nagyságától.*

Gróf RHÉDEI 'SIGMOND Ur! nemes Hazádnak
Légy erös Oſzlopa, és Familiádnak:
Végére mikor lépſz Világi Pályádnak,
Juſs-el birására Mennyben Koronádnak.

XIII. *Bútsúzik a' M.* Rhédei *Familiától.*

Áldáſt a' RHÉDEI nagy Familiára
Mondok: légyen ISTEN a'nak erös vára,
Álljon kéſzen a'nak óltalmazására,
Ne boritson homályt tündöklö napjára.

XIV. *Bútsúzik a' M.* Bethlen *Familiától.*

A' kik ma a' BETHLEN nagy Familiában
Éltek, nyúgodjatok ISTEN' óltalmában.
Oſzlopok légyetek a' Magyar Hazában,
Végre örvendjetek ISTEN' Orſzágában.

XV. *Bútsúzik M. Gr.* Kollátovit Kata *Aſſ. ö Nagyságától, ſzerelmes Jegyesének édes Aſſ. Anyjától, úgy M. Gr. Beth.* Bethlen Lázló *Urfi ö Nagyságától, ſzerelmes Jegyesének teſtvér Ötsétöl, és M. Gr. Beth.* Bethlen Kata *Kis-Aſſ. ö Nagyságától, ſzerelmes Jegyesének teſtvér Húgától.*

KOLLÁTOVIT KATA AſſAony ! már nevedet
Említém, tiſztelvén Grófi ſzemélyedet:
Engemet várſz vala jövendö menyedet
Magadhoz, de bé nem tölthetéd kedvedet.

Sok könyörgéſidet ISTEN meg-halgaſſa;
Nagy kegyeſségedet meg-jútalmaztaſſa,
Fejedet ſzárnyai alatt takargaſſa,
Lelkedet a' Mennyben végre meg-nyúgtaſſa!

BETHLEN LÁSZLO, teſtvér Ötse Jegyeſemnek!
Ifjúságod, mellyben a' bölts értelemnek
Drága gyümöltsei illy' hamar teremnek
Tárgyúl ne tétetſék a' veſzedelemnek.

Kegyes Kis-AſſAonyra, Gróf BETHLEN KATÁra
Jegyeſemnek kedves és teſtvér Húgára,
Szálljon áldás: nyitva légyen óltalmára
Szüntelen a' magas Égnek fényes Vára.

XVI. *Bútsúzik a' M.* Hallér, Lázár, Kemény, Bánffi, Teleki, Kornis, Veſſelényi, Mikes, *és* Torotzkai, *fényes Uri Familiáktól.*

A' kik ékeskedtek HALLÉR Nemzetséggel :
LÁZÁR, KEMÉNY, BÁNFFI, TELEKI, Vérséggel
KORNIS, VESSELÉNYI, MIKES, Fényeſséggel;
Avagy TOROTZKAI Uri régiséggel.

Éljetek változás nélkül, nap-keletre
Terjedjen híretek és nap-enyészetre :
Familiáitok Nemzetről nemzetre
Zöldeljenek, és ne juſſanak eſetre.

XVII. *Bútsúzik Közel és Távól lévö Jó-akaróitól.*

Sok Jó-Akaróim ! a' kik szeretettel
Vóltatok hozzám és jó emlékezettel.
Áldjon-meg Titeket szerentsés élettel
ISTEN, kivált ama' Mennyei kenettel.

XVIII. *Bútsúzik a' Tiſteſség-tévö Seregtöl.*

Titeket mind, a' kik gyültetek napjára
Temetéſemnek és gyászos pompájára,
Méltóztaſſon ISTEN drága irgalmára,
És végre Mennyei Paraditsomára.

V É G É.

BUTSUZTATO VERSEK,

Mellyek

Ama' ritka ſzépségü és tiſzta erköltsü

IFJU URI ASZSZONYNAK

NÉHAI MÉLTOSÁGOS LIB. BARONISSA

HADADI

VESSELÉNYI MÁRIA

ASZSZONY Ö NAGYSÁGÁNAK,

Fényes Familiáját Uri Virtusokkal ékeſitö

MÉLTÓSÁGOS GRÓF IKTÁRI

BETHLEN DOMOKOS

UR Ö NAGYSÁGA'

Igen kedves és ſzerelmetes Hites-Párjának,

Temetéſi Tiſzteſség-tételekor el-énekeltettek

Héderfáján, a' Gyáſzos Udvar-Háznál MDCCLV.

Eſztendöben, Bóldog-Aſſzony' Havának

XII. Napján.

Kezd-

KEzdvén a' ſényes nap reggeli útjához,
Siet eleibe ſiratott tzéljához,
Ugy-mint éjtſzakai nyúgovó házához,
Hogy más nap ſoghaſſon viſzont munkájához.
De ollykor történik e' nagy változáſa,
Hogy a' déli pontra míg lenne jutáſa,
Enyéſzetre a'nál inkább le-ſzállàſa,
Az Ég' bólthajtásán leſzſz fogyatkozáſa.
Én-is VESSELÉNYI MÁRIA, kit bé-zár
E' ſetét Koporsó, mint erös bólt és vár,
Nem külömben járék; mert napom el-hűnyt már,
Teſtemben-is vérem el-apadt és nem jár.
Még déli pontjára napja életemnek
Nem jutott vala; de tetſzék ISTENemnek,
Hogy kevés ideig házában Férjemnek
Lakván, le-vetkezném ſátorát teſtemnek.
Meg-nyúgſzom ISTENnek bölts rendelésében:
UR Ö, a' mit egyſzer bé-ír ſzent könyvében,
Azt ſenki a' magas Ég' kerületében
Fel-nem bontja, ſem e' Föld' kerekségében.
Tselekedte velem ezt Ö jó kedvéből,
Szeretettel buzgó Atyai ſzívéből:

Hogy

Hogy hamar hozzája, Ö ſzent tetſzéséből,
Pálya-futáſomnak juthatnék helyéből.
Nem-is kéſem, hanem indúlok hozzája;
Mert idveſségemnek Ö remek ſummája,
Hitemnek-is nála vagyon zöld pálmája,
És minden aranynál drágább koronája.
De midön indúlok Mennybe ISTENemhez,
Hogy juſſak ott lévö örökös kintsemhez:
Illendö, hogy kezdjek végsö beſzédemhez,
És áldáſt kívánó Bútsú-vételemhez.

I. *Bútsúzik ſzerelmes és igen meg-ſzomorodott Férjétöl, M. Gr. Ikt.* Bethlen Domokos *Ur Ö Nagyságától.*

Gróf BETHLEN DOMOKOS, kedves emlékezet,
Kedves név elöttem, és kedves nevezet!
Imé moſt utólſzor fogok veled kezet;
Mert JÉ'SUSom töled majd magához vezet.
Szerelmetes Férjem, fele én ſzívemnek,
És tündöklö napja páros életemnek!
E' Földön tartottam kit féltöbb kintsemnek,
Hald-meg beſzédeit bútsúzó nyelvemnek.
Hüséged én hozzám méltó vólt tsudára;
Mert a' mit ſzívemnek vígaſztalására
Láttál lenni, azt nem írtad hó' hátára,
Hanem fel-metſzetted ſzíved' Táblajára.
És véghez-is vitted azt nagy ſerénységgel:
Mindenkoron hozzám azon-egy hüséggel

Vi-

Viſeltetvén, azon ſzent egyeneſséggel,
Azon-egy ſzível és tökélleteſséggel.
Mágnes-kö' módjára magadhoz ſzívemet
Vontad vólt egéſzlen és minden kedvemet:
Te-is kedvelletted, tudom, ſzeméllyemet,
És egyenes úton járó hívségemet.

Vóltam én ſzívemnek olly' tsendeſségében
Melletted, és olly' nagy gyönyörüségében,
Mint-ha laktam vólna édennek kertében,
A' Paraditsomnak áldott ligetében.

Uri Házadban a' napnak fel-kelését,
Kerülö abrontsán ſietö menését
Örömmel ſzámláltam, eſtve le-fekvését,
Ugy minden órának hangos tsendülését.

Mivel-hogy hívséged vólt matériája.
Víg kedvemnek és olly' éleſztö fáklyája,
Mellyet ſemmi búnak bajt-vívó próbája
El-nem ólthatott ſe oſtromló tsatája.

De jaj melletted nem ſokáig leheték,
Nem ſok eſztendöket házadban tölthetek;
Mert réám olly' terhes nyavalya méreték,
Életem' fonala mellyel el-metſzeték.

Oh melly keſerveſen végsö nyavalyámat
Fájlaltad és ſemmit nem ſzülö próbámat!
Melly ſok könyveiddel áſztattad párnámat,
Mondván: TARTSD-MEG ISTEN, KEDVES MÁRIÁMAT!

Mert párnámra ſokſzor könyvezve borúltál,
Apolgató kézzel moſtan hozzam nyúltál,

Majd

Majd onnan fel-kelvén, panaſzra indúltál,
Mint háborgó tenger, hánykódtál búsúltál.

Mint-hogy, kedves Férjem, illy' nagy hüségedet
Tudom, és ſzívbéli egyeneſségedet:
Oh melly nehéz nékem el-hagynom Tégedet,
És többé nem látnom kivánt ſzeméllyedet.

Oh miként bútsúzzam töled már végtére!
Mit ſzóljak lelkednek tsendeſítésére?
Öntsek-é balſamom-olajat ſebére
Szívednek, melly légyen könnyebbülésére?

A' Mennyei Urnak felséges hatalma
Légyen ſzemélyednek örökös óltalma:
Fedezzen-bé Téged' Atyai irgalma,
És nagy légyen náła hitednek jútalma.

A' melly nagy hüséggel vóltál én mellettem,
A' melly ſok könyveket hullattál érettem,
Fizeſſe-meg néked azokat helyettem
Az én ſzent Jé'susom, kiben reménylettem.

Fekete gyáſz ruhád után vígaſságot,
Bús éjtſzakád után új világoſságot,
Végre ha le-téſzed a' halandóságot,
Adjon néked Mennyben örök bóldogságot.

A'ról, drága kintsem, légyen botsánatom,
Ha néked vétettem: noha akaratom
Nem vólt a'ra ſoha, fel-ſem találhatom,
Valaha lett vólna hogy olly' indúlatom.

Oh el nem felejtem kedves 'SU'SÁNNÁmat!
Atyai lelkedre ez Angyalotskámat
Kötöm: úgy neveljed e' kis ró'sátskámat,
Hogy köveſſe az én egyenes példámat,

II. *Bútsúzik neveletlen kedves Léánykájától, M. Gr. Ikt.* Bethlen 'Su'sánna *Kis-Aſſonytól.*

Gróf BETHLEN 'SU'SÁNNA, ſzerelmes magzatom,
Kedves ſzemélyedet tovább nem láthatom,
Kisded teſtetskédet nem apolgathatom;
Mint-hogy koporsónak bóltjába záratom.

Forró indúlatja ez vala ſzívemnek,
Hogy nevelöd lennék kedves Gyermekemnek,
De másképen tetſzék az én ISTENemnek,
El-óltatván hamar métse életemnek.

De a' mit én veled nem tselekedhettem,
Mivel-hogy e' Földröl Mennybe fel-vitettem,
Azt, a' mint magammal ſzentül el-hitettem,
Édes Atyád véghez viſzi én helyettem.

Ígj, kedves Gyermekem, és fel-nevelkedjél,
Híredben a' magas Égig emelkedjél:
Mint a' hajnal-tsillag, aként fényeskedjél,
És mint a' Liliom-ſzál, úgy ékeskedjél.

Liliomot jelent nevednek jegyzéſe,
Mint a' 'Sidó nyelvnek hozza jelentéſe:
Légyen hírednek-is ollyan terjedéſe,
Mint-Liliom-ſzálnak ſzép ékeskedéſe.

III. *Bútsúzik édes Atyjától, M. L.-B. Had.* Veſſelényi Ferentz *Ur ö Nagyságától, Nemes K-Szólnok Vármegyének Fö-Ispányjától, és a' Nagy-Enyedi Nemes* Reformatum Collegium-*nak Fö Curátorától.*

Báró VESSELÉNYI FERENZ Ur! mit végyek
Nyelvemre moſt, mikor töled Mennybe mégyek,
Hogy hervadhatatlan Koronát ott tégyek
Homlokomra, és hogy Jé'susommal légyek.

Édes Atyám! vallyon hol végyek olly' ſzókat,
A' futó idövel nem el-múlandókat,
Hanem értz' Táblálákon meg-maradandókat,
Hogy meg-köſzönheſſem a' velem tett jókat?

A' mi ſzemélyemnek fel-nevelésére,
A' virtusban való ſzent épülésére,
Szüzéſségemnek-is nemeſítésére
Meg-kivántatott és ékeſítésére:

Mind azt véghez vitted Atyai hüséggel,
És ollyan tsudára méltó ſzerénységgel,
A' melly Sérafimi tüzzel és ſzentséggel
Buzgott, nem e' Földi laſsú melegséggel.

Örülſz vala immár páros életemnek,
Páros életemben ſzerelmes Férjemnek;
De el-bomlék hamar bárkája teſtemnek,
Bölts végezéſe így hozván ISTENemnek.

Nagy kegyeſsógedröl el-ne felejtkezzék
Az ISTEN, és több bú hozzád ne férkezzék;

Uri házad pedig úgy meg-gyökerezzék,
Hogy azt ſzerentsésnek mindenek nevezzék.

IV. *Bútsúzik édes Aſſ. Anyjától, M. Gr. K-Rh.* Rhédei 'Su'sánna *Aſſ. ö Nagyságától, M. L. B. Had.* Veſſelényi Ferentz *Ur ö Nagysága' kedves Hites-Párjától.*

De már Gróf RHÉDEI 'SU'SÁNNÁt említem,
Mint Aſſony-Anyámat: noha nem enyhitem
Talám nagy bánatját, hanem ſebeſitem
Szívét, ha bútsúzó nyelvem' meg-zendítem.

Kedves Aſſony-Anyám! háládatoſsággal
Bizony meg-leſmérem és nagy buzgósággal,
Viſeltettél hozzám melly nagy gondoſsággal,
És fáradhatatlan Anyai jósággal.

Ugy viſeltél réám, mint ſzemed' fényére,
Gondot, és ſzivednek olly' féltö kintsére,
Melly Uri Házadnak lenne örömére,
És Familiádnak nagy ékeſségére.

Az arany idönek ki-metſzett példáját
Ruháztad vólt réám és ékes Formáját,
Nem a' vas idönek ſalakos rosdáját,
Melly ritkán követi a' virtus' fáklyáját.

Örvendeſz vala már páros életemnek
Te-is, és kedvemet keresö Férjemnek;
De világát hamar el-öltá kedvemnek
A' váratlan halál és ſzövétnekemnek.

Nagy kegyeſségedért nagy jútalmad légyen,
Áldáſival ISTEN Téged' környül végyen,
És Uri házadban ſzerentséſsé tégyen,
Míg életed végsö léptsöjére mégyen.

V. *Bútsúzik ſzeretö Ipjától, M. Gr. Iktári* Bethlen Sámuel *Ur ö Nagyságától, az Erdélyi Királyi Mélt. Törvényes Táblának Adſeſſorától.*

Grof Iktári BETHLEN SÁMUEL, házadnak
Díſze, és Oſzlopa nagy Familiádnak!
Meg-ſzünt moſt zengéſe vidám tziterádnak;
Mint-hogy el-húnyt napja egyik báránykádnak.

Kedves és ſzeretö Ipom! igaſsággal
Mondom, hogy én hozzám olly' ſzíves jósággal
Viſeltettél és olly' forró buzgósággal,
Mint-ha Atyám lettél vólna valósággal.

Atyám' háza után olly' Atyám házára
Találtam vólt, és olly' rendes rév-partjára
Kedvemnek, hol ſemmi nem vólt bántására
Szivemnek, söt minden vígaſztalására.

Illy' kegyeſségedet el-nem felejthetem,
Hanem háládatos ſzívvel emlegetem:
Azért moſtan lévén Mennybe kéſzületem,
Áldáſomat hozzád így zengedeztetem.

Áradjon-ki reád az ISTEN' áldáſa,
Mint a' nagy tengernek bövséges folyáſa:
Uri házadnak-is légyen virágzáſa,
Míg tart a' ſzép Égen a' napnak járáſa.

VI. *Bútsúzik ſeretö Napájától, Mélt. Gróf* Kereſztes Borbára *Aſſ. ö Nagyságától, M. Gr. Iktári* Bethlen Sámuel *Ur ö Nagysága kedves Hites-Párjától.*

Grófi Férje után KERESZTES BORBÁRA
Gróf Aſſonyt említem; mert vígaſságára
Vólt ö én ſivemnek, míg napom' fúgára
Fénylett Gróf Fiának vígaſztalására.

Kedves Napám Aſſony! kit ſivből ſeregtem,
Mint édes Anyámat, majd úgy kedvellettem:
Még koporsómban-is el nem felejtettem,
Melly ſok fáratságot tettél én mellettem.

Nem Menyednek engem', hanem Léányodnak
Tartottál, és mint egy ſaját magzatodnak;
Kedvemet kereſni mert kedves gondodnak
Álitottad lenni és vígaſságodnak.

Kivált mikor el-jött halálom' órája,
Mellyen életemnek vólt végsö tsatája,
Kegyelségednek nagy vólt hozzám munkája,
A' míg életemnek el-alutt ſikrája.

Mind ezeket ISTEN néked meg-fizeſſe,
Személlyedet áldott napokkal ſereſſe,
Uri házadat-is úgy tündökölteſſe,
Hogy azt ſemmi veſzély porba ne ejtheſſe.

VII. *Bútsúzik kedves teſtvér Nényjétöl, M. Libera Baroniſſa Hadadi* Veſſelényi Kata. *Aſſ.*

ö

ö Nagyságától, és ezen kedves teſtvér Nényjének Férjétöl, Mélt. Gróf K-Rhe. Rhédei 'Sigmond *Ur ö Nagyságától.*

VESSELÉNYI KATA Aſſony! ki teſtvérem
És kedves Néném vagy, buzog hozzád vérem
Moſt-is, Jé'susomat, ki nékem vezérem,
Mikoron a' fényes Égbe fel-kísérem.

Kedves Férjednek-is tiſzteſséget téſzek,
Gróf RHÉDEI 'SIGMOND Urnak; mert nem lé-
Unalmas, azoktól hogy-ha bútsút véſzek, (ſzek
Kik bútsúzaſomat meg-halgatni kéſzek.

Mivel tapaſztaltam Atyaſiságtokat,
És nagy ſzeretettel buzgó jóságtokat:
A' míg el-végzitek pálya-futáſtokat,
Kívánom, érjetek ſzerentsés napokat.

Éljetek mind ketten páros ſzeretetben,
Nöjjön ſzép híretek a' magyar nemzetben:
Uri házatok-is légyen ditséretben,
Kivált ISTEN elött ſzent emlékezetben.

VIII. *Bútsúzik kedves teſtvér Ötsétöl, Méltóságos Lib. Báró Hadadi* Veſſelényi Farkas *Urfi ö Nagyságától.*

VESSELÉNYI FARKAS Urfi, már nevedet
Említem: noha nagy bú fogta ſívedet,
És bé-boritotta gyáſzos köd kedvedet;
De még-is halgaſs-meg engem' teſtvéredet.

Szerelmes kis Ötsém! tudom, mint ſzerettél:
Távól lételemben me'nyit emlegettél:
Nem várt halálomon miként keſergettél,
És érettem melly ſok könyveket ejtettél.

Kívánom, hogy ISTEN Téged' nagyjá tégyen,
A' VESSELÉNYI Ház veled ékes légyen:
Sép híredre, melly moſt víg ſzárnyakon mégyen,
Ne térjen, a' mig élſz, ſoha ſemmi ſzégyen.

IX. *Bútsúzik ſzerelmes Férjének teſtvér Nényjétől, Mélt. Gróf Iktári* Bethlen Kata *Aſſony ö Nagyságától, és az ö Nagysága' kedves Férjétől, R. Sz. Birodalombéli Gróf Urtól, Mélt. Széki* Teleki Lajos *Ur ö Nagyságától, nem külömben az ö Nagyságok' kedves Gyermekeiktöl.*

Szívemen viſelem Gróf BETHLEN KATÁnak
Nevét, nem külömben ſzerelmes Párjának,
Gróf TELEKI LAJOS Ur ö Nagyságának:
Ugy-mint örömemre kik nékem valának.

Légyen az ISTENnek rajtatok óltalma;
Mert a' kinek benne vagyon bízodalma,
A'nak ſzerentséje, mint a' Sion' halma,
Meg-áll, és a' Mennyben léſzen nagy jútalma.

Mondjon áldáſt kedves Gyermekeitekre
Az UR, a' ki Mennyből néz kegyeſségtekre:
Nevelje azokat gyönyörüségtekre,
Hogy nagy öröm ſzálljon e'ként ſívetekre.

X.

X. *Bútsúzik ſzerelmes Férjének teſtvér Ötsétől, Mélt. Gróf Iktári* Bethlen Sámuel *Urfi ő Nagyságától.*

Kedves teſtvér Ötse ſzerelmes Férjemnek,
Gróf BETHLEN SÁMUEL Urfi! életemnek
Mivel el-hűnyt napja, kötelesſégemnek
Tartom, hogy réſze légy bútsú-vételemnek.

Ékeskedjél, mint a' virág-ſál mezöben,
És mint a' Pálma-fa zöldellö erdöben:
Tündököljél, mint a' nap ha nints felhöben:
És mint nap-ſúgára a' ſzép gyémánt köben.

XI. *Bútsúzik minden közel és távol lévö kedves Atyjafiaitól közönségeſen.*

Hozzátok fordítom bútsú-vételemet,
A' kikhez vér ſzerint kötelesſégemet
Eſmérem: fel-nyitom bútsúzó ſzívemet,
És hozzátok nyújtom e'ként beſzédemet.

Parantsoljon ISTEN a' magas Egeknek,
Ugy itt alatt-is e' Földön mindeneknek,
Hogy fel-ſegéllöi jó ſzerentséteknek
Légyenek, órája mig foly élteteknek.

XII. *Bútsúzik hüséges Tseledjeitöl.*

Hüséges Tselédim! a' kik fájlaljátok
Halálomat, áldaſt mondok ti-réátok:
Légyen ISTEN néktek kegyelmes Atyátok,
Kinél Mennyben kéſzen légyen Koronátok.

XIII. *Bútsúzik a' Tiſteſség-tévö Seregtöl.*

Gyáſzos gyülekezet! a' melly moſt engemet,
Midön Föld' gyomrába zárják hólt teſtemet,
Meg-tiſzteltél, öſzve fogom két kezemet,
És buzgó ſzivemből kérem ISTENemet.

Hogy gazdag kegyelmét rajtad meg-nyúgtaſſa,
Tündöklö Egeit néked ſzolgáltaſſa,
Szerentsédet olly' víg ſzárnyakan jártaſſa,
Hogy azt ſemmi veſzély ne oſtromolhaſſa.

V É G E.

Ama' ritka kegyeſségü Uri Aſſzonyſnak

NÉHAI MÉLTOSÁGOS GROF

T A N T S I

FÖLDVÁRI ER'SÉBETH

Aſſzony ö Nagyságának,

NÉHAI MÉLTOSÁGOS GROF

NAGY ERTSEI

TOLDALAGI MIHÁLY

Ur ö Nagysága'

KEDVES HITES-PARJÁNAK

Keſerves verſekben foglaltatott

VÉGSÖ BUTSUZÁSA:

Melly

Koronkában, réſz-ſzerínt a' gyáſzos Udvar-háznál, rész-ſzerínt pedig a' Temetönél való ſzínben, el énekeltetett a' Temetési-tiſztelségnek Napján, M DCC XLVIII. Eſztend.

Víz' színén úszkáló gyenge buborékhoz,
El-futó szellöhöz, múlandó tajtékhoz,
Álomhoz, párához, el-múló árnyékhoz,
És jég' hátán épült romlandó hajlékhoz.

Hasonló ez élet: mellynek ha most fénye
Tündöklik, és nagyra mútat-is reménye,
A' halálnak majd azt el-óltja örvénye:
Ez lévén ISTENnek el-rendelt törvénye.

E'nek én, kit bé-zár e' koporsó' fája,
Vagyok Gróf FÖLDVÁRI ER'SÉBETH példája;
Mert minap tündöklött életem faklyája,
De halálnak porba ejtett már kaszája.

Vagyon mind-az-által öröme lelkemnek;
Mert Mennyben szemlélem színét ISTENemnek:
A' Mennyei Sion már ditsöségemnek
Helye, és summája nyert idvességemnek.

Nintsen egyéb hátra, hanem hogy végemre
Jutván, végyek végsö beszédet nyelvemre:
Figyelmezzetek hát bútsú vételemre,
Kik meg-jelentetek most Temetségemre.

I. *Bútsúzik kedves Fiától, Mélt. Gr. N-Er.* Tóldalagi László *Ur ö Nagyságától, és M. Gr. N-Erts.* Tóldalagi János, Ferentz, *és* Pál, *Ur-fiaktól ö Nagyságoktól.*

Kedves Gróf Fiaim, kikre, mint tudjátok,
Néz moſt TOLDALAGI ſzép Familiátok:
LÁSZLO, JÁNOS, FERENTZ, PÁL, elöbb hozzá-
Nyújtom ſzavaimat, mint édes Anyátok. (tok
Áldottak légyetek ISTENtöl mind négyen,
Ellenségitekre ſzálljon töle ſzégyen,
Végre magas Mennybe magához fel-végyen,
És ott fejetekre ſzép Koronát tégyen.
E' végsö hagyáſa Anyai ſzivemnek,
Moſt mikor végére léptem életemnek,
Hogy köveſsétek, mint réſzeſi hitemnek,
Mennyei Törvényét ſzentül ISTENemnek.

II. *Bútsúzik ſzerelmes Léányitól, Mélt. Gr.* Tóldalagi Er'sébeth *Aſſ. ö Nagyságától, Mélt. Fritsi* Fekete Sámuel *Ur' kedves Hites-Társától, és Mélt. Gr.* Tóldalagi Kata *Aſſony ö Nagyságától, Mélt. Gr. Tz.* Vaſs Ádám *Ur ö Nagysága' kedves Hites-Párjától, úgy M. Gr.* Tóldalagi Sára *K-Aſſony ö Nagyságától.*

ER'SÉBETH Léányom, kit eſmét Társának
FEKETE SÁMUEL Ur és Galambjának!
Ugy KATA Léányom, a' kit tart Párjának
Gróf VAS ÁDÁM Ur és ſzép Koronájának!

Tegy-

Te-is Üzeſséggel ékeskedö SÁRA
Léányom! látjátok, életem, mint pára,
El-múlván, e' ſetét koporsó bé-zára;
Mert így vólt rendelve életem' határa.

IS TENtöl, a' kinek engednek mindenek,
Böv áldáſok Mennyböl réátok jöjjenek,
Minden óráitok áldottak légyenek,
Ellenségeitek meg-Ízégyenüljenek.

III. *Bútsúzik kedves teſtvér Atyjafiától, M. ifjabb Tantsi* Földvári Ferentz *Urtól, és Mélt. Uri Házától.*

Ifjabbik FÖLDVÁRI FERENTZ Ur, lakáſa
Légyen az ISTENnek veled és áldáſa:
Uri Házadra-is Ízent vígaſztaláſa
Terjedjen-ki Mennyböl és óltalmazáſa.

Teſtvér Atyámfia lévén, hívségedet
Tudom hozzám és nagy egyeneſségedet;
Én pedig ha ollykor meg-Ízegtem kedvedet,
A'ról várom híven moſt engedelmedet.

IV, *Bútsúzik kedves Atyjafiaitól, Mélt. idösb Tantsi* Földvári Ferentz *Urtol, és Tekint. Uri Házától.*

Idösbik FÖLDVÁRI FERENTZ, Ur óltalma
Légyen életednek az ISTEN' hatalma:
Uri Házadnak-is ö légyen nyúgalma,
És minden gonoſzok ellen diadalma.

Ésmé-

Eſmérem Te hozzád igaz vérségemet;
De ha nem mindenkor tettem hüségemet
Hozzád, és tartozó köteleſségemet,
Botsáſſad-meg, kérlek, erötlenségemet.

V. *Bútsúzik kedves Vejeitöl, Méltós. Gróf Tzegei* Vaſs Ádám *Ur ö Nagyságától, és Mélt. Fritsi* Fekete Sámuel *Urtól.*

Gróf VAS ÁDÁM Ur, kit ſzívböl kedvellettem,
FEKETE SAMUEL Ur, kit-is ſzerettem,
Én kedves Vejeim! kik hívek mellettem
Vóltatok, fáradván gyakorta érettem.

Nyiſſa-fel Mennyei kintses kamaráját
ISTEN, és ſzállitsa réátok ſummáját
Jóvóltának: végre hitetek' Pálmáját
Adja-meg, és a' várt élet' Koronáját.

VI. *Bútszúzik kedves Menyétöl, M. Gr. Tz.* Vaſs Kata *Aſſzony ö Nagyságától, Mélt. Gróf N-Erts.* Tóldalagi Láſzló *Ur ö Nagys. ſzerelmes Hites-Párjától.*

Gróf VAS KATA, kedves Menyem, Feleſége,
Gróf LÁSZLO Fiamnak és gyönyörüſége!
ISTEN életednek légyen erőſsége,
És minden gonoſzok ellen ſegitsége.

Semmi veſzedelem néked ne árthaſſon,
És Uri Házadban meg ne zavarhaſſon:

Végre

Végre ISTEN Mennybe magához juttaſſon,
És ſzentséges ſzíne elött meg-nyúgtaſſon.

VII. *Bútsúzik a' ſzomorú Halotti Gyülekezettöl.*

Mindnyájan, kik nékem moſtan tiſzteſséget
Tettetek, kívánok néktek békeſséget,
ISTEN elött végig tartó kedveſséget,
És ez élet után örök ditsöſséget.

V É G E.

LAKADALMI VERSEK.

Mélt. R. Sz. B. Gróf Széki

TELEKI ÁDÁM

UR, és

Mélt. L. B. HADADI

VESSELÉNYI 'SU'SÁNNA

Aſzſzony ö Nagys. égybe-keléſekkor,

Anno, 1728. 18. 7-*bris* tartatott Lakadalmi Pompájokra, írott Verſek között, találtatnak e' következö Magyar Verſek.

A' Tengeri SIRENNEK Éneke a' VAD-KETSKÉHEZ.

SZomſzéd köſziklánknak tetején lakozó,
Szerelmes VAD-KETSKÉM, ſzánd-meg gyúladozó
Tüzemet; melly reád épen tsak tzélozó,
Gyenge nád-ſzál módra nem-is ingadozó.

VESSELÉNYI SIREN, tengerek lakoſſa'
Vagyok. Palotámat a' kék tenger moſſa,
Hináros vizével tornátzim' tsapdoſſa;
De itt-is ſzívemet ſzerelmed fogdoſſa.

Tengeremre dülö mert hegyen lakáſod
Lévén, távúl láttam ſokſzor múlatáſod,
Szemem' tzirkalmával fel-vettem járáſod,
Sebhetvén mindenkor ſzívemet látáſod.

Kénſzerítlek téged' bár tsak fél órára,
Add magad' SIRENI nótám' hallására:
Ne békózd-meg lábod' Uliſſes módjára,
Se ne tégy viaſzſzat füled' ajtajára.

Fényes köſzikládon azért ha vagy kéſzen;
Míg Vénus fejemre újj koſzorut téſzen,
Szívem-is ſzíveddel e'gyes Párrá léſzen,
Énekem kezdetet te-rólad így véſzen.

Mint a' fel-kelö nap fényes ſzekerében
Moſolyog, 's tündöklik játſzó ſzépségében;
Vagy miként, régentén Héléna ölében,
Ekeskedett Páris ritka ſzemélyében:

Ugy fénylik rajtad-is az a' ſzerelmes kép
A' melly ſzívemnek lött épen meg-fogó lép:
Nintsen az Ég alatt olly' nemzet és olly' nép,
Mellyben találtatnék, mint te, olly jó 's olly ſzép.

Nevedet, hidd-el, nem tsalárd jég hátára,
Hanem meg-maradó ſzép gyémánt táblára
Fel-metſzem, hogy híred terjedjen ſokkára,
Szintén az utólsó idöknek tzéljára.

Mint

Mint Háltzíon madár tenger ſél-véſében
Keſereg, panaſzra fakadván fészkében;
De iſmét örömre indúl énekében,
Ha látja a' tengert ſép tsendeſségében.

Ugy ſívem-is rajtad majd meg-haſadáſſal
Keſereg, mikor vagy meg-ſomorodáſſal;
De mikoron kedved újjúl vidúláſſal,
Rólam-is a' bánat tágúl el-oſláſſal.

Vígságom ſívemnek öblében alig fér,
Hallván, hogy ſerelmed magának engem' kér:
Szép ſüzeſségemnek elég léſen e' bér,
Ha ſerelmed fényes Palotámba bé-tér.

Vajha e' várt napja meg-lenne kedvemnek!
Fel-nyitnám rejtekét kintses kebelemnek,
Hogy ſednéd gyümöltsit virágos kertemnek,
Áltzinousnál-is mellyek nem teremnek.

Fel-is derül e' nap, mellyet bús ſívem vár,
A'kor léſen ſívem ſíveddel e'gyes pár:
E'töl Vénus minket, úgy hiſem, el-nem zár,
Mert két e'gyes ſívre miért jöne e' kár?

Hajnalló Égeim a'kor meg-pirúlnak,
Le-tött cziterájim zengéſre indúlnak,
Öſi ſárgasági ortzámnak el-múlnak,
Napjaim fellege többé nem borúlnak.

Veled e'gyütt élvén, lakom házam' táját
Vígan: 's míg meg-futom életem' pályáját,

Nem hajtjá kedvemnek bal-ſzél vitorláját,
A' bú ſem tsapdoſſa életem' ſajkáját.

A' Köſziklákon lakozó VAD-KTFSKÉnek Éneke a' Tengeri SIRENhez.

MEg-hatá ſzívemet éneked' nótája,
Mellynek módos rendbe van' ſzedve kótája;
Piros ortzádnak-is hajnalló ró'sája
Lön ſzívemnek törbe vezetö próbája.
Már nékem-is kedvem ſzabad ſárnyakon jár,
Mint-hogy ſzép ſzemélyed tsak engem' óhajt 's vár:
Reménylem, dolgunkban nem léſzen ſemmi kár,
Mert lábunkat meg nem ejti a' ſikos sár.

De, míg nékem adja Vénus ſzemélyedet,
Énekbe foglalom én-is ſzépségedet,
'S Világ tsudájára méltó termetedet:
Azért a' halláſra add nékem füledet!

Mint tegzes Diána mikoron ki-mégyen
Fényes Udvarából, hogy vadáſzáſt tégyen,
Akár-me'nyi Nimfát maga mellé végyen,
Kik kö'zül mindenik termettel ſzép légyen;

De maga azoknál ékesb termetében,
Moſolygó ró'sákra nyílik ſzemélyében,
Míg vadat nem kerget futó menésében,
A' pávát követi módos lépésében:

Ugy termetednek-is alak ékeſsége,
Hajnal ſzint mútató ortzád' kedveſsége,

Pi-

Piros ajakidnak bíbor ſzíneſsége,
'S Ráró ſzemeidnek vídám ſerénysége;
Minden más ſzépséget, hidd-el, fejül-múlnak:
A'dig az Egekről tsillagok le-húllnak,
Tengerek feneki épen fel-fordúlnak,
Míg máſok tégedet ſzépséggel meg-dúlnak.
Mikor meg-tekintem ſzemlyed' formáját,
Fel-találom benned e' Világ tsudáját,
És a' terméſzetnek olly' remek munkáját,
Mellybe tötte minden ſzépségnek ſúmmáját.
Szerentsém nem forgott, látom ſima jégen,
Hanem nap módjára a' ſzép magas Égen;
Mert, á' mit óhajtott fel-gyúlt ſzívem régen,
Meg-nyertem, 's örvendek e' ſzerentsés végen.
El-ſzakatt lántz-ſzeme meg-búsúlt kedvemnek
Moſt köttetik egybe; mert kintsét ſzívemnek
Meg-leltem; mellyen van' öröme lelkemnek,
Vígadok már Párján ifjú életemnek.
Lé ſzek, ſzép SIRENem, ſzolgálatodra kéſz!
Mert ez hüségemben meg-kívántató réſz:
Meg nem tántorithat ſoha ſemmi ſzél-véſz
Szerelmemben, melly ég mint vízbe vetett méſz.
Azért ereſzkedjünk már a' vígaſságnak,
Terjeſzſzünk vitorlát a' víg múlatságnak,
Kötteſsünk frigyébe a' ſzent házaſságnak,
Légyünk egyik réſze a' páros Világnak.

Vates Pannon ThaLassIones Neo - ConIVgIbVs MoDVLatVr:

Mú'sám, maga' meg-únt kedvetlenségedet,
Mú'sám, rázd-le kor or ízetlenségedet;
Mú'sám, majdmeg-tompúlt érzékenységedet
Köſörülď 's vedd-elö elevenségedet.

Fogj pennát, töröld-fel gondos homlokodat,
Ís bé-zárván kriſtály két ſép ablakodat,
Kezedre dölt fejed gondolkodáſodát
Forralja, 's folytaſſa kérjed Apollódat!

Fel-kéſülvén, Ráró módra emelkedjél,
Sebeſen ſárnyalván a'ról elmélkedjél:
Nem régen egy Kegyeſt hogy holott idvezlél,
Moſt-is ott magának mu'sikád helyet lél.

Ugy vagyon, hogy komor az idö 's kedvetlen,
Tenéked-is talám moſt járnod kelletlen,
Vélvén hogy Himennek pompázni véletlen
Moſt 's még a' jobb kedv-is ſovány és ízetlen;

Mert már oda hagyta a' Nap Rák' ollójit,
Tzéres-is el-rakta meg-kopott ſarlójit,
Pán járratja mezök' ſabadúlt tarlójit,
Triptolémus-is ki-küldte ugarlójit:

Szántnak, kopdogalnak lenez-vas' ro'sdáji,
Harmatban haſadnak a' Föld' barázdáji:

Si-

Sietve forgódnak a' maggal gazdáji;
Mert már fakadoznak idök' garázdáji.

De, tudod, épült ott egy ſzép virágos kert,
A' melly körül Vénus gyöngyből magas falt vert,
'S a'nak Apollótól olly' bóldogságot nyert:
Az idök' járaſi hogy ott nem tartnak ſzert;

Hanem, kivaltkép'en a' kies ki-kelet
Tartja ott lakását 's fúj éleſztö ſzelet,
Moſolyog ſzüntelen, nem várja a' telet,
A'nak ékeſsége ritka máſok felett.

A'ban kertéſzkedvén Vénus aſzſzony maga,
Szem' gyönyörködtetö virágok' tsillaga
Ragyog minden-felé, foly kedves jó ſzaga,
Nem ér vélle Klóris kertje, tsak parlag a'.

A'ban moſt-is nyílnak a' ſzép virág-ſzálak,
Idök oſtromitól ójják magas falak,
Villognak itt 's amott, mint vízben az halak;
De kivált középben fénylik egy ſzép alak.

Élkes ez, 's merö nap Vénus ſeregében,
Hajnallal küſzködö bibor ſzépségében,
Diánával érö módos termetében,
Vénus nevelte ezt maga kebelében.

Oda jutván 's e'nek ékeſségét látván,
Magas ablakira fáratt ſzárnyal hatván,
Állj-meg, pihenéſt végy 's meg-is tolláſzkodván,
Elötte musikálj, nótád' így folytatván:

Oh Venus kertének díſes ékeſsége!
Moſolygó virág-ſál, ſem' gyönyörüsége!
Örömének a'nak léſen telyeſsége,
Kinek házába lép ſemélyed' ſépsége;

Drága gyémánt könél drágább kintsre tett ſert,
Ki társúl éltének illy' ékes Nimfát nyert;
Bóldog tsillag alatt a'nak ſorſa hevert,
Ki fel-tévén ezért ſokkal, nyerte a' pert.

De meg-van; Párisnak jútott már Héléna,
Tisbét Pirámusnak juttatta Lutzína,
Téſeus bajt vívott, 's övé Áriádna:

Prog. TELEKI ÁDÁMÉ VESELÉNJ 'SU'SÁNNA

Anagr.

E' DELI MÁTKA-is, illö illy' virághoz,
Virág-ſál tétetett itt virágos ághoz,
Pár meg-lelte Párját, ment ſépség jósághoz,
A' vig öröm bé-tért moſolygó vígsághoz.

E' DELI MÁTKA, mert Venus' deli fija,
Deli termetének nintsen ſemmi híjja,
Virtusokkal tellyes jobb-kezének íjja:
Drága erköltséröl minden jónak híjja;

Jó-is, ſép-is, van-is terméſet' javának,
Mind belsö 's mind külsö áldáſok' tavának
Repülö ſárnyain tsendes hajójának;
Mellyért el-is nyerte Jegyét 'SU'SÁNNÁnak.

Jól van, jegye hozzád mágát-is el-várja,
Senki meſtersége tölled el nem zárja;

Két

Két ſép lábaival majd tornátzid járja;
Illy' Virág-ſál léſen élted kedves Párja:

Anagr.

JELES NÉV 'SU'SÁNNA, jeles ki viſeli,
Minden fordúlását módoſon friſſeli,
'Sidó ſó 'SU'SÁNNA, Ró'sa ſálnak jeli:
Két ortzád, 'Su'sánna! ró'sa ſínnel teli.

JELES NÉV 'SU'SÁNNA, jeles helyre-is birt;
Illy' nemes Párt ſoha még Apelles ſem írt:
E'nek késöre kén el-válni 's látni ſirt,
Söt oſtán-is élni; birván virágzó hírt.

V O T U M.

Élj hát hoſſú idökre ritka ſín ékes Pár!
Híred', neved', életed', ne érje ſemmi kár:
Áldott légy minden-felé, valahol lábad jár,
Fényljék ſüntelen rajtad vígaság' napja már.

A'kor, ſáljon bánat rád, mikor a' víz leſſ tüz;
A'kor búsúlj, mikor ſül Férjfi nélkül a' ſüz;
A'kor bánkódjál, mikor a' bárány farkaſt üz;
Vagy mikor Hibla' hegyén tavaſſal nem leſ' büz.

Mikor a' nyúl agárral egy helyben beſélget;
Vagy a' bárány Farkaſſál egy akolban béget;
Mikor a' nap az hóldal nem járja az eget;
Vagy tüzes Etna hegye nem botsát meleget.

Mikor a' fényes Égen nem leſſ tö'bé tsillag;
Mikor Göntzöl-ſzekere közöttök nem villag,
'S nyárban az hév Sirius nap után nem ballag;
Vagy a' vadon-erdökön egy vad-is nem kullag.

A'kor búsúlj, a'kor ſirj, a'kor örömedre
Bánat ſzáljon; de a'dig vígan élj kedvedre.
Te-is, Ur Iſten! ötet vedd-fel kegyelmedre;
Az idveſség' helyére iktaſſad-bé -

VÉGRE.

Mélt.

Méltóságos L. B. HADADI

VESSELÉNYI FERENTZ

UR, és

Mélt. Gróf. KIS-RHÉDEI

RHÉDEI 'S U'SÁNNA

Aſſzony, ö Nagyságok egybe-kelésekkor,

Anno 1731. 1.. 8-*bris*, tartatott Lakadalmi Pompájokra írott Versek között, találtatnak e' következö Versek.

SIRENI ÉNEK A' HATTYUHOZ.

VIzeket ſzeretö kedves HATTYUM hol vagy?
Oh hol vagy! ládd, tüze ſzívemnek igen nagy;
Mert ſzerelmed, mellyet el nem ölt ſemmi fagy,
Szívem' várát régen birja, mint Fö-Hadnagy.

Te HATTYU, én SIREN vagyok. A' vizekben
Néled van' lakaſod, nékem-is ezekben:
Gyönyörködöl a' ſzép ének-zengéſekben,
Nékem-is kedvem van a' ſzép énekekben.

Ugy van! a' két ſzívben mert lakik egy lélek,
Egy hit, egy ſzeretet: a'tól én nem félek,
Sem olly' bal ſzerentsét irantun: nem vélek,
Hogy ez meg-változzék, míg élſz 's én-is élek.

Mint

Mint vírradó hajnal ſemélyednek képe
Ollyan, tsudálhatja ezt ſok Orſág népe:
Ez lön ſívemnek-is olly' meg-fogó lépe,
Mellyet onnét ſemmi e'dig ki nem tépe.

Erköltseid tiſták, mint a' nap-fény délben:
Egéſek, azok közt egy-is nintsen félben:
Fejérek és ſépek, miként a' hó télben:
Ki-tetſök, mint Pálma-fa az erdö-ſélben.

Enyim vagy, nem másé: enyim ſüzességed,
Enyim hajnal-ſínnel tündöklö ſépséged,
Enyim kívánatos ſemérmeteſséged,
Enyim ſíved, enyim minden ékeſséged.

Bóldog Ház és a'ban bóldogok a' falak,
Mellyben neveltetett e' ſép-ékes alak:
Ugy élek én e'zel, mint vízben a' halak;
Mint-hogy terméſete arany, és nem ſalak.

PROGRAMMA.

BARO VESSELÉNYI FERENTZ.

ANAGRAMMA.

RO'SA NYIT-FEL EZEN VERSBE.

MIként ſétált FERENTZ Vénusnak kertében
Ott ſép Ró'sa ſálat mint tartott kezében
Az az: miként jutott 'Su'sánna kedvében,
Azt NYITja-FEL EZEN Poéta VERSÉBEN

POÉTA.

[illegible]ſſen repülö Hír ſárnyára ha kél,
Gyorſabb menésében, mint erös fúvó ſél;

Nem

Nem tartóztatja Nyár, Öſz, Tavaſz, és a' Tél,
Szól, beſzél mindennél, kit elöl 's utól lél.

FERENTZ még dolgait Hadadban rendeli,
Már 'SU'SÁNNA fülét ollyatén hír teli,
Az Egek URának hogy-ha kedvét lelí;
VESSELÉNYI Társul magához emeli.

Bé-is nyargalta már Erdélynek halmait;
De moſt el-hallgatván FERENTZ több dolgait,
Friſs Lakadalmának jelenti napjait,
Kolo'svárt folytatja e'képen ſzavait.

H I R.

VESSELÉNYI FERENZ emleget egy képet,
Mellyröl ſzíve fogott törbe ejtö lépet,
Mondván: kerek földön ſzemléltem ſok népet,
De még életemben nem láttam olly' ſzépet.

P O É T A.

Ne fedezd, ha tudod, hírét-el nevének,
Sebesült nyílától kitsoda tegzének,
Rabja lett-é SIREN HATTYU ſzemélyének?
HATTYUT fogta-é-meg ſzép SIRENI ének?

H I R;

RHÉDEI 'SU'SÁNNA neve e' Nimfának,
Vélem én ezt lenni tegzes Diánának,
Mondaná ezt Páris Léda Léányának:
Jol jár, a' ki véſzi élete Párjának.

P O É T A.

Méltán tehát FERENTZ útját e're vette,
Méltán e' ſzép ſzüzre elméjét vetette:
Nem kár vólna menni Tengerig érette,
Mert ſok kintsét e'be Teremſzet rejtette.

HIR.

H I R.

Hogy pedig meg-látta FERENTZ e' ſép ſüzet,
Gerjeſztett ſívében e'nek égö tüzet:
Mind kettönek *Venus* moſt bokrétát füzet,
'S az által bánatot tölök távól üzet.

P O É T A.

Szerentsés vagy, FERENTZ' Párja ſép 'SU'SÁNNA!
Más ezt nem találta, ha járt-is utánna;
De ha másé vólnál, bizony ö-is ſánna:
Jól vagyon. Iſtennek érette Hosánna.

P R O G R A M M A.

VESSELÉNYI FERENTZ.

I. A N A G R A M M A.

E' FI UR ISTENÉ LÉSZEN életében,
Ki ötet válaſztá még Annya méhében,
Szent Törvényét néki bé-írta ſívében:
Bóldog léſzen azért az élök' földében.

II. A N A G R A M M A.

ISTENESEN ÉL EZ URFI. Kegyeſséged
Iſtennel kezdetted, bóldog léſzen véged.
Bóldognak mondalak 'SU'SANNA-is téged',
Ha Iſtennel tartod Te-is békeséged.

Élj hát vígan FERENTZ 'SU'SÁNNA Pároddal,
Te-is ſép 'SU'SÁNNA élj FERENTZ Pároddal:
FERENTZ együtt repülj Égbe ſép Pároddal,
Együtt repülj Te-is 'SU'SÁNNA Pároddal.

V É G E.

T.

TISZTELETES
TSEPREGI T. FERENTZ
Uram', és

TISZTELETES
VISKI SÁRA
Aſſzony

Lakadalmokra írott Magyar Verſek,
Anno 1742.

Magyar Mi'sa ſzívének öröme.

SIet a' kék Égnek felsöbb tetejére
A' fényes Nap: e'nek heves melegére
Vídúl minden, öröm érkezvén ſzívére,
Hogy érkezett Tavaſz' kívánt idejére.
Nem tsuda; mert a' nap van olly' erejében,
Ha kinek mordságot találna ſzívében,
Hogy el-üzze, ha tsak maga kebelében
Márvány követ nem tart lágy ſzívnek helyében.
Van' nem kevéſeknek e' dolog hírekkel,
Nagyon örömekben tapſolnak kezekkel,
Hartzol kiáltáſok a' magas Egekkel:
Víg kedveket, tudom, mútatják ezekkel.
Régen, el-hiſzem, hogy az arany idöben,
Mikor, kedves ſzellö járván á' felhöben,
Vetés nélkül minden termett a' mezöben,
Szüntelen ez öröm vólt illy' nagy eröben.

A·

A' mi kedvünket-is e' meg-kettöztette:
A'nak, ki elménket böltsen legeltette,
Együtt víg Tavaſſát hogy fel-derítette
Az UR, ötet a' ki mindenkor ſzerette.

TSEPREGI FERENTZ ez, hogy már meg-nevezzem,
Méltó gyémánt köre nevét fel-jegyezzem,
De ki légyen, épen hogy én ki-fejezzem,
Nem hiſzem, magamban e' virtuſt érezzem.

Mert, látom, nem bíztat pennám tsekélysége,
Hogy lehetne néki ollyan tehetsége,
Melly által verſemnek lenne kívánt vége,
FERENTZ virtuſinak mert nagyobb bövsége.

De még-is ſietek Verſemnek tzéljára,
TSEPREGI FERENTZre és VISKI SÁRÁra,
Kiknek ditséretit, a' jó hír ſzárnyára
Vévén, emelem az Ég magasb pontjára.

Ugy itélek, mikor együtt e' jeles Párt
El-ſzemlélem, hogy nem vallott egyik-is kárt:
Mind kettö el-nyerte örömét, mellyet várt:
Méltán-is; mind kettö mert Iſten elött járt.

Külön ſzemeimet ha vetem ezekre,
Egy akar tekintsek a' fényes Egekre,
Akar virtusokkal ékesült fejekre;
Nem maradt-el a' mi tartozott díſzekre.

TSEPREGI FERENTZnek bölts minden munkája,
Drága gyöngy, és gyémánt, valamit ſzól ſzája,
Erköltse-is jeles, nints ſémmi tsonkája
Mas életenek-is lehet ez példája.

Ke-

Kegyeſséggel rakva ſíve bóltozatja,
Kegyeſséget mútat egéſz ábrázatja,
El-kezdett munkájit kegyeſen folytatja,
És ſeregünket-is kegyeſen oktatja.

Mint-hogy illy' érdeme vagyon ſzemlyének,
Nem lehet egy helyben nyúgodni hírének,
Azért dicsérete zengedez nevének,
Utja valahol van a' Nap ſzekerének.

Szép hírének ne-is légyen enyéſzéſe,
Göntzöl-ſzekerének míg leſzſz tündöklése,
Míg Tengerbe nem leſzſz a'nak merüléſe,
Míg nap-eſeten nem leſzſz nap fel-keléſe.

Említem már nevét élete' Párjának,
Jó jel, nevezetik e' VISKI SÁRÁnak;
Követi példáját ama' nagy Anyának,
Kit Ábrahám Társul nyert vala magának.

Találſz e' ſzemélyben engedelmeſséget,
Erköltsében igen ritka ſzelídséget,
Az ISTEN' Igéjén fundált kegyeſséget:
Ezek kedveltetik a' jó Feleséget.

Származott másként-is *Áron*nak házából,
Örökös réſzt vévén kegyelem' javából:
Kegyeſség tetſzik-ki ſzelíd ortzájából,
És ſzemérmeteſség minden munkájából.

Oh SZÜZ! ki ezekkel fel-ékeſítettétel,
Jó híredben mivel Égig emeltettél,
Magadnak illy' kívánt örömet ſzerzettél,
Hogy e' jeles Férjnek Párjává lehettél.

Léſen nyúgodalmad e'nek árnyékában,
Ékeskedvén ſzépen zöldellö házában,
Miként a' fényes nap-hajnal haſadtában :
Nyúgodjál-meg azért jó indúlatjában.
Ki-kötö-helyén vagy magános éltednek
Már, kegyes Férj, azért nyúgalma fejednek
Lehet ; ſzemed elött mert felét ſívednek
Látod a' kiben van határa kedvednek.
Tudom, tellyes öröm öntetett ſívedre
Néked-is, kegyes SZÜZ, találván Férjedre :
Soha ne-is ſzálljon homály életedre,
Véle hogy örülheſs mind végig kedvedre.
Talált mind a' két-fél itt kedves Párjára :
FERENTZ régtöl fogva várt nyúgodalmára,
SÁRA minden jókkal ékesült Társára,
Kegyes életek hát terjedjen ſokkára.
Szálljon Mennyböl áldás böven házatokra,
Álljon az UR kéſzen óltalmazáſtokra ;
Hogy, ha meg nem térnek, eſſenek nyakokra,
Irigy ſzemmel a' kik néznek ſorſotokra.
Szép Házatok köztünk nagyra emelkedjék,
Zöld Olaj Ágakkal vígan ékeskedjék,
Kiknek ſzámok végre úgy meg-nevekedjék,
Hogy egéſz Nemzetség innen kerekedjék.
Számos Eſztendökig éltetek fáklyája
Ragyogjon, mellynek ne légyen olly' órája,
Hogy áldáſt ne végyen Házatoknak tája,
Kívánja velem ezt minden ſíve 's ſája.

V É G E.

Mélt.

Mélt. Gróf BOROS-JENÖI

SZÉKELY LÁSZLÓ

Ur, és

Mélt. Gróf LOSONTZI

BÁNFFI KATA

Aſſzony ö Nagyságok,

Lakadalmokra irott Magyar Verſek Aô. 1742.

TItkos egyeſségek vagyon tsillagoknak,
Szoros barátságok nyíló virágoknak,
Van' öſſve-menéſek buzgó forráſoknak,
Tüznek, ſſélnek, 's minden elementumoknak.
Pálma-fa Társához ſiet ſſerelmében,
Gyémánt a' gyémánthoz vonódik teſtében,
Vaſak egybe-folynak tüznek közepében,
Vizek egyé léſſnek Tengernek öblében.
A' Mágnes mind a'dig folytatja járását,
Nints nyúgta helyének, 's intézi forgását,
Míg vasnak magához el-éri jutását,
E'zel vígad, 's e'töl véſſi újúlását.
Ugy a' ki nyílától Vénus kéz-ívének
Gyúladoz nem talál nyúgalmat ſſívének,
Álmot-is nem enged vígyázó ſſemének,
Mig tzéljára nem jut kívánt ſſerelmének,
Mert bir gyenge Vénus fene tigriſekkel,
Tenger' vizeiben úſſó delfinekkel,
Bir kedves nótákra hangzó ſirenekkel,

Bír a' győzhetetlen kardos vitézekkel.
Szerez mindenek-közt nyájas egyességet,
Önt mérges szívekbe engedelmességet.
Meg-lágyit tüzével atzél keménységet,
A' fagylaló jégben gerjeszt melegséget.
E're hódol *Mars*nak haragos kopjája,
E're hódolt KARDOS OROSZLÁN dárdája,
E're hódolt KARDOS GRIFnek-is szablyája,
'S így lett a' kettö közt békesség' Pálmája,
Talált hát OROSZLÁN GRIF-Madarkájára;
Miként díszes Páris szép Hélénájára,
Talált GRIF-Madár-is hív OROSZLÁNjára,
Mint a' serény mágnes Északi pontjára.
Itt foglala Vénus öszve két fejeket,
Itt önte tüzével egybe két szíveket,
Itt hódoltata-meg két éles töreket,
Itt kötözött egybe hittel két kezeket.
Minerva szülte ez ritka szépségü Párt,
Mellyben ielgy *Momus* nem találhatna kárt,
Minden virtusokkal Pallás ide bé-zárt,
ISTENnek bölts keze hidjed ezeken járt.
SZÉKELY 'Sidó nyelvnek belsö rejtekében
OROSZLÁNt tzímerez; ki bátor szívében,
Királyi tituluſt Vadak' seregében
Viſel, győzhetetlen győzö erejében.
Viſel nemes elmét, ért a' szelídséghez,
Nints benne félelem, tud a' vitézséghez,
Mars lakik szívében, tud a' keménységhez;
Nyílt szemekkel alszik, hajlik serénységhez.

OROSZ-

Oroszláni nemes elme, és ſzelídség
Fö-Rendeket illet, úgy a' jó vitézség,
Józan virágzáſſal egyesült ſerénység,
És a' közép útat meg-tartó keménység.

E' ritka virtusok egy ſeregbe gyültek:
Gróf SZÉKELY LÁSZLOnak ſzívébe bé-ültek,
Nagy Rendü Elei, kik meſzſze terültek,
Ezekkel, mint arany-lántzal, ékesültek.

E' Kardos Oroszlán ditsöség' pálmáját
Kezében viſeli, virtus laureáját,
Illik hát, nevére ditséret' harſáját
Fel-vévén, pengetni Apolló' nótáját.

Fényes méltóságú Grófi nemzetében,
Régi Uri Vérböl vett eredetében;
Eſméretes nem csak Erdély' hét hegyében,
Más Nemzetek közt-is zöldellik hírében.

Személyén tündöklik nagy Uri fényeſség,
Vagyon termetében ſzép Grófi díſzeſség,
Vagyon, mint Argusban, benne bölts ſzemeſség,
Egy ſummába ide gyült minden ékeſség.

Jóság', és kegyeſség' eleven óltára,
Minden virtusoknak ö fénylö ſúgára,
Tiſzta erköltseknek jól fel-épült vára,
Szem ide tekinthet mint példás táblára.

De kit virtusoknak meg-friſſelt formája,
Kiben nem hibázott terméſzet' munkája,
Nem illik, ditsérje hogy azt Mú'sák' ſzája,
Nem ſzükség, azt feſſe Apelles pennája.

 Azért

Azért Músám lépteſs Gróf BÁNFFI KATÁra,
A' nagy BÁNFFI Háznak Hajnal-Tsillagára,
Sok népek fel-gyültek kinek tsudájára,
Kit OROSLÁN repit moſt Griſi ſárnyára.

KATHARINA méltán eredetet véſen
Nap-keleti nyelvből, és Koronát téſen,
Királyoknál kedves e' ſótska, és léſen
Méltó betsben, míglen nap fénylik egéſen.

Látok a' nagy BÁNFFI Háznak kebelében
Olly KORONÁT, kinek deli termetében
Van' tsudára méltó ſépség, ſemélyében
Ékeſség, angyali ábrázat ſínében.

Homloka' ſérüjén van' Hybla mezeje,
Fejér Libánusnak tündöklik teteje,
Tiſta ſeméremnek itt nyúgſik ereje,
De hová rakatott Vénus' lép-veſſeje.

Ez alatt két Tsillag ſép feketeséggel,
Gerjedez, keritve kedves fejérséggel;
Hol ſemnek fejére van' nagyobb ſépséggel;
Ez jó jel, nem lehetſ itt ſemmi kétséggel.

Oh! ha Angyalt kívánſ látni, e' ſemekre
Tekínts, bár fél ſemmel fordúlj e' tüzekre.
Kéſ lett vólna Páris tengeri vizekre
Bujdosni, tsak talált vólna illyenekre.

Ortzáján játſodoz hajnal' fényeſsége,
Itt egyesült téjjel vérnek ſerénysége,
Ezüſt ſíneket dúl gyenge fejérsége,
Lángozó tüzet gyújt ajaka' ſépsége.

Meg-

Meg-dúlja Szépségét Görög Hélénának,
'S híres Theogenes' Chárikliájának,
Mert viseli képét vizek' Hattyújának,
És remek-summáját Vénus' formájának.

A' ki ezt szemléli, lát nagy ékeſséget,
Lát minden rendeknek tetsző kedveſséget.
E' Tükörben látja magát a' Szépséget,
És a' valóságos Grófi díszeſséget.

Belsö ékeſséggel szüzek' Táborában
Fénylik, mint a' szép Hóld Tsillagok' sorában.
Ékeskedik mint nap fényes sátorában,
'S mint tündöklö gyémánt arany Koronában.

Tanúlt kegyeſséget KRISTUS' scholájában,
Böltseséget mútat minden múnkájában,
Szemérmeteſséget viſel formájában,
Méltán ditsértetik Salamon szájában.

Böltseſségben fellyebb lépett Parnaſusnál,
Lélekben gazdagabb a' gazdag Syrusnál,
Jobb kút-före talált a' Caſtaliusnál,
Meg-győz Gratziákat, díszeſebb Vénusnál.

Méltó e' ritka Szüz, kit jó hír emeljen
A' Tsillagos-Égre, kit világ tiszteljen.
Ditséreteivel a' kerek Föld teljen,
Nevének végtére Oszlopot szenteljen.

Oh bóldog Anya az, kitöl születtetett!
És bóldog az emlö, mellyen viſeltetett!
Oh bóldog az a' Ház mellyben neveltetett!
'S Virtus Laurusival így meg-friſſeltetett.

Gróf SZÉKELY LÁSZLO-is a' Páros Világra
Bé-lépvén, találá egéſz bóldogságra.
Nyert magának olly' Párt, kivel vígaságra
Gerjedez ſzerelme, és ſzép múlatságra.
Talált ditsöſſégre, nagy gyönyörüségre,
Talált a' ſzín méznél kedvesb édelſégre,
Talált ſzívnek tetſző tellyes reménységre,
Talált halhatatlan és drága ſzépségre.

Sietvén már Mű'sám tzéljára Versének,
Ki-nyitja egéſzen Tár-házát ſzívének,
Halmaihoz járúl Sion' Szent Hegyének,
Es így kívánságát önti-ki lelkének.

Az Egeknek URa Titeket viſeljen
Jobb Kezén, tsillagos Égig fel-emeljen,
Nagy 's ſényes nevetek mint Pálma zöldeljen,
Grófi ſzép Hazatok áldáſſal bé-teljen,

V É G E.

Mélt.

Méltóságos Gróf

BETHLEN ELEK

UR, és

Méltóságos Gróf

VASS JULIÁNA

A' fzony ö Nagyságok,

Lakadalmokra írott magyar Verſek.

Anno, 1752.

NAgy öröm hallatik Parnaſus' tetején,
Gróf VASS JULIANA mint-hogy viſel fején
Zöld Mytus' koſzorút, melly Ida erdején
Termett, vagy Paphusnak zöldellö mezején.

Vígadva Gróf BETHLEN ELEK áll mellette,
Ki-is bokrétáját Myrtusból füzette:
Apolló e' jó hírt mihelyt meg-értette,
A' tudós Mú'sákat magához intette.

Parnaſus' hegyére együtt fel-mentenek,
Ott a' VÖLEGÉNYröl Verſeket zengenek,
A' MENY-ASZSZONYról-is vígan éneklenek,
Mind a' kettö elött hogy kedvet nyerjenek.

Én-is ſeregekbe ſietek fel-menni,
Víg Verſeket köztök ajakimra venni,

És a' VÖ-LEGÉNYnek tiſzteſséget tenni,
Párjának-is e'zel örömére lenni.
Mint a' ki Tengerre fel-vont vitorláját
Erefztvén, ha végzi evezö munkáját,
És a' kívánt partra kötheti gályáját,
Örömmel énekli az-után nótáját.
Ugy Gróf BETHLEN ELEK Urfi azt gondjára
Vévén, hogy ne élne tovább tsak magára,
Hanem hogy fzert tenne élete' Párjára,
Örül már, érkezvén várt nyúgodalmára.
Hánykódott mind e'dig gondos elméjében,
De már meg-nyúgodott, nints' bánat fzívében,
Vídám énekléſſel tapſol örömében;
Mert meg-nem tsalatott fel-tett reményében.
Gróf VASS JULIÁNA Kis-Aſſony övé már,
Kinek drága híre vídám fzárnyakon jár:
Illy' fzép ró'sát ritka Tavaſz nevel és Nyár:
Léfzen ez hozzája épen illendö Pár.
Gróf VASS DÁNIEL vólt ez ékes ró'sának
Atyja, a' ki míg élt, örült Léányának;
De végére érvén Pálya-futásának,
Lakoſa lett ISTEN' Paraditsomának.
Édes Anyja pedig, a' kitöl fzületett
Ez ékes Virág-fzál és fel-neveltetett,
Él Gróf VAJI JUDITH, a' kit moſt követett
Nagy öröm, Léánya hogy el-jegyeztetett.
E' nagy kegyeſségü Anya úgy oktatta
Léányát, és olly' fzent ösvényen jártatta,

Hogy

Hogy a' ki e' Szüzet még e'dig láthatta,
Egy-két tekintetre nem mindjárt hagyhatta.

Mint Sáron mezeje ki-nyílt virágokkal,
Vagy az Ég' kárpitja fényes Tsillagokkal,
Mellyek Földre hatnak ſzép ragyogáſokkal,
Ugy tündöklik e' Szüz drága virtusokkal.

Tsudálhatjuk e'nek ſzemérmetesſégét,
Mellyel ékeſiti tiſzta ſüzesſégét,
Neveli mindenek elött kedvesſégét,
Mint gyémánt az arany' gyürü' fényesſégét.

A' feslett erköltsöt gyomorból útálja,
Szemérmetesſégen mivel-hogy fundálja
Életét, a' mihez kezd, azt meg-tzirkálja,
És úgy viſzi véghez, ha jónak találja.

Meg-vetné Párisnak ez arany' almáját;
Mint-hogy kerüli azt, mint Pokol tsudáját,
A' mi rontja amaz Ég' remek munkáját,
A' ſzemérmetesség' piruló ró'sáját.

Szemérmetesſége mellett ſzelídsége
Ollyan, mint Báránynak engedelmesſége:
Ki néz ſzemeiböl áldott tsendesſége,
Mellyért leſzſz Férjének arany' békesége.

A' Galambnak, a' mint írják, nints' epéje;
Mivel-hogy harag nem öntetett beléje,
Téſzem a' Galambnak e' Szüzet melléje,
Mivel-hogy e'nek ſints haragos elméje.

Hát

Hát ne emlitsem-é e'nek okoſságát,
Mellyel a' dolognak, mind belsö jóságát,
Mérö fontban vetvén, mind hijánoſságát,
Meg-veti, a' minek látja roſzſzaságát.

A' dologhoz kíván elméſen ſzólani:
Tudja indúlatit zabolán tartani:
Nem hirtelenkedik: mikor meg-állani
Kell, meg-áll: nem akár kereket rontani.

E' mellett nagy e'nek gazda-aſzſzonysága,
Mindenre ki-terjed ſzorgalmatoſsága:
Mint a' kereskedö hajó, gondoſsága
Haſznot hajt, és ſzerény foglalatoſsága.

Tsuda, e' gyenge Szüz men'yit vihet-véghez!
Gondos, nem hunyorit a' reſt kínyeſséghez:
A' ſzerénység, látom, hogy a' ſzelídséghez
Hozzá illik és a' ſzemérmeteſséghez.

Kivált kegyeſsége méltó nagy tsudára;
Mert ſzentséggel belöl ég ſzíve' óltára,
Figyelmez ISTENnek parantsolatjára,
Ugy-mint életének ſzent regulájára.

Kezeit az Égre ſokſzor fel-emeli,
Buzgó könyörgéſſel az ISTENt tiſzteli:
Szívét e' Felségnek adja és ſzenteli;
Mint-hogy idveſségét fel-tsak e'ben leli.

Szívéből irtózik a' bünnek motskától,
Mint tsalárd Circének mérges pohárától:
Az egyenes hitnek nem áll-el útjától,
Mellybe állittatott ſzent MEG-VÁLTOJÁtól.

Se-

Segíti e' kegyes Szüz a' ſzegényeket,
Bé-tölti azoknak bokros ſzükségeket,
Enyhíti kegyeſen romlott inségeket:
A' mellyért ſzép híre járja az Egeket.

Ezek-felett bir e' Szüz ékes termettel,
Mint virradó hajnal, ollyan tekintettel:
A' mellyért-is nevét nagy emlékezettel
Hirdetik máſok és méltó ditsérettel.

Oh hát melly bóldog és melly ſzerentsés léſzen
BETHLEN ELEK Urfi! a' ki illy' Párt véſzen,
És ſzert a' ki illyen drága kíntsre téſzen:
Imé a' mit kívánt, látja már azt kéſzen.

De e' kegyes Szüz-is méltán örvendezhet,
A' jó ſzél' mentében vídámon evezhet,
Víg énekléſekkel méltán zengedezhet;
Mint-hogy olly' Párja leſz, kivel meg-égyezhet.

Illik azért térnem már BETHLEN ELEKre,
Tzélozott munkámban mint egyik remekre:
Kinek neve méltó ditsérö Verſekre;
Mint-hogy ki-is terjedt híre nagy Földekre.

Ez Urfinak Atyja, míg élt, néveztetett
Gróf BETHLEN JO'SEFnek: ki már ki-vétetett
Ez életből, és a' Mennybe fel-vitetett,
A' hol már lelkében meg-ditsöíttetett.

Élete pedigien Gróf kedves Anyjának
Mind e'dig terjedett, KEMÉNY KISTINÁnak:
A' ki hálákat ád Terémtö URának,
Hogy adott illy' drága ſzerentsét Fiának.

Illy'

Illy' kegyes Szüléktöl Világra jövéſe
Lévén ez Urfinak és neveltetéſe,
Nem tsuda, ha benne meg-telepedéſe
Vagyon ſok virtusnak és gyümöltsözéſe.

Találhatſ ez ifjú Gróſban böltseséget,
A' melly elmebéli belsö nemeſséget
Követ, és munkával járó ſerénységet,
Nem pedig heverö és túnya reſtséget.

Tudja ez járáſit a' ſép Tsillagoknak,
Ugy terméſeteket ſok egyéb dolgoknak;
Rend-tartáſokat-is ſok Tartományoknak,
És változáſokat a' birodalmoknak.

Olvaſſa ſerényen a' tudós könyveket,
Mellyekben találván ſok bölts intéſeket,
Követi azokat, mint ſükségeſeket,
Kerül pedig minden ártalmas vétkeket.

Böltseſségét e'nek nagyobbra neveli
Okoſsága, és azt új fényjel friſſeli:
A' Kígyó Tzímert nem hijában viſeli,
Mivel-hogy okoſon dolgait rendeli.

Mindent, a' mihez nyúl, von elöbb rámára:
A' mit lát magának ſolgálni kárára,
Akár pedig masnak sértö ártalmára,
Le-mond a'ról, és nem véſi azt gondjára.

Tudja, mikor ſükség ſót nyelvére venni,
Vagy pedig illendö halgatáſſal lenni
Ugy a' munkára-is ſietséggel menni,
Vagy pedig halaſtáſt a'ban rendeſt tenni.

Ha-

Hasonlóképen nagy mértékletesége;
A' vírradó napnak mert ezt fényesége
Józanon találja, és déli hévsége.
Ugy a' meg-nyúgtató éjnek setétsége.

Kedves azon-közbe e'nek nyájasága,
Máſt magához vonó Mágnesi jósága,
És senkit-is meg-nem sértö vídámsága,
Mellyböl elméjének ki-tetſik nagysága.

De kegyesſége-is nagy és drága e'nek;
Mert egéſlen magát ſentelte ISTENnek:
Imádsági, mellyek az Égig fel-mennek,
Oh melly ſokſor ISTEN elött meg-jelennek.

Egyedül az ISTENt tartja Fö Javának,
Szolgál e' Felségnek híven, mint URának:
Nem hiſen e' Vilag' tsalárd hívságának,
És arany' hegyeket ígérö ſavának.

A' VÖ-LEGÉNY tehát illyen virtusokkal,
És a' MENY-ASZSZONY-is hasonlatosokkal,
Fényleenek, mint meſſe ható súgárokkal,
És mint ſoha el nem hulló virágokkal.

Kegyes VÖ-LEGÉNY, és MENY-ASZSZONY, ékes (Pár!
Kiknek együvé nem kelni lett vólna kár,
Vídám elmém a'ban gondos és azon jár,
Hogy ſok áldáſt nyelvem réátok mondjon már.

Légyetek ISTENtöl olly' ſok áldásokkal
Környül-véve, az Ég melly ſok Tsillagokkal
Gazdag, vagy a' Tavaſ melly ſok virágokkal,
És a' Tenger melly ſok úſó állatokkal.

Gabo-

Gabonát a' mezök néktek teremjenek,
A' ſzölö-hegyek bort böven ereſzſzenek,
A' köſziklák édes mézet tsepegjenek,
Kívánságtok ſzerint folyanak mindenek.

Házatokban arany' tsendeſség múlaſſon,
Mellyet ſemmi ſzélvész meg ne zavarhaſſon,
Hogy a'nak ſzép híre nagy Földre ki-haſſon,
És réátok áldáſt ſokaktól mondaſſon.

Egy ſzív, egy ſzeretet bennetek lakozzék,
A' kettös ſzív meſzſze töletek távozzék:
Hogy a' békeség mind végig illatozzék
Köztetek, és balra ſoha ne változzék.

Páros életetek gyümöltsözö légyen,
Mellyet magzatokkal virágzóvá tégyen
ISTEN, hogy ſzívetek vígaſztaláſt végyen,
Mikor Házatokba illy' nagy áldás mégyen.

Nyúljon életetek *Néſtori* idöre,
Az a' nap és óra haladjon késöre,
Melly Titeket juttat a' végsö léptsöre'
Mint Mennyei kéztöl vetett határ-köre.

A'kor nyitva légyen a' ſzép Égnek vára,
Hogy fel-meheſſetek Sion' ſzent halmára,
És juthaſſatok olly' URnak látására,
A' kihez haſonlót nem lát Föld' határa.
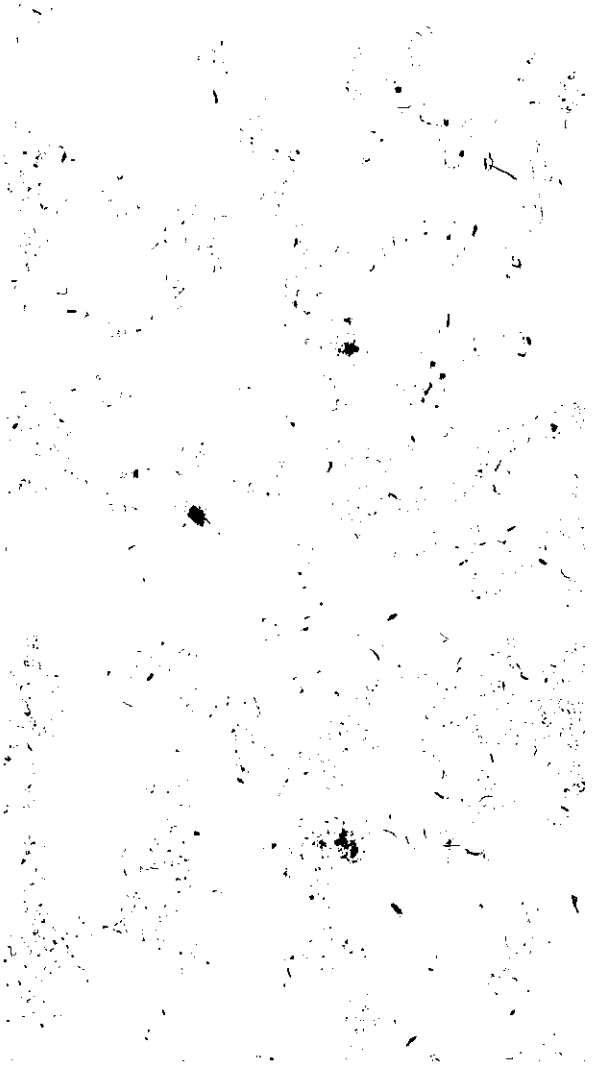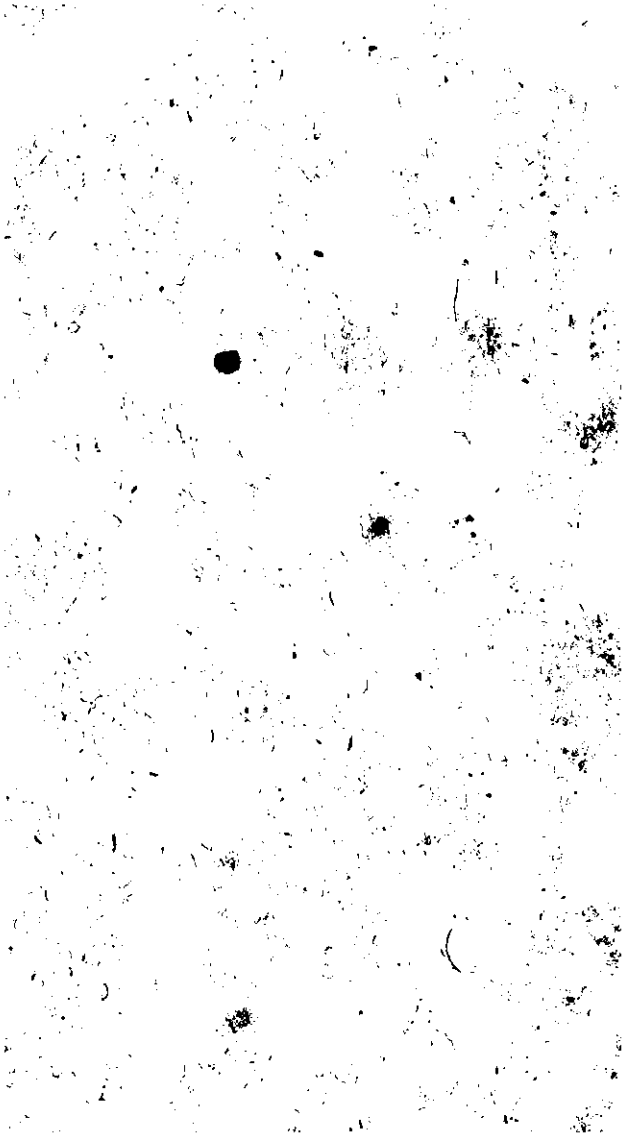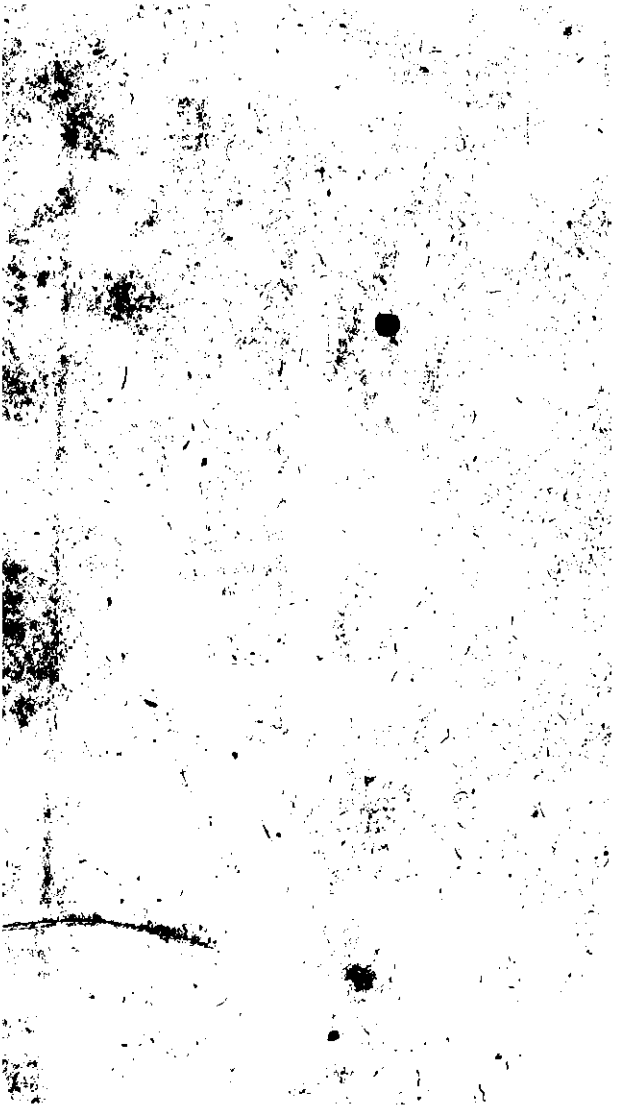
V É G E.